

CÔ GÁI

CỔ VẾT BẦM
TRÊN MẶT

E.S.GARDNER

CÔ GÁI CÓ VẾT BÀM TRÊN MẮT

Tác giả: **Erle Stanley Gardner**

Nguyên tác tiếng Pháp: **La Blonde Au Coquard**

Dịch giả: **Nhật Tân; Văn Sách**

Nhà xuất bản: **NXB Văn nghệ TP. Hồ Chí Minh**

Năm xuất bản: **1989**

Số trang: **324**

Thể loại: **Trình thám**

Đánh máy: **do thi hang; Ct.Ly**

Soát lỗi và làm ebook: **Heoconmtv**

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Nếu có điều kiện hãy mua sách để ủng hộ tác giả và nhà xuất bản nhé!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương Một

Perry Mason ra hiệu cho cô thư ký lại gần và nói sẽ:

- Della, một cô tóc vàng với bên mắt tím bầm *lúc nào* cũng là một hình ảnh bất thường, trừ phi cô ta thuộc loại “quậy”. Cô ta có dáng như vậy không?

- Tôi không nghĩ thế, - Della Street đáp – rõ ràng cô ta có mối lo sợ ghê gớm về một chuyện gì đó... Cô ta có giọng nói thật hay, hình như là được sửa giọng.

- Đang ở phòng đọc sách à?

- Vâng.

- Ăn bận ra sao?

- Giày đen, chân không tất, áo măng tô lông thú. Gấu áo ngủ lòi ra ngoài. Thế thôi, không còn gì trên người nữa.

- Còn vết bầm?

- Trông mà phát ghê.

- Mắt phải hay trái?

- Mắt phải. Cô ta có mớ tóc vàng nhạt, mắt xanh to, mi dài. Chậu khó trang điểm, có thể rất xinh gái nếu mắt không có vết bầm. Theo mắt ông nhìn thì ông đoán cô ta 22 tuổi nhưng theo tôi ít ra cũng 26.

- Cô ta tên gì?

- Diana Regia.

- Cái tên thật kỳ quặc

- Cô ta bảo tên cô ta đúng như thế. Dầu sao cô ta cũng đang ở tình trạng quá xúc động và hốt hoảng.

- Mắt có đỏ không?

- Tôi không để ý. Cô ta có dáng bồn chồn, lo lắng nhưng không phải loại phụ nữ mau nước mắt. Gặp trường hợp gay go, cô ta sử dụng trí óc nhiều hơn là nước mắt.

- Thôi được. Tôi sẽ gặp để hỏi lý do gì cô ta tìm đến tôi.

Ông mở cửa phòng đọc sách

Người phụ nữ trẻ tóc vàng vụt đứng lên, cao khoảng gần 1m60, nặng hơn 50 ký. Tay trái siết chặt vạt áo măng tô vào ngực. Vết bầm trên mắt tạo nên vẻ tương phản với những lọn tóc đẹp để rũ trên đôi

vai. Đầu trần.

Mason hỏi không cần giấu vẻ tò mò:

- Cô Regis? Xin mời cô ngồi xuống. Còn cô Della cô ngồi chỗ này... Cô Regis, đây là cô thư ký có nhiệm vụ ghi chép những lời trình bày của khách hàng, cô không thấy có điều gì bất tiện chứ? Nào tôi có thể giúp cô được gì?

Cô khách hàng nói nhanh, giọng xúc động nhưng không mất vẻ lịch sự:

- Thưa ông Mason, tôi đang ở tình trạng khó xử nhưng tôi sẵn sàng đối phó. Tôi đã suy nghĩ từ nửa đêm và quyết định phải làm một việc gì... về chuyện này.

Cô chỉ vào một bên mắt bị bầm.

- Tại sao cô không đến tìm tôi sớm hơn? – Mason hỏi.

- Tôi không có quần áo.

Luật sư cau mày. Cô gái cười như lạc điệu:

- Nếu ông có thì giờ, tôi xin trình bày thật chi tiết để ông rõ.

Mason nói với giọng lịch thiệp nhưng khá lạnh nhạt:

- Tôi đoán là ông xã đã tịch thu hết quần áo của cô sau một chuyện cãi lộn trong gia đình. Có thể cô bị nghi oan là lừa dối chồng cô và...

- Thưa ông Mason, hoàn toàn không phải thế. Tôi đã ly dị từ ba năm nay.

- Cô làm ở đài phát thanh?

- Thưa vâng. Nhưng làm sao ông biết?

- Giọng nói của cô.

- À!

- Quần áo của cô đâu?

- Tại nhà người chủ.

- Thật sao? Chuyện lạ lùng gì vậy?

- Mọi chuyện trong vụ này đều lạ lùng cả, - cô gái chua chát nói.

Liếc nhìn xem Della có ghi kịp những lời đối thoại không, Mason nói:

- Cô kể lại từ đầu cho tôi biết. Trước tiên hãy nói về bản thân cô.

- Tôi không biết mặt cha tôi và khi 12 tuổi thì mẹ chết. Tôi tin một đứa trẻ dù mồ côi nhưng vẫn có thể thành đạt trong cuộc sống, miễn là phải chịu khó, nên tôi quyết định học tập không ngừng. Tôi mới chỉ hết chương trình sơ học nhưng không bỏ lỡ dịp nào để nâng cao trình độ học vấn: học lớp buổi tối, lớp hàm thụ trong thư viện thành phố. Tôi học ghi tốc ký, đánh máy, làm nghề thư ký, sau chuyển sang làm xướng ngôn viên của đài phát thanh. Một hôm, tôi nhận được một lá thư. Một ông Jason Bartsler nào đó nghe tôi nói trên đài, thấy thích giọng tôi. Trong thư nói nếu tôi muốn một chỗ làm lương hậu thì ông ta sẽ mời tôi làm “một việc thật dễ dàng, ít vất vả”.

- Cô trả lời ra sao?

Cô gái nhăn mặt;

- Chúng tôi, những xướng ngôn viên, thường nhận hàng tá thư thuộc loại đó. Lời lẽ có thay đổi nhưng ý đồ đều giống nhau. Tôi ném vào sọt giấy.

- Rồi sao nữa?

- Tôi nhận thêm lá thư hai, sau đó ông ta gọi điện thẳng đến đài. Lời lẽ thật nhã nhặn cho tôi biết ông ta phải đọc rất nhiều nhưng thị lực ngày càng giảm nên cần có một người đọc cho nghe. Nghe tôi nói trên đài, ông ta rất thích không những giọng nói mà cả cách diễn tả thông minh làm nổi bật ý nghĩa của bài nói. Tóm lại, tôi nhận lời và khi tiếp kiến, tôi thấy ông ta là con người rất đàng hoàng.

- Thế ông ta làm nghề gì?

- Trong ngành khai thác mỏ. Khoảng 55, 56 tuổi, thích hưởng lạc nhưng không phải theo chiều hướng xấu. Tóm lại, ông ta...ông ta là con người rất dễ mến.

Mason ừ hử gật đầu, cô gái lại nói tiếp:

- Một quan niệm ông ta tâm đắc nhất là dân Mỹ quá cả tin. Ông ta quả quyết chúng ta tin tưởng vào bất cứ điều gì người ta nói, nhưng khi thực sự tỏ ra trái ngược hẳn lại thì chúng ta phàn nàn hết thảy mọi người, trừ bản thân chúng ta. Còn về chuyện đọc sách, tôi thấy quá ngạc nhiên.

- Ngạc nhiên vì sao? – Mason quan tâm hỏi.

- Ông ta lựa chọn cẩn thận những bài báo trong các tạp chí có số lượng xuất bản lớn, do những chuyên gia có tầm cỡ viết và ông ta bắt tôi phải đọc thật to lên.

- Thế có điều gì lạ lùng trong đó?

- Những bài báo đó được viết ra cách đây từ bốn đến 20 năm.

- Chà, thế thì lạ thật rồi!

- Không biết ông có hiểu ý tôi không, nên tôi đưa ra vài thí dụ minh họa. Trước chiến tranh, nhiều chuyên gia nói rằng ta sẽ đánh tan hải quân Nhật nhanh đến nỗi không kịp cho họ hô to lên hai chữ “Thiên hoàng”. Một ví dụ khác: trong thời kỳ cấm rượu, có những bộ óc sáng suốt đã viết và nhắc lại nhiều lần là dù sao nhất định cũng phải cấm rượu. Thí dụ nữa: hàng tá những nhà kinh tế học xác nhận trong vài năm gần đây, số nợ của công khó đã lên tới 30 tỉ, có nghĩa là Nhà nước bị sụp đổ và một trong 50 bang sẽ xảy ra tình trạng hỗn loạn. Tất cả những bài báo đó đều do những bộ óc kiệt xuất nhất trong nước biên soạn với một lập luận không thể nào bác bỏ.

Mason không che giấu vẻ lúng túng, ông hỏi:

- Ông ta bảo cô đọc những bài báo đó nhằm mục đích gì? Dầu sao không có một nhà báo nào lại dám tự phụ cho mình là nhà tiên tri. Thông thường họ chỉ tập hợp những sự kiện và từ đó rút ra kết luận thôi.

Diana Regis bối rối cười:

- Tôi ngại rằng những lời giải thích không được rõ ràng, nhưng tôi không biết cách nào khác để ông hiểu được chuyện này. Nghĩa là ông Bartsler tin rằng đó là một cách thức lý tưởng nhất để ngăn ngừa trí óc ông ta khỏi sa vào những định kiến. Ông ta quả quyết biện pháp của ông ta là khả năng duy nhất để ngăn chặn một con người chộp nuốt tất cả những chuyện ba láp người ta đưa ra, dầu cho chúng có vẻ thật hợp lý.

- Trời đất! – Mason mỉm cười thừa nhận – Thật ra không phải dở, nhất là đối với một con người cổ tình hoài nghi đến mức phi lý đó.

- Ông ta đã làm như vậy đó, lại còn quả quyết dân tộc Mỹ chỉ nên nghe những chuyện cổ tích, thần tiên thôi. Theo ông ta, chỉ cần người ta khuyên chúng ta nên làm như thế này hay thế kia, thế là chúng ta chui đầu vào bẫy ngay.

Mason có dáng càng lúc càng suy nghĩ. Cuối cùng ông nói:

- Tôi thật muốn làm quen với con người này. Bây giờ xin cho biết lý do cô đến gặp tôi.

- Chuyện do Carl Fretch gây ra và...

- Khoan đã, - ông ngắt lời – Chớ đặt cái cày trước con bò. Carl Fretch là ai?

- Con riêng của bà vợ kế ông ta. Một gã bại hoại hết mức nhưng lại cố ra vẻ đàng hoàng. Hắn muốn trở thành một diễn viên hài kịch lừng danh nhất của mọi thời đại. Hắn theo học những lớp về nghệ thuật sân khấu, suốt ngày chỉ nói về chuyện đó, nghĩ về chuyện đó. Mọi người trong nhà không ai từ chối hắn điều gì. Hắn có vẻ hào nhoáng bề ngoài để lừa gạt người khác, nhưng thực ra hắn là một tên thói tha nhất, ghê tởm nhất và đê tiện nhất trên đời này.

- Thế còn bà Bartsler? – Mason hỏi dò.

- Một con điếm!

Lời cô nói là một nhận định, Mason rũ ra cười.

Diana Regis nói:

- Ô, tôi hiểu! Chắc ông cho tôi là quá khắt khe nhưng cứ nghĩ về những chuyện *họ* gây ra cho tôi...

- “Họ” là ai vậy? Trong nhà có những người nào?

- Frank Glenmore, Carl Fretch, ông bà Bartsler và bà quản gia, một bà già sống trong nhà này đã lâu lắm. Bà ta điếc, làm quần quật suốt ngày và...

- Frank Glenmore là ai vậy?

- Một nhân viên kỹ thuật về ngành mỏ. Ông ta khai thác mỏ thay cho những người không muốn tự mình mó tay vào và hưởng lương theo số tấn khai thác được. Ông ta gần như là cánh tay phải của ông Bartsler từ khi thị lực của ông này giảm. Ngoài ra ông ta còn hùn vốn trong một vài kinh doanh khác của ông Bartsler. Đó là một con người rất lịch thiệp, rất trung thực, không bao giờ chối từ lắng nghe ý kiến của cả hai phía. Tôi rất mến ông ta.

- Bao nhiêu tuổi?

- Ba mươi tám.

- Thế cô ở cùng với gia đình ông Bartsler hay chỉ ngày ngày đến làm việc thôi?

- Tôi được phân một phòng trong nhà vì thường xuyên ông Bartsler bảo tôi đọc trước khi ông ta đi ngủ. Tuy nhiên tôi vẫn giữ một căn hộ trong thành phố, ở chung với một cô bạn. Chúng tôi rất thân nhau. Tôi không muốn trả căn hộ này trước khi tin chắc mình tiếp tục làm việc lâu dài với ông Bartsler.

- Căn hộ ở đâu?

- Ở chung cư Palm Vista.

- Được. Bây giờ ta lại quay về Carl Fretch.

- Thời gian gần đây hắn tán tỉnh tôi. Hắn rủ tôi đi chơi, đi xem xi nê vào tối nào tôi được rảnh. Cho tới tối hôm qua, tôi luôn luôn từ chối, viện cớ bị nhức đầu, phải viết thư hay đại loại một lý do nào đó. Tôi cư xử với hắn thật nhã nhặn nhưng vẫn giữ một khoảng cách.

- Thế tại sao tối hôm qua cô lại thay đổi ý kiến?

- Lý do là vì mẹ hắn. Thái độ của tôi làm bà ta có vẻ bức mình. Bà ta cho tôi là một con nhãi đồng đánh, quá kiêu căng. Và suy nghĩ lại thì chuyện nhận lời ăn tối hay đi xem xi nê với hắn cũng không có gì là xấu. Cho nên tôi đã nhận lời.

- Rồi sao nữa?

- Khi đã ra ngoài, tất cả trở nên khó chịu. Lúc đầu hắn cũng làm cho tôi thích thật đấy, hắn cố tỏ ra là một người lịch thiệp, đúng với vai trò hắn tự tạo trong dịp này. Chúng tôi ăn tối ở khách sạn, Carl gọi rượu vang Pháp và tự tăng bốc mình bằng những lời lẽ huyênh hoang với một vẻ...

- Tay Carl này bao nhiêu tuổi nhỉ?

- Trên hai mươi hai.

- Có tại ngũ không?

- Loại được miễn quân dịch suốt đời. Không ai biết lý do vì sao, còn tôi thì không dám hỏi. Chắc là ông bác sĩ của gia đình nhận thấy hắn bị chứng nhuyễn não.

- Sau khi ăn xong có chuyện gì xảy ra?

- Cũng bấy nhiêu chuyện đó nhưng có chút ít lệch lạc.

- Cô giải thích rõ xem.

- Tôi cố làm cho hắn hiểu tôi không ưa hắn, thế là hắn tự lột mặt nạ.

- Sao?

- Tôi tát cho hắn một cái và nhảy ra khỏi xe.

- Phản ứng của hắn thế nào?

- Hắn bỏ mặc tôi.

- Thế là cô phải đi bộ về nhà?

- Cũng không hoàn toàn như vậy. Tôi đi bộ hàng cây số, cuối cùng cũng có người cho tôi quá giang đến bến Taxi. Khi về đến nhà, tôi mới sực nhớ để quên cái xách trong xe của Carl. Trong người không có một xu nào. Tôi bảo người lái xe chờ tôi vào nhà lấy tiền, anh ta càu nhàu. Ngay lúc đó, một chiếc Taxi khác cũng vừa tới và một bà to béo tuổi ngoài 60, thọt chân bước ra. Bà ta nghe lời qua tiếng lại liền cho tôi mượn vài đô la và đến trước cửa nhà bấm chuông không để tôi hỏi tên. Frank Glenmore ra mở cửa. Bà ta tự nhận là người đã gọi điện thoại đến trước và ông này đáp: “À! Bà đến về vụ cái mả”, rồi để bà ta vào.

Thần kinh tôi quá căng thẳng nên quên cả cảm ơn nhưng cũng còn nhớ đề nghị ông Frank Glenmore trả hộ tôi số tiền bà ta cho tôi vay. Sau đó tôi lên thẳng phòng và ông có biết tôi nhìn thấy gì không? Carl Fretch đang vênh váo như một con gà tây trong đó! Tôi cáu quá bảo hắn ra ngay khỏi buồng tôi. Hắn nhăn răng cười nhạo: “Không, tôi cứ ở đây. Tôi cần nói chuyện với cô và khuyên cô nên nghe tôi nói”.

- Rồi sao nữa?

- Thế là tôi mắc phải một lỗi mà cho đến giờ tôi thấy vẫn còn ân hận. Tôi nắm ve áo vét, đẩy hắn ra cửa.

- Thế hắn hành động ra sao?

- Hắn gạt tay tôi ra và nhìn thẳng vào mặt tôi. Tôi không bao giờ quên cái nhìn đó – lạnh lùng, độc ác, có tính toán. Tôi không tưởng tượng nổi chuyện gì sẽ xảy ra nhưng trong ánh mắt hắn, có một cái gì làm tôi phát sợ - một sự độc ác vô bờ, một ý định chẳng lành. Hắn nói: “Được, vì cô thích gây gổ hơn là thích vuốt ve thì mặc xác cô!”. Sau đó hắn đâm một cú thật mạnh vào mặt tôi.

- Cô ngã ra chứ?

- Tôi cảm thấy mắt nầy đom đóm rồi ngã khuỵu xuống đất, căn phòng như chao đảo. Còn Carl, hắn đứng ở ngưỡng cửa cười một cách cay độc và chế diễu.

Hắn nói: “Lần sau cô sẽ bớt ỡng ẹo đi!”. Sau đó hắn sập mạnh cửa bỏ đi.

- Rồi sao nữa?

- Tôi vừa giận giữ vừa lo ngại. Cái thằng ranh khôn nạn đó có cái gì làm tôi chết khiếp. Hơn nữa, một người phụ nữ vừa bị một thằng đàn ông đánh thì cảm thấy vô cùng nhục nhã. Tôi đứng lên đi vào buồng tắm, lấy gạch thấm nước lạnh chườm lên mắt. Sau đó tôi tự nhủ tắm nước nóng có lẽ khá hơn – hai chân tôi sưng phồng lên vì phải đi bộ nhiều. Sau nửa giờ, tôi cảm thấy dễ chịu. Tôi mặc áo ngủ và bởi vì không nhớ đôi dép để dưới gầm giường nên tôi xỏ chân vào đôi giày đen và đúng lúc đó tôi sực nhớ Carl vẫn giữ cái xác, điều này làm tôi phát cáu lên lần nữa.

- Sau đó?

- Tôi đến phòng bà Bartsler.

- Bà ta ngủ à?

- Không, bà đang ngồi nói chuyện với Carl. Bà ta đứng lên đi về phía tôi, dáng điệu thân thiện ở cái mức coi tôi như là một con bọ cạp hay con cá sấu không bằng. Bà ta nói: “Tôi nghĩ không biết phải có thái độ thế nào mới đúng với cô đây”. Tôi đáp: “Tôi cũng đang tự hỏi không biết nên có thái độ thế nào mới đúng với con bà đây. Tôi tưởng Carl ít ra cũng có một chút gì là của một người hào hoa phong nhã, nhưng không ngờ dưới cái vẻ hào nhoáng bên ngoài, hắn chỉ là một tên vô lại hay là một tên du đảng mà thôi”.

- Thái độ bà ta ra sao khi nghe cô nói như vậy?

- Rất dữ. Bà ta quắc mắt nhìn tôi, hỏi: “Cô muốn nói gì thế?”.

Tôi kể cho bà ta nghe chuyện hắn tán tỉnh và đánh tôi. Bà ta cho tôi là đồ nói điêu và bảo tôi bị Carl bắt quả tang ăn cắp và chính tôi định đánh con bà để giằng lại vật ăn cắp.

- Ăn cắp? – Mason thốt lên.

- Vâng, đúng điều đó, ăn cắp! Ông có biết hắn làm gì không? Hắn mang cái xác vào phòng mẹ hắn sau khi nhét một món đồ trang sức mà bà ta kêu mất từ buổi sáng. Tôi nghĩ hắn đã có âm mưu từ trước, hắn quyết định vu cáo tôi vì tôi không nhượng bộ hắn.

- Chàng trai này có nhiều hứa hẹn đấy!

Cô gái cười chua chát:

- Bị cái vô này tôi choáng váng không nói nên lời. Sau đó Carl tuyên bố với một dáng điệu rất kịch: “Mãng, con nghĩ trước khi đuổi đi, mẹ con mình phải khám xét phòng cô ta”.

- Sau đó thì sao?

- Carl và bà mẹ đi vào phòng tôi và bà Bartsler đẩy tôi ra, đóng sập mạnh cửa không cho tôi vào.

- Rồi sao?

- Tôi chạy xuống dưới nhà. Tôi muốn gặp ông Bartsler nhưng ông chủ đang có khách. Tôi khoác vội vào người chiếc áo măng tô lấy trong tủ áo rồi vào phòng đọc sách ngồi chờ người khách ra về. Bỗng một cánh cửa mở, tôi nhìn thấy cái bà thọt chân hồi nãy cho tôi mượn tiền. Không muốn để cho bà ta nhìn thấy mắt tôi bị tím bầm, tôi núp vội trong tủ áo. Tôi chờ năm hay mười phút và nghĩ không có ai nên bước ra đúng lúc ông Bartsler và ông Glenmore tiễn chân bà khách. Không biết làm thế nào, tôi len lén đi dần ra cửa không để ai nhìn thấy và đến tận ngoài đường. Tôi đi qua đi lại suy nghĩ tình

trạng của mình và cuối cùng tôi tự nhủ khôn ngoan nhất là nên gọi điện cho Mildred Danville – cô bạn ở chung căn hộ - bảo cô mang xe của tôi đến đón tôi. Nhưng thật không may, trong người tôi không có tiền để gọi điện thoại, đành cuộc bộ về nhà – cứ như tôi đi bộ chưa đủ ấy! Tôi lê gót gần ba cây số nhưng thật công cốc, vì Mildred đi vắng. Một buổi tối thật kinh khủng!

- Sau đó cô làm gì?

- Tôi có thể đánh thức bà quản lý mượn chiếc chìa khóa chung nhưng bà ta lại là con người có đầu óc hẹp hòi. Mất tôi mỗi lúc một sung còn người thì ăn mặc thật hở hang cho nên tôi không dám gọi. Tôi nản quá sức. Tôi đi ra ga xe buýt và ngồi trên chiếc ghế dài trong phòng chờ. Có một người cho tôi mượn 500 xu và tôi liên tục gọi điện về nhà nhưng không ai trả lời. Tôi cảm thấy như mình bị bỏ rơi, mọi người ai cũng nhìn tôi dò xét. Thưa ông Mason, tôi được nghe nói về ông, nhưng phải suy nghĩ hàng giờ mới đi đến quyết định gặp ông. Tôi không chịu đựng được nữa rồi... Và tôi đã ở đây. Tôi có muốn cũng không thể nào làm được chuyện gì ngu hơn. Người ta đang nghi ngờ tôi là con ăn cắp mà tôi lại chạy trốn và...và...

- Này Della, - Mason hỏi – chúng ta thu xếp sao đây?

- Tôi cho cô ấy mượn y phục trong khi chờ cô ấy lấy lại quần áo, - Della Street đáp rồi quay sang hỏi Diana Regis:

- Cô có đói không?

- Có... cả ông và chị đều tử tế quá. Tôi nghĩ...

Bất chợt cô gái gục trên ghế ngã xuống đất, ngất xỉu.

Mason vụt nhanh đến bên cô ta. Cùng với Della Street, ông nhắc cô gái lên ghế dựa và nhìn cô thư ký với vẻ bức dọc:

- Dầu sao tôi không làm loại việc như thế này. Tôi chỉ nhận những vụ giết người thôi. Nhưng Della, vì cô cứ năn nỉ...

- Tôi có nói lời nào đâu, - cô thư ký mỉm cười cãi lại.

- Ủ đúng, cô chưa nói gì. – Ông thừa nhận.

Diana Regis cựa quậy trên ghế rồi bỗng mở mắt:

- Ô! Thật chán cho tôi. – Cô ngượng nghịu nói. – Tôi... Tôi cảm thấy khó chịu quá.

- Bây giờ chắc cô đỡ rồi. – Mason an ủi cô gái. – Một ly cà phê nóng sẽ làm cô tỉnh táo ngay. Nhưng trong khi chờ đợi, cô uống trước vài giọt rượu đã.

Ông đến một ngăn sách rút ra một quyển dày cộp và lấy trong hộc tường một chai uytxki và một cái ly, rót nửa ly đưa cho cô gái. Diana nhìn ông tỏ vẻ cảm ơn rồi uống cạn. Mason lại cất chai và ly vào chỗ cũ rồi để quyển sách ra ngoài.

- Sao, cô thấy khá chưa?

- Khá rồi! Tôi chưa ăn gì và... Hơn nữa tôi mệt mỏi quá. Nhận một cú đâm vào mặt khiến tôi không còn tin tưởng vào bản thân mình nữa. Thưa ông Mason, tôi rất ân hận đã bị ngất đi. Xin ông buộc họ phải trả lại tôi quần áo và tôi không muốn họ vu cho tôi là kẻ ăn cắp... Thưa ông Mason, tôi không thể nhận một lời buộc tội như vậy.

- Della, phiền cô cho cô ấy mượn quần áo và cho ăn một chút gì. – Perry Mason nói – Một vài giờ nằm ngủ sẽ làm cho cô ấy hết mệt. Còn tôi, tôi đi có việc.

Rồi ông nháy mắt với cô thư ký!

Chương Hai

Tòa nhà của Bartsler ở trong một khu thật trọng, gồm hai tầng lầu rộng rãi, quét vôi trắng, mái ngói.

Mason đậu xe, bước ra ngoài, leo lên các bậc cấp, tới một hàng hiên lát gạch ô vuông đỏ có lan can bằng thép. Luật sư ấn nút, một hồi chuông ngân nga từ trong nhà vọng ra.

Chưa đầy 20 giây sau, cửa mở, một người đàn ông vai rộng khoảng 40 tuổi bước ra, đôi mắt nâu chăm chú dò xét Mason.

- Tôi muốn gặp ông Bartsler.
- Tôi e rằng không thể được...trừ phi ông có hẹn trước; nhưng nếu ông có hẹn thì tôi đã biết.
- Ông là người cộng tác với ông ấy?
- Vâng, nếu hiểu theo một nghĩa nào đó.
- Tốt. Tôi là luật sư Mason, đại diện cho cô Diana Regis. Để tùy ông Bartsler lựa chọn tiếp tôi ngay bây giờ tại đây hoặc sau này ở tòa án.

Người đàn ông có vẻ mềm mỏng:

- Tôi nghĩ bà Bartsler mới là người ông cần gặp và...
- Tôi không có thói quen thảo luận công việc như thế này với phụ nữ, - Mason ngắt lời.

Người kia cười:

- Xin mời ông vào.

Luật sư bước vào một đại sảnh rộng lớn có những tấm lát màu đỏ được đánh xi bóng loáng. Phía trái là một cầu thang rộng xoáy ốc.

- Xin mời ông đi theo lối này.

Ông ta dẫn Mason vào phòng đọc sách.

- Tôi vào xem ông Bartsler có thể tiếp ông được không?

Sau hai phút ông ta quay lại với nụ cười cởi mở:

- Ông có phải là Perry Mason không?
- Đúng.

- Thưa ông Mason, tôi là Glenmore. Ông Bartsler và tôi cùng hùn vốn trong một số công việc về hầm mỏ.

Luật sư chìa tay ra bắt.

- Ông Bartsler sẽ tiếp ông. Ông ta được nghe nói nhiều về ông và thích thú theo dõi một số vụ điều tra của ông. Xin mời ông theo tôi.

Glenmore dẫn Mason vào một căn phòng lớn bên cạnh đại sảnh vừa làm phòng đọc sách, vừa làm phòng khách và phòng làm việc.

Jason Bartsler ngồi trong ghế bành lớn, chân đi giày vải đặt lên chiếc ghế con. Bên trái là một bàn

rộng để đầy sách, giấy má, cặp da, cái lót tay và vài tờ tạp chí. Bên phải là một cái bàn chơi bài, trên cũng đầy sách, một ly nước, mấy cái tàu thuốc đặt trên giá con, một hộp thuốc sợi, một cái khay, nhiều bao diêm và một bình pha lê đựng uytcki.

Bartsler đứng lên đón tiếp khách, khổ người cao lớn, cân đối, nét mặt biểu lộ vẻ ngạc nhiên.

- Thưa ông Mason, rất hân hạnh được biết ông.

Hai người bắt tay nhau.

- Theo tôi thấy thì cô Diana Regis có thể yên tâm với sự hỗ trợ của một nhà cự phách trong luật sư đoàn... Chắc ông đã biết người hùn vốn với tôi, ông Frank Glenmore.

- Vâng.

- Chuyện gì về Diana thế? Không có ai hé răng nói với tôi về chuyện này! Quái quỷ thật, tại sao ông không cho tôi biết tí gì hả Frank?

- Bà Bartsler nghĩ cô gái không dám trở lại nữa, Jason ạ. Bà tin rằng chúng ta không cần biết và tôi không muốn làm ông bức mình vô ích.

- Thế đấy! Nhỡ ý của ông mới hay ho tề! Tôi bức mình lắm rồi! Diana là cô gái tuyệt vời. Ông Mason, xin ông cho tôi biết có vấn đề gì vậy?

- Theo tôi hiểu thì cô Regis đã phạm sai lầm khi nhận lời đi chơi với cậu con ghẻ của ông. Hậu quả là: cô buộc phải đi bộ quá sức, bắt gặp cậu con quý tử của ông trong buồng cô ta và bị hấn buộc tội là kẻ ăn cắp. Cô ta quá hoảng hốt đến nỗi đang nửa đêm phải chạy trốn khỏi nhà này trên người chỉ vẹn vẹn có chiếc áo ngủ, đôi giày, áo măng tô lông thú và trong túi không có một đồng các nào.

- Cứ nghe ông nói, - Bartsler càu nhàu – thì chúng tôi đều bị khép vào tội giết người cả. Trời đất, xin ông đừng có cường điệu lên như thế! Theo tôi biết thì trong nhà này không có ai đuổi cô ta đi cả!

- Cô ta quá sợ hãi đến nỗi phải trốn khỏi nhà ông trong tình trạng gần như trần trụi.

- Sợ hãi? Sợ ai? Vì lẽ gì?

- Có người đã đánh đập cô ta thô bạo. Hơn nữa cô ta nghĩ đó mới chỉ là màn giáo đầu.

- Ai vậy?

- Carl và bà mẹ. Hai người đuổi cô ta ra khỏi phòng cô ta.

- Ông muốn thế nào?

- Tôi đến lấy đồ đạc cho cô ta. Tôi đề nghị ông trả tiền lương cô ta và thêm 15 ngày lương vì cho nghỉ việc. Tôi đòi có lời xin lỗi và một sự cam đoan cô ta sẽ nhận một giấy chứng nhận hay ít ra cũng không có ai nói gì về cô ta, làm tổn hại danh dự của cô ta trong trường hợp có một người khác định mướn cô ta và đến tiếp xúc với ông để xin giấy tờ chứng nhận. Tôi cũng đòi thêm tiền thiệt hại về những nỗi đau khổ tinh thần mà cô ta phải chịu.

- Nhờ ông mời bà nhà tôi xuống đây. – Bartsler nói với Glenmore – Bảo bà ấy đưa cả Carl xuống nữa.

Glenmore quay gót với vẻ nhanh nhẹn đáng ngạc nhiên đối với thân hình béo tốt như ông ta và lặng lẽ bước ra khỏi phòng như một cái bóng. Một nụ cười vui sướng vội che dấu trên đôi môi.

- Trước hết tôi muốn ông cho người mang đồ đạc của cô ta xuống đây. Phần về sau ông có thể tham khảo ý kiến luật sư của ông. Tôi không muốn đặt ông vào tình thế bất ngờ.

- Tôi không cần luật sư! Chỉ là một chuyện rắc rối đáng tiếc mà thôi. Hơn nữa tôi không có ý định để cô ta thôi việc.

- Sau chuyện xảy ra như thế này thì khó lòng cô ta ở lại nhà ông được.

Bartsler cau mày thông thả nói

- Thật có các vàng tôi cũng không muốn sự việc diễn tiến như vậy. Tôi vừa mới hiểu...hay nói thật đúng, bây giờ tôi mới bắt đầu hiểu ra...để xem ai phải ai trái.

- Có thể tình trạng nghiêm trọng hơn ông tưởng đấy.

- Có thể ông nói đúng. Tôi thật quý mến cô gái này. Cô ta tỏ ra thích thú những bài đọc và biết cách làm nổi bật ý nghĩa của chúng. Đa số người đọc thường phát âm một cách đều đều khiến người nghe thấy buồn ngủ,thật còn tệ hơn nghe tiếng động cơ máy bay trên quãng đường dài...Kìa, nhà tôi và cậu con ghê của tôi đã xuống.

Mason đứng lên đón bà Bartsler và anh con trai.

Mặc dù có thái độ lạnh nhạt, bà Bartsler vẫn không thiếu vẻ duyên dáng. Bà chải chuốt bộ tóc, chăm sóc làn da mặt, nét dáng thân hình khiến người ta ngỡ bà chưa đến 28 nhưng thực tế bà đã 38. Khó lòng tưởng tượng nổi anh thanh niên đi bên cạnh lại là con bà.

Carl Fretch người dong dỏng cao, bộ tóc sẫm màu, chân tay hơi dài quá mức bình thường. Mặc dù có một vẻ thô chuốt, dáng điệu anh ta trịnh trọng đến mức ngạo nhiên so với lứa tuổi.

Jason Bartsler làm nhiệm vụ giới thiệu và khi mọi người ngồi xuống, ông bắt đầu khai hỏa:

- Cô Diana Regis đã cậy ông Perry Mason bảo vệ quyền lợi cô ta. Cô ta khẳng định bị đuổi ra ngoài đường trong tình trạng người như trần trụi và bị lăng nhục. Bà có gì để nói không? Bà có biết chuyện không?

- Có, - bà Bartsler đáp, giọng lạnh nhạt, vẻ mặt tỉnh bơ.

- Rồi sao?

- Carl con nói đi.

Anh thanh niên có dáng khinh bỉ:

- Con không muốn nói.

- Carl, sao vậy?

- Má, đây là chuyện đàn bà. Má giải thích thì tốt hơn.

- Được, má nói. Cô gái này đáng lẽ không được phép làm việc ở đây. Theo tôi biết thì cô ta là một đứa con gái phóng đảng, một đứa khéo đóng kịch. Chắc là cô ta không bỏ được thói quen sống giả dối. Trong một gia đình như nhà mình, không có chỗ cho cô ta.

- Dầu có đúng như vậy, chúng ta cũng nên đối xử một cách tế nhị hơn và cũng nên báo cho cô ta biết chuyện để cho thôi việc một cách hợp lệ. – Bartsler nói.

- Tôi thấy cô ta cô đơn, - bà Bartsler nói tiếp với vẻ trịnh trọng lạnh nhạt – do đó tôi khuyên Carl nên chăm sóc cô ta một chút. Con tôi mời cô ta đi ăn tối. Cô ta uống quá mức và trong một quán bar, không những cô ta cho phép một gã hạ lưu tán tỉnh mà lại còn tỏ ra thích thú đến nỗi từ chối không về cùng với con tôi. Chính trong lúc quay về Carl nhận thấy cô ta đã để quên cái xác trong xe. Là một thanh niên có giáo dục, con tôi đã đem trả vào buồng cô ta và chợt phát hiện trong xác có một sợi dây chuyền treo một hình quả tim mà tôi đi tìm suốt buổi chiều. Carl báo cho tôi biết và tôi thấy cần phải kiểm soát căn phòng của cô ta một chút. Từ khi cô Regis vào làm ở nhà này, rất nhiều đồ vật bị mất nhưng tôi không bao giờ nghĩ cô ta lấy mà cứ nghĩ tôi để thất lạc đâu đó. Cô Regis cảm thấy lương tâm không yên ổn nên đã bỏ trốn khi nhìn thấy tôi vào phòng. Việc cô ta vắng mặt khá lâu, lẽ dĩ nhiên làm

tôi lo ngại đôi chút nhưng dầu sao tôi không có ý định thừa kiện mà tự nhủ tốt hơn là cứ chờ. Chắc hẳn cô ta có nhiều mối quan hệ...với cả nam lẫn nữ và ngủ qua đêm với ai đó...

Bartsler nhìn Mason hỏi:

- Lời giải thích của vợ tôi ông thấy đủ chưa?

- Một bên mắt bị tím bầm khi cô ta đến gặp tôi, - luật sư vạch rõ – Ông có biết chuyện này không?

Bà Bartsler liếc nhìn Carl. Anh thanh niên nói:

- Khi quay về nhà, mắt cô ta đã bầm tím rồi. Tôi nghĩ cái gã mà cô ta đi chơi với hẳn suốt tối chắc có dính dáng đến việc này.

- Tôi tin chắc đây không phải lần đầu cô ta gây lộn, - bà mẹ tố thêm.

Bà ta tiếp với giọng khinh bỉ giả tạo:

- Một phụ nữ như vậy!

Mọi người im lặng một lát rồi, bà Bartsler nói với người con:

- Carl, lẽ ra con nên kiên quyết buộc cô ta quay về.

Người thanh niên làm một cử chỉ rất kịch để diễn tả dáng điệu của kẻ gặp phải cảnh bất khả kháng mà vẫn tỏ ra đàng hoàng, cử chỉ chắc sẽ làm thỏa mãn tốt bụng cho ông đạo diễn khó tính nhất ở Hollywood.

- Cô ta cư xử thật quá dung tục, - anh ta nói với giọng tỏ ý quyết định chấm dứt việc tranh luận.

Bartsler quay sang Mason hỏi:

- HÀi lòng chưa?

- Chưa.

Bartsler thở dài và nói:

- Tôi nghĩ ông có thói quen tái thẩm vấn các nhân chứng.

- Đúng vậy, tôi muốn đặt vài câu hỏi.

- Xin mời ông.

Mason quay về phía Carl Fretch:

- Anh mời cô ta đi ăn tối?

- Vâng.

- Ở đâu?

- Nhà hàng *Coral Lagoon*

- Có uống rượu không?

- Có.

- Cả hai hay chỉ mình con nhỏ?

Carl ngần ngừ giây lát rồi nói:

- Chủ yếu là con nhỏ. Tôi chỉ làm hai ly cốc tai thôi.

- Ai gọi rượu?

- Con nhỏ.

- Ngồi ở bàn hay uống ở quầy?

- Ngồi ở bàn.

- Sau đó hai người ăn tối?
- Phải.
- Sao nữa?
- Chúng tôi lại uống tiếp.
- Ở đâu?
- Ở quầy.
- Ai gọi rượu khai vị?
- Vẫn luôn là cô ta.
- Anh làm gì trong khi cô ta uống?
- Tôi...ơ...Tôi cảm thấy buồn phiền. Và rồi cái gã thanh niên đó xán lại chúng tôi sau khi nhìn thấy cô ta đã lông nheo với hắn. Bắt đầu từ lúc đó, hắn giành lấy quyền chủ động.
- Không thêm lưu ý tới anh?
- Một chút ít thôi.
- Anh đi từ nhà lúc mấy giờ?
- Gần tám giờ.
- Mấy giờ anh về đến nhà?
- Tôi không nhớ chính xác, có thể là mười giờ.
- Hai người có nhảy không?
- Có.
- Một hay nhiều lần?
- Nhiều lần.
- Trước hay sau khi cô ta tán tỉnh gã thanh niên kia?
- Thưa ông Mason, tôi thấy không có lý do nào phải chịu đựng một kiểu tra hỏi như thế này. Tôi đã trình bày những điều gì tôi phải nói. Mẹ tôi tin tôi. Ông Bartsler cũng vậy. Đối với ông, tôi thấy không cần thiết phải tự bào chữa những việc tôi có làm hay không.
- Trong khoảng hai tiếng đồng hồ, - Mason nói – nghĩa là 120 phút anh đã đến quán *Coral Lagoon*, đã ăn tối, khiêu vũ, hai lần uống rượu, anh thấy cô gái trẻ say rượu và anh quay trở về nhà.
- Vậy thì sao?
- Không có gì...Tôi chỉ muốn kiểm tra lại.
- Sự việc đúng như thế đấy, - Carl đối đáp lại, cơn giận mỗi lúc một tăng.
- Và cô ta cũng trở về ngay sau khi anh về?
- Tôi không nói như vậy.
- Nhưng cô ta bắt gặp anh ở trong phòng đang sắp xếp cái xác, phải không?
- Đúng.
- Tại sao anh mở nó ra?
- Để xem trong xác có bao nhiêu tiền. Cô ta có thể bắt lỗi tôi đã lấy tiền của cô ta.
- Và khi đó anh tìm thấy trong xác, vật trang sức hình quả tim bằng kim cương?

- Đúng.
- Sau đó anh đến gặp mẹ anh?
- Đúng.

Mason quay về phía bà Bartsler.

- Bà đến phòng cô Regis ngay sau khi con bà đưa cho bà vật trang sức?
- Ngay tức khắc.

- Tôi thấy yếu tố thời gian có tầm quan trọng vô cùng. – Mason tuyên bố - Bà đến ngay phòng Diana Regis sau khi con bà đến tìm, có đến năm phút không?

- Chắc chắn không lâu hơn thế đâu, - Bà Bartsler đáp với vẻ lạnh nhạt.

Carl Fretch hơi cau mày. Bất chợt Mason hỏi hẳn:

- Thế còn anh, anh có dám chắc là đến phòng mẹ anh ngay khi anh nhìn thấy vật trang sức trong xác không?

- Tôi không nhớ một cách chính xác.- Carl đáp lại với vẻ nóng nảy – Tôi không ngờ phải chịu đựng một chuyện thảm vắn như thế này.

- Nhưng, – luật sư nói tiếp – anh đã khai tìm thấy cái xác trong khi cất xe vào gara và khẳng định đem cái xác lên buồng cô Regis ngay sau đó, anh đã nói phát hiện ra vật trang sức và đi ngay tức khắc vào phòng mẹ anh. Sau đó cả mẹ anh và anh, hai người đến phòng và thấy cô Regis chỉ mặc mỗi chiếc áo ngủ. Như vậy để trở về nhà và có thời gian thay quần áo, cô ta phải về trước anh...

- Tôi có thể nhầm lẫn về thời gian. – Bà Bartsler ngắt lời vắn vỏi vẻ cao ngạo – thực ra tôi có trao đổi với Carl trong một khoảng thời gian nào đó. Tôi không thể tưởng tượng được một người làm công trong nhà mà tư cách lại thấp kém đến mức lấy cắp. Tôi hỏi con tôi cô gái đó thuộc loại nào. Điều con tôi cho biết chẳng lấy gì làm hãnh diện cho cô ta.

- Như vậy có một thời gian trao đổi giữa...

- Đúng.
- Theo ý bà có đến 15 phút không?
- Thưa ông Mason, tôi không thể cho ông biết thật chính xác được.
- Thế nửa giờ vậy?
- Có lẽ đến thế.

Mason quay về phía Bartsler hỏi:

- Ông thấy sao?
- Mason, ông yêu cầu bao nhiêu?

- Như tôi đã nói với ông, trước hết tôi muốn lấy vật dụng cá nhân của thân chủ tôi. Ngoài ra tôi muốn ông trả tiền công của cô ta 15 ngày lương vì phải nghỉ việc. Những chuyện còn lại, tôi sẽ hỏi ý kiến cô ta. Về phía ông, tốt hơn là ông nên liên hệ với luật sư của ông.

- Nếu ông cho con nhỏ một xu, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông. - Bà Bartsler kêu to – sao người đàn ông này dám nghi ngờ lời Carl!

Bartsler định nói gì nhưng lại nghẹn lời.

- Được thôi, - Mason nói tiếp – nếu ông muốn vấn đề này được đưa ra tòa giải quyết và nếu ông muốn những nhân chứng nhắc lại lời họ nói dưới lời tuyên thệ thì ông cứ việc làm.

- Jason, ông thấy nên như thế nào thì cứ làm, - bà Bartsler nói – Khôn ngoan hơn là ta đành chấp nhận chuyện tổng tiền này để ta rũ bỏ được cái con nhóc thôi tha đó. Chắc chắn đó là kết quả nó mong đợi khi đến làm việc ở đây.

Và bà Bartsler đường bệ bước ra khỏi phòng. Anh con trai định theo mẹ thì Bartsler gọi lại:

- Carl khoan đã. Tôi muốn nói với anh.

Carl ngần ngừ rồi nhún vai rất điệu, quay gót lại núng nính đi về chỗ ngồi của cha dượng. Bartsler nói không to tiếng:

- Nghe đây, đồ vô lại ngốc con, cách đây ba năm anh đã làm một cú về đồ nữ trang với cô gái hầu phòng. Hồi đó anh đã thành công. Ngay từ buổi trưa, mẹ anh cho rằng đã để thất lạc đồ nữ trang đâu đó và rồi đến buổi tối anh dắt cô gái đi chơi. Sáng hôm sau thật là lạ, món đồ nữ trang lại ở chỗ cũ. Lúc đó tôi đã đoán câu chuyện thật đáng ngờ. Lần này làm tôi tốn tiền. Không cần thiết vụ này đến tai mẹ anh, nhưng tôi báo cho anh biết đừng có mất thì giờ chờ đợi cái gì của tôi cả. Thôi bây giờ anh hãy đi cho khuất mắt!

Carl Fretch hơi nghiêng người, một hình ảnh tuyệt vời của một con người bị chà đạp nhân phẩm một cách bất công và của một người cao quý không muốn hạ mình tranh luận về một vấn đề khó chịu do tính nhạy cảm của anh ta không chịu đựng được.

Khi cửa phòng khép lại, Bartsler quay sang hỏi Mason:

- Bao nhiêu?

- Thực khó mà ấn định một con số, ông Bartsler ạ. Tôi đến đây chỉ để lấy đồ đạc của cô Regis và xác định rõ trách nhiệm thuộc về ai mà thôi.

Bartsler đứng lên đi đến kết sắt mở khóa.

- Jason, chính tôi là người mở cửa cho cô ta vào,- Frank Glenmore nói – cô ta đề nghị tôi hoàn lại tiền trả taxi mà bà già đã cho vay.

- Cô ta có say rượu không?

- Không.

- Mắt có bị bầm không?

- Không.

Bartsler lấy một nắm tiền giấy 100 mới tinh. Ông đếm 10 tờ, ngần ngừ rồi nói: “Diana là cô gái tốt nét”, đếm thêm năm tờ nữa rồi dừng lại liếc nhìn Mason nói:

- Có cả tiền công của ông nữa.

Đếm nốt năm tờ nữa, ông nói tiếp:

- Đây đây, 2000 đôla. 1500 cho cô ta và 500 phần ông. Đổi lại, tôi muốn lấy một tờ biên nhận để cô ta cam kết không khiếu nại nữa.

- Tôi chưa thể chấp nhận một sự thỏa thuận như thế này trước khi hỏi ý kiến cô ta.

- Bên cạnh ông có điện thoại đấy. Tôi muốn việc này giải quyết một lần cho xong.

Mason ngần ngừ giây lát rồi bốc máy điện thoại quay số của Della Street. Ngay lập tức cô thư ký có mặt ở đầu dây:

- Della, mọi chuyện tốt chứ? Cô bé ra sao?

- Cô ta khá rồi.

- Thế còn quần áo của cô? Cô ta mặc vừa không?

- Hơi rộng nhưng trông cũng được.

- Della, tôi đang ở nhà ông Bartsler. Jason Bartsler đề nghị một số tiền 2000 đôla kể cả tiền công của tôi. Hỏi cô Regis xem cô ta có đồng ý không?

- Xin chờ một lát.

Một vài giây sau, Della lại cầm ống nói.

- Ông chủ, không có ai nghe trên đường dây chứ?

- Không đâu.

- Cô ta nói “thật hết ý” đấy.

- Được, tôi sẽ ký vào giấy biên nhận. Và tôi mang va li của cô ta về. Hẹn gặp lại.

Ông cúp máy. Bartsler nói với Glenmore:

- Frank, ông thảo tờ biên nhận. Ông Mason sẽ ký với tư cách là người đại diện hợp pháp của Diana. Ông thảo sao cho tránh vấp phải những điều khoản xâm phạm đến nhân quyền mà bộ luật hình sự có đề cập.

Glenmore mỉm cười không nói gì và biến sang phòng bên. Bartsler nói:

- Thế là công việc giải quyết xong.

Mason cười.

- Không ư? - Bartsler hỏi.

- Tôi không biết.

- Ông Mason, ông không biết điều gì?

- Một số vấn đề. Thí dụ như lý do *thực sự* ông mượn cô Regis. Một lý do nữa là ông muốn cô gái quay trở về nhà ông. Ông Bartsler, tôi cho ông biết khi sa vào một điều bí ẩn, tôi thường có thói quen đi đến tận cùng của vấn đề. Nếu ông có ý định cho tôi biết về chuyện này, tôi sẽ chờ ông ở văn phòng vào lúc mười giờ sáng mai.

Bartsler gãi cằm rồi cuối cùng nói:

- Đồng ý. Tôi sẽ đến thăm ông lúc 10 giờ 15 phút. Tôi thực muốn cho ông biết về chuyện này vì ông quan tâm tới nó.

Chương Ba

Những đám mây đen bị luồng gió nóng thổi bay sà xuống thấp, lững lờ trôi trong khi mặt đất từ sáu tháng nay không có giọt mưa đã nứt nẻ vì thiếu nước.

Perry Mason dừng lại mua tờ báo và xem đồng hồ. Đúng mười giờ. Ông nhìn những đám mây và nói với người bán báo:

- Trời sắp mưa rồi
- Cũng dễ mưa lắm.

Mason gạt đầu, gấp tờ báo lại. Người bán báo nói tiếp:

- Tôi không thể nào làm quen với cái xứ quỷ quái này. Sáu tháng nắng khô rốc còn sáu tháng mưa như trút. Tôi ở miền đông đến. Nơi đó cây cỏ xanh tươi suốt năm. Còn ở đây, cỏ dễ cháy như là rom vậy.

- Thế còn mùa đông? – Mason hỏi.
- Thưa ông Mason, đó là lý do vì sao tôi có mặt ở đây, - người bán báo cười.

Luật sư đi đến thang máy và hai phút sau, ông mở cửa văn phòng.

- Della, sao? Có gì lạ không?
- Jason Bartsler đang chờ ông.
- Ông ta đến hơi sớm.
- Nom ông ta có đáng lo nghĩ.

Mason rút tờ báo lên bàn, treo mũ lên mắc áo rồi nói:

- Della, mời ông ta vào.

Della dẫn ông khách vào.

Bartsler nói ngay như để xin lỗi:

- Tôi đến trước giờ hẹn.
- Tôi cũng thấy vậy.

- Mason, đêm qua tôi không làm sao ngủ được. Quái quỷ, làm thế nào ông lại đoán ra tôi có lý do thật đặc biệt khi mượn cô Regis?

Mason cười:

- Một nhà kinh doanh viết thư cho một cô xướng ngôn viên đài phát thanh mà ông ta chưa bao giờ gặp để thuê cô ta đọc sách thật to... Thế đấy, ông Bartsler ạ. Và ông lại muốn tỏ ra là một con người theo chủ nghĩa hoài nghi.

Bartsler bối rối cười:

- Sự thật là...
- Cứ nói tiếp đi, - Mason khuyên khi thấy ông khách ngừng lời.

Bartsler cựa quậy trên ghế rồi nói:

- Bà Bartsler hiện nay là người vợ kế của tôi. Người vợ thứ nhất đã mất cách đây vài năm. Chúng tôi có một người con trai tên là Robert. Con tôi đã chết ở Trân Châu Cảng ngày 7 tháng 12 năm 1941, lúc 26 tuổi. Người ta không tìm được xác con tôi...

Ánh mắt Mason biểu lộ niềm thông cảm. Bartsler nói tiếp:

- Cuộc sống thật vô cùng phức tạp mà người ta không ngờ tới... Chỉ đến khi nhìn về quá khứ với ánh sáng của kinh nghiệm thu thập được, chúng ta mới hiểu ra điều đó. Nhưng thật đã quá muộn...

Lại một lần nữa ông khách ngừng trong giây lát rồi nói tiếp:

- Con tôi lập gia đình một năm trước khi chết, Robert lấy một cô gái không được tôi tán thành. Tôi không ưa môi trường cô ta sống, không ưa những con người cô ta quen...

- Và không ưa cả bản thân cô ta nữa phải không?

- Khi suy nghĩ về chuyện này, tôi thấy chưa bao giờ cần phải đặt ra câu hỏi như vậy. – Bartsler thừa nhận. – Những thành kiến của tôi chống đối lại cô ta quá mạnh đến nỗi tôi không cần biết thực chất con người cô ta ra sao. Mỗi lần nhìn thấy cô ta, tôi chỉ nhìn thấy những hình ảnh xấu đã sẵn có trong óc ngay cả trước khi tiếp xúc với cô ta.

- Vì sao ông lại không ưa cô ta?

- Tôi không biết rõ lắm. Đó là một diễn viên nhào lộn thang dây của một đoàn xiếc.

- Bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi bốn. Đó là tuổi bây giờ. Ngày lấy con tôi, cô ta mới hai mươi...

- Phải nói là ngày con ông lấy cô ta mới đúng. – Mason chữa lại với nụ cười vui vẻ.

- Trời ạ... phải!

- Tiếp đi.

- Thời kỳ con tôi làm quen với cô ta, cô ta vừa phải rời gánh xiếc. Cô ta bị té nên bị trật xương hông. Đó là tai nạn hết sức nghiêm trọng đầu tiên đến với cô ta, cô ta không thể theo đuổi nghề nghiệp được nữa. Cô ta không còn phương tiện nào để sinh sống và hình ảnh của ngày mai là sẽ rơi vào cảnh bần hàn. Lẽ dĩ nhiên Robert là một đám hời. Cuộc hôn nhân làm tôi không hài lòng và dựng lên một hố ngăn cách chúng tôi. Robert chết, Helen – tên người thiếu phụ trẻ đó – không che dấu nỗi cay đắng mà cô ta cảm thấy do thái độ đối xử của tôi. Về phía tôi, tôi làm cho cô ta hiểu rõ sự liên hệ của cô với gia đình tôi đã chấm dứt.

- Tôi chắc rằng tất cả chuyện này dẫn chúng ta đến Diana Regis.

- Đúng.

- Xin ông trở lại câu chuyện.

- Ông Mason, tôi sắp kể xong. Điều này giúp ông hiểu rõ tình trạng của tôi hiện nay. Tôi mới chỉ gặp lại Helen cách đây khoảng bốn tuần lễ

- Chính cô ta tìm đến ông?

- Không, chính tôi.

Mason cau mày hỏi:

- Vì lý do gì?

Lại một lần nữa, Bartsler cựa quậy trên ghế.

- Tôi có nhiều lý do để tin rằng đứa trẻ mất bố sinh ra vào tháng 3 năm 1942,... Và... - lần này

trong giọng nói của ông ta đượm vẻ cay đắng – cô ta cố ý dấu tôi chuyện sinh nở. Tôi có cháu nội... thế mà...

Bartsler ngừng lời vì quá cảm động. Mason nói:

- Nếu cô ta là kẻ đào mỏ, chắc cô ta không hành động như vậy.

- Bây giờ... tôi mới hiểu.

- Làm sao ông phát hiện ra chuyện cô ta có con?

- Cách đây một tháng, có một lá thư nặc danh trong đồng thư từ của tôi, nói rằng vì lợi ích, tôi nên xem lại những quyền sở hộ tịch ở San Francisco vào tháng 3 năm 1942.

- Thế ông đã làm gì?

- Tôi vứt đi, nghĩ rằng đó là một trò tống tiền. Nhưng sau suy nghĩ lại, tôi đến xem những quyển sổ đó và thưa ông Mason, đây là một bằng chứng trên giấy trắng mực đen: một bản sao hợp lệ.

Và Bartsler đưa Mason xem bản sao giấy khai sinh. Luật sư chăm chú đọc và cuối cùng ông nói:

- Không còn nghi ngờ gì nữa. Đúng là một con trai sinh ngày 15 tháng 3 năm 1942, bố là Robert và mẹ là Helen Bartsler. Chắc ông có đến gặp bác sĩ khoa sản?

- Vâng.

- Bác sĩ nói thế nào?

- Ông ta xác nhận là đúng.

- Sau chuyện này, chắc ông đến gặp vợ góa của con ông?

- Vâng. Cô ta đang sống trong một trang trại nhỏ ở thung lũng vùng San Fernando.

- Kết quả cuộc vận động của ông ra sao?

- Tôi cũng không biết có thể coi là thất bại hay không?

- Cô ta nói sao?

- Cô ta cười vào mặt tôi, từ chối không bác bỏ cũng như không thừa nhận chuyện hiện hữu của đứa bé. Cô ta lên án tôi không bao giờ là một người cha tốt của Robert và coi cô ta là một kẻ mặt hạng nhất trong những kẻ mặt hạng. Cô ta còn nói thêm cô ta sống với hy vọng có ngày trả đũa được tôi và tin chắc không bao giờ tôi thừa nhận đứa con cô ta sinh ra là cháu nội tôi cả.

- Ngày hôm đó cô ta tha hồ mà lên mặt.

- Tôi cũng có cảm giác như vậy.

- Rồi ông làm gì nữa?

- Tôi thuê các thám tử tư.

- Thế có tiến triển chút nào không?

- Không... nhưng cũng có chút ít.

- Như vậy thì...

- Một phụ nữ tóc vàng thường hay đến thăm Helen và hình như biết khá nhiều chuyện. Một thám tử tôi thuê bố trí một vụ dựng xe nhỏ nên biết được cô ta nhờ bằng lái xe.

- Tên cô gái đó là gì?

- Diana Regis.

- Rồi sao nữa?

- Nhưng thực ra không phải là Diana. Chỉ sau khi mượn cô ta làm việc, tôi mới phát hiện ra. Vậy cô gái kia là ai? Chắc hẳn là cô gái ở chung căn hộ với Diana Regis và cũng có tóc vàng tên là Mildred Danville.

Mason cau mày nhận xét:

- Một tình trạng hợp pháp không bình thường. Thông thường một người mẹ cố xoay xở để được tiền cấp dưỡng của gia đình người bố. Nhưng chúng ta lại phải đương đầu với một thiếu phụ không muốn thừa nhận đã sinh một đứa con.

- Nhưng còn tờ khai sinh đây!

- Ông đã xem lại những quyền sở hộ tịch chưa, nhất là sổ khai tử?

- Tất nhiên rồi. Thừa ông Mason, điều làm tôi lo ngại đến điên lên được là ý nghĩ Helen giao đứa bé cho người khác nuôi! Có thể cô ta không muốn nuôi nặng đứa bé và triệt bỏ niềm vui của tôi: có một đứa cháu nội. Ông Mason, ông thử nghĩ xem! Máu mủ của tôi! Con của Robert! Một đứa trẻ chắc thừa hưởng ở bố nó tất cả những vẻ duyên dáng, tính tự nhiên, cá tính thật hấp dẫn! Thế mà luật sư của tôi cho biết tôi không có quyền gì để bắt nó về! Tôi được biết trong trường hợp người bố chết, người mẹ có quyền giao đứa trẻ cho người thứ ba nuôi và không ai có thể ngăn cản! Thật vậy, khi một người mẹ từ bỏ quyền làm mẹ đối với đứa trẻ thì những giấy tờ liên quan đến đứa bé không còn được phép công bố. Tôi lại còn được biết trong một số trường hợp, người ta đốt tất cả những giấy tờ đó - trừ giấy cam đoan xin từ bỏ - để cắt đứt vĩnh viễn mọi liên hệ giữa đứa bé và cha mẹ đẻ.

Mason gõ ngón tay trên bàn:

- Đây là một vấn đề luật pháp hoàn toàn kỳ cục. Kỳ cục và hiếm có...

- Tôi xin nói với ông là những luật sư của tôi thừa nhận là không thể làm gì được. Khi Helen từ bỏ quyền làm mẹ với đứa bé, tôi không có cách gì để nhờ tòa xét xử; theo luật thì cô ta có quyền từ chối không giải đáp bất kỳ một câu hỏi nào; tôi không có biện pháp gì để biết cháu nội tôi ở đâu.

Mason cắn môi suy nghĩ rồi nói:

- Khi tôi thấy mình bị bó tay bởi một biện pháp hợp pháp này thì tôi đi tìm một biện pháp khác. Thắng hay thua kiện là tùy theo người luật sư tìm cách giải quyết vấn đề.

- Ông muốn nói gì thế?

- Một nghề như nghề của tôi đòi hỏi phải có óc tưởng tượng. Khi ông thấy con đường đang đi bị tắc, ông nên tìm con đường khác.

- Trong trường hợp này thì không phải như vậy. Các luật sư của tôi đã tìm hết cách, cuối cùng đành chịu bó tay.

Mason hút thuốc suy nghĩ:

- Dầu sao cũng có...

- Có cái gì?

- Một con đường khác.

- Mason, tôi e là không có đâu. Dù khéo léo nổi tiếng như ông, ông cũng không tìm ra một biện pháp hữu hiệu nào đâu.

- Thế nếu tôi chứng tỏ cho ông thấy điều trái lại thì sao? Con ông chính thức được thừa nhận là mất tích phải không?

- Phải, bởi vì người ta không tìm ra xác để cho phép nhận dạng một cách hợp lệ. nhưng điều chắc

chắc chắn là con tôi chết rồi.

- Đúng như vậy. Nhưng nếu ông xuất phát từ cơ sở đó thì không thể làm được gì hết.

- Tôi đã nói với ông rồi.

- Nhưng giả sử chúng ta dựa trên cơ sở con ông vẫn còn sống?

- Nhưng con tôi chết rồi.

- Về mặt chính thức, con ông mới chỉ được coi là mất tích thôi.

- Thì có khác gì đâu.

- Khác ghê gớm lắm chứ. Chỉ sau bảy năm, một con người bị mất tích mới được công nhận là đã chết.

- Nhưng bởi vì thực sự con tôi đã chết nên tôi không thấy có lợi ích gì mà chờ cho đến bảy năm.

- Thế ông không thấy rằng dựa theo lý luận *của ông*, con ông không chết mà chỉ mất tích và cần phải chờ bảy năm sau, cái chết của con ông mới được luật pháp thừa nhận? Trong điều kiện như vậy thì trước khi hết thời hạn đó, một người thứ ba muốn nuôi nấng đứa trẻ phải cần có sự đồng ý của cả hai người cha và mẹ.

Nét mặt Bartsler lộ một vẻ vui mừng mãnh liệt:

- Trời đất! Ông Mason! Ông đã giải quyết được vấn đề! Vấn đề ông đã giải quyết được!

Bartsler vụt đứng lên, run người vì xúc động:

- Chúng ta sẽ đưa vụ này ra ánh sáng! Tôi sẽ nhờ đến pháp luật! Không cho ai được nuôi đứa bé hết cả! Trời đất! Tại sao những thằng ngu đó không nghĩ ra chuyện này?

- Ông Bartsler, tôi mới chỉ đưa ra một lý luận hợp pháp đơn giản thôi. Tôi mới chỉ biết những sự kiện ông vừa mới kể. Tốt hơn hết ông nên hỏi ý kiến các luật sư của ông.

- Cho họ “de” hết! – Bartsler kêu lên – Tôi không có thì giờ chờ đợi... Trời đất, Mason, ông đúng là một nhà phù thủy cao tay! Ông gửi cho tôi một bản tính tiền thù lao... Mà thôi, tôi cóc cần bản tính tiền nữa! Tôi sẽ gửi cho ông một ngân phiếu.

Và Bartsler vụt chạy ra ngoài.

Mason mỉm cười với cô thư ký vừa bước vào.

- Ông ta chạy đi đâu như bị ma đuổi vậy? – Cô hỏi.

- Chắc chắn là đến một trang trại nhỏ ở thung lũng San Fernando, - Mason vừa cười vừa đáp.

Chương Bốn

Vào lúc ba giờ rưỡi, Mason nhận một lá thư phát nhanh, trong đó có một ngân phiếu 1000 đôla ký tên Jason Bartsler và một mẫu giấy trên có dòng chữ ghi bằng bút chì:

“Ông đã thắng đẹp rồi”.

Tới năm giờ kém năm phút, một cú điện của Diana Regis gọi tới, dứt ông ra khỏi công việc. Cô hồn hồn nói trong máy:

- Thưa ông Mason, có một việc kinh khủng đến với tôi! Có kẻ ăn cắp cái xác với tất cả những thứ ở trong đó! *Tất cả*, ông hiểu chứ?

- “Tất cả” nghĩa là gì?

- Tiền!

- Số tiền ông Jason Bartsler trả mà tôi đưa cô à?

- Vâng.

- Toàn bộ số tiền?

- Vâng.

- Cô cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra? Cô bị mất cắp ở đâu?

- Ngay trong nhà tôi! Tôi mệt lử và buồn ngủ quá! Sáng nay tôi dậy rất sớm. Tôi đến cửa hàng tạp hóa mua vài thứ lặt vặt rồi quay về nhà vặn radio nghe. Bất chợt tôi buồn ngủ rũ. Tôi cởi áo nằm xuống rồi thiếp đi. Nửa giờ sau thức giấc thì thấy cái xác không cánh mà bay.

- Cô để nó ở đâu?

- Hình như ở trên bàn trong phòng ngoài.

- Có phải do tính lơ đãng quá đáng của cô không? Trong xác có đến một nghìn rưỡi tiền mặt.

- Đến bây giờ nhận ra thì đã quá muộn. Nhưng chuyện này xảy ra một cách kỳ lạ. Tôi trở về với một ít thực phẩm và định cất vào chạn. Cho nên tôi để tạm cái xác trên bàn nhìn thấy đầu tiên. Sau đó tôi sắp xếp vài thứ và bất chợt cảm thấy đầu óc mụ mị không nhớ tới số tiền hay cái gì khác nữa.

- Cô có nghĩ là có kẻ mở khóa căn hộ không?

- Không, thưa ông Mason... Lúc đầu tôi nghĩ Mildred Danville cô bạn ở chung với tôi. Tuy nhiên lại có mẫu xi gà trong cái gạt tàn để ngay trên bàn đó.

- Bạn cô đâu?

- Thưa ông Mason, tôi không biết. Thật kỳ lạ quá. Tôi không có một tin tức gì về cô ta. Đó là một nghệ sĩ làm ở đài phát thanh. Thông thường hàng ngày cô ta gọi điện về đài nhưng hai hay ba ngày nay không thấy cô ta đâu cả. Tôi đang cố tìm gặp cô ta...

- Thế còn xe hơi của cô?

- Tôi chưa hiểu rõ ý ông.

- Cô để xe ở đâu?

- Trong gara riêng.
- Có người nào khác cầm chìa khóa gara không?
- Ô...cô... Mildred.
- Cô đi xuống nhà xem thử chiếc xe có còn ở trong đó không. Đừng có sờ tay vào vật gì trên bàn hết trong trường hợp cô định báo cảnh sát.
- Báo cảnh sát! Ô! Thưa ông Mason, không thể được!
- Tại sao vậy?
- Bởi vì sẽ có ...nói thế nào nhỉ?...Một vài chuyện rắc rối. Tôi không muốn để cảnh sát dính vào chuyện này.

- Nếu vậy, tại sao cô lại gọi điện cho tôi?

- Thưa ông Mason, tôi không biết... lý do đơn giản là ông quá tháo vát và...

- Đi xuống gara, - Mason ngắt lời – xem chiếc xe có còn không rồi cô đến đây. Tôi có việc phải đi nhưng cô Della sẽ đợi cô, cô ấy dẫn cô đến hãng Drake, đó là một hãng trình thám tư. Tôi sẽ yêu cầu ông Drake, người điều hành cơ sở ấy, chỉ định một trong những nhân viên giỏi nhất của ông ta để điều tra về vụ mất cắp này.

- Ô! Thật tuyệt quá, thưa ông Mason... Tôi...Ô...

- Chuyện gì vậy?

- Tất cả chìa khóa của tôi lại để trong cái xách! Tôi cũng không còn chìa khóa gara và khi muốn quay vào nhà thì tôi buộc phải để ngỏ cửa căn hộ. Tôi không có chìa khóa dự phòng... Khoan đã. Có. Có một cái đây. Vâng có một chìa thứ ba trong ngăn kéo bàn giấy.

- Cô có thể nhìn thấy chiếc xe trong gara mà không cần mở cửa được không? Gara có cửa sổ không?

- Có. Một cửa sổ phía sau. Tôi không nghĩ tới. Sao mà tôi ngốc đến thế! Đồng ý, thưa ông Mason. Tôi sẽ đến văn phòng ông ngay sau khi thay đổi y phục.

- Cô Della Street sẽ chờ cô đến năm giờ rưỡi.

Mason Cúp máy rồi gọi Della bảo:

- Della, cần cô có mặt ở đây tới năm giờ rưỡi. Cô đến văn phòng Paul Drake nói một thân chủ của tôi bị mất cái xách. Nói thêm tôi sẽ biết ơn ông ta nếu ông cử một người có khả năng tìm ra vụ này. Bảo ông ta cố tìm ra một dấu vết nào đó, ngoài ra thu thập tin tức về cô Mildred Danville. Nếu Diana không còn tiền, cô cho mượn đỡ một ít.

- Bao nhiêu?

- Tùy đấy, 50 hay 100 đôla. O.K! Della, tôi đi đây.

Mason bước xuống đường thấy mây đen mỗi lúc một ủa tới, ông đi về nhà, tắm rửa thay quần áo và định đi ăn tối thì chuông điện thoại reo.

Người gọi là Della Street.

- Ông chủ? – Cô nói – Xin lỗi đã quấy rầy ông, nhất là ông đã có kế hoạch riêng nhưng tôi hứa với Diana là gọi điện cho ông.

- Chuyện gì vậy? Vẫn là vụ mất cái xách à?

- Không, tìm thấy rồi.

- Ai lấy?

- Mildred Danville. Thật Diana hốt hoảng không đâu.

- Còn chuyện gì khác?

- Mildred khẩn khoản Diana đến tìm cô ta ở nhà bà Helen Bartsler, số 6750 Đại lộ San Felipe trong thung lũng San Fernando. Cô ta muốn cả ông cũng có mặt ở đấy phòng khi cần đến ông là người am hiểu luật pháp.

- Về vấn đề gì?

- Về vụ ông làm cho ông Jason Bartsler.

- Mildred Danville có dính dáng gì đến vụ này?

- Tôi không rõ.

- Tôi không có ý định thọc mũi vào đó!

- Tôi cũng hơi ngờ vậy.

- Cho tôi biết chi tiết về chuyện tìm thấy cái xác.

- Diana đến đây, tôi dẫn cô ta gặp Paul Drake. Ở đó có Paul và một người của ông ta. Nhân viên này theo Diana về nhà. Cả hai vừa mới vào thì chuông điện thoại reo. Người gọi là Mildred Danville. Cái anh chàng thám tử khốn khổ này ngồi ở ghế - chờ hai cô nàng nói chuyện kéo dài tới 15 phút. Diana kể mọi chuyện bất hạnh của cô ta và Mildred cho biết chính mình đang cầm túi xác. Lúc ấy anh chàng khốn khổ mới nói xen vào với Diana vì cô đã tìm thấy vật bị mất nên anh ta cáo từ. Diana liền bảo với Mildred mười phút sau hãy gọi lại rồi nồng nhiệt cảm ơn người thám tử và hứa sẽ trả thù lao ngay khi cô ta lấy lại được tiền. Tôi không biết sau khi gọi lại, Mildred nói gì với Diana, chỉ biết khi đến đây, cô Regis tỏ ra rất xúc động. Cô ta thuật lại cho tôi nghe nội dung cuộc điện đàm với Mildred và nói thêm rằng vết bầm mắt không phải là không dính dáng đến các chuyện vừa xảy ra. Thú thực là tôi không hiểu gì hết về những lời giải thích của cô ta. Tôi xin tóm lại là cô Mildred mong đợi ông cùng với Diana đến nhà bà Bartsler vào tối nay.

- Bây giờ?

- Mười giờ.

- Thế lúc này Diana ở đâu?

- Cô ta vừa về nhưng đến chín giờ rưỡi phải quay lại đây để nghe câu trả lời của ông. Ông có định đến đấy không? Ông không nhận thấy trời bắt đầu mưa rồi à? Tôi nghe thấy tiếng mưa rơi trên mái.

- Tôi sắp sửa đi ăn tối. Cô có đói không?

- Cảm ơn ông chủ, tôi ăn rồi.

- O.K! Tôi hài lòng thấy Diana tìm được cái xác.

- Tôi cho cô ta vay 25 đôla tiêu tạm. Cô ta hứa ngày mai hoàn lại cho tôi. Một lần nữa xin lỗi vì đã làm rộn ông nhưng tôi muốn để ông biết chuyện.

- Cảm ơn. Chắc chắn cô không có ý định đi với tôi uống một ly cà phê hay ly rượu nhẹ à?

- Không, đúng là không.

- Nào, Della, nên vận động một chút thì hơn – Mason cố nài – Tôi sẽ đưa cô về nhà đúng chín giờ rưỡi.

Della Street ngần ngừ.

- Nào vận động một lát. – Ông khuyến khích cô – Không cần phải thay y phục, chúng ta sẽ đến quán ăn nhỏ này có món thịt bò hầm nổi tiếng và rượu rất ngon.

- Tôi nhận lời mời nhưng xin báo trước là với bộ quần áo mặc hàng ngày và với trời mưa như thế này, tôi không dễ coi đâu.

- O.K! Tôi đợi cô trong mười phút.

Lúc cúp máy, ông nghe thấy tiếng mưa rơi xối xả xuống mái hiên.

Chương Năm

Mưa vẫn tiếp tục đập trên kính chắn gió khi chiếc xe dừng trước cửa nhà Della Street. Trong khi Mason và Della ngồi ăn tối trong một tiệm ăn, mưa không lúc nào ngừng.

- Máy giờ rồi Della?

- Chín giờ 26 phút đúng.

- Được, ta còn bốn phút nữa. Cô nói với con nhỏ là tôi không có thì giờ đi dạo ở vùng đồng quê. Hơn nữa thật khó cho tôi khi nhận đại diện một người có quyền lợi chống đối với Bartsler. Theo lá thư hỏa tốc, tôi đoán Bartsler đã đi đến sự thỏa thuận với người con dâu... Trời đất mưa gì dữ dội thế này! Cô hãy nghe mưa ào ào trên nóc xe... Điều này làm tôi nhớ đến một cái gì mà quái quỷ thật, tôi nghĩ chưa ra!

Della Street đặt tay lên nắm cửa xe, hỏi giọng lo ngại:

- Cái gì đó có liên quan đến chuyện này không?

- Không, một chuyện gì dễ chịu, một chuyện gì... A! Tôi thấy rồi! Tôi nhớ tới một hộp đêm gây thích thú bằng cách tặng khách hàng một khung cảnh nhiệt đới. Cứ mười phút một, lại có một trận mưa nhân tạo rơi trên mái để tạo đủ cảm giác. Della, hay ta đi khiêu vũ?

- Tôi muốn lắm nhưng còn Diana thì sao?

- Chúng ta chờ ở đây không cần bước ra khỏi xe. Chắc chắn cô ta không đến chậm đâu.

Rút hộp thuốc, Mason mời Della rồi lấy cho mình một điếu, hai người tựa vào thành ghế yên lặng hút thuốc, tai nghe tiếng mưa rơi. Bất chợt Mason choàng tay ôm thân hình cô gái và Della ngả đầu vào vai ông.

- Một vụ thật kỳ cục làm sao! – Luật sư nói – Thông thường một phụ nữ nghĩ đứa con sẽ là dây liên lạc tự nhiên giữa cô ta và bố mẹ chồng và làm cho cô ta có vị trí quan trọng trong gia đình người chồng đang này chúng ta thấy một trường hợp trái ngược hẳn lại.

- Helen Bartsler chắc phải thù ghét Jason ghê gớm, - Della nhận xét nói.

- Tôi không thấy có lời giải thích nào hơn. Tôi thật sự muốn biết Bartsler đã làm gì sau khi từ giả tôi. Tôi cũng tự hỏi vì lý do gì ông ta gửi tôi tấm ngân phiếu?

- Ông ta chắc đến gặp Helen và cho cô ta thấy lập luận của ông, buộc cô ta cho biết đứa trẻ được giấu ở đâu.

- Chắc chắn là thế.

Một lần nữa hai người lại im lặng.

Bất chợt Della nhìn mặt đồng hồ đeo tay và kêu lên:

- Trời, ông chủ! Mười giờ thiếu 15 rồi!

Mason đưa tay về phía công tắc.

- Della, không cần phải chờ cô ta lâu hơn nữa.

- Tội nghiệp cô gái. Tôi mong chúng ta không lỡ hẹn với cô ta. Nhỡ cô ta đi về trước khi chúng ta

đến thì sao?

- Còn tôi, tôi tự hỏi buổi họp mặt ở nhà Helen Bartsler nhằm mục đích gì?... Ngày Della, hay là ta đến đây? Chỉ mất 20 phút thôi, không hơn đâu. Chúng ta xem có chuyện gì xảy ra rồi quay lại thành phố tìm chỗ khiêu vũ.

- Tôi cũng định đề nghị thế... Ông có biết không ông chủ? Tôi thấy thương hại Diana. Khốn khổ cô gái, cuộc sống cô ta thật không sung sướng gì lắm! Và rồi cô ta lại dính vào câu chuyện kỳ cục này. Hy vọng cô ta lấy lại được tinh thần.

Mason ấn nút công tắc.

- O.K! Della, chúng ta đi thôi.

Khi hai người nhìn thấy thung lũng San Fernando thì trời đã bắt mưa.

- Della, nhìn mặt đường kia! Đúng là một cái hồ... Mặt đất không thể ngấm hết nước... Hình như đại lộ San Felipe ở bên tay mặt, phải không? Đúng rồi, nó kia. Số nhà bao nhiêu?

- Số 6750.

- Chắc cách đây khoảng 800 mét... Đánh số gì mà lạ...

- Tôi nhìn thấy ngôi nhà rồi! – Della reo lên – Kia kia, bên tay mặt!

Mason tắt máy. Cô thư ký trẻ nhận xét:

- Không một ánh đèn.

- Diana không nói với cô là Mildred sẽ đến đây lúc mười giờ à?

- Có.

Mason nói với giọng hoài nghi:

- Thấy rõ là họ đã hoãn buổi hội kiến. Chắc vì thế mà Diana không đến gặp chúng ta. Ngôi nhà mới xinh đẹp làm sao!

- Bể nước lớn ở bên cạnh dùng làm gì vậy?

- Nó dùng để chứa nước mưa. – Mason giải thích – Hồi trước nhiều nhà có nó, nhưng bây giờ ống nước đặt khắp nơi nên nó chỉ là một vật trang trí.

- Không có gì tốt cho da mặt người phụ nữ hơn là nước mưa. – Della vừa cười vừa nói – Thế mà thời buổi này, thậm chí các bà ở ruộng cũng làm quen với các viện thẩm mỹ.

- Tôi đến gõ cửa xem trong nhà có ai không? Della, đưa cho tôi cây đèn bấm trong hộc đựng găng tay ấy.

- Tôi đi với ông. – Cô nói giọng kiên quyết.

Hai người vượt qua vỉa hè rải nhựa, bước lên các bậc tam cấp bằng gỗ tới một hàng hiên và dưới ánh đèn bấm, họ nhìn thấy nút chuông. Mason ấn nút. Tiếng chuông khá chói tai từ trong nhà vọng ra. Luật sư chờ đợi một lát rồi ấn một lần nữa kéo dài hơn, sau đó ấn tiếp thêm ba hồi ngắn.

Cả căn nhà vẫn yên lặng. Mason kéo cánh cửa.

- Cẩn thận. – Della thì thầm.

Cửa vẫn đóng.

- Tôi có cảm giác như chúng ta đang đứng trên một quả mìn sắp nổ, - cô nói với giọng lạc hẳn đi.

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Ta đi vòng quanh nhà xem.

Hai người đi theo một lối nhỏ lát đá dẫn tới sau nhà, lại trèo lên các bậc cấp gặp một cửa cũng bị

khóa.

Mặt đất sau nhà thoải thoải dốc. Mason lia ánh đèn xung quanh và thấy những chuồng gà. Ông chiếu đèn về phần thấp nhất của khu đất rồi lại quét chung quanh.

Một hình thù sẫm nét co quắp nằm dưới đất. Làn mưa bụi rơi trên mái tóc màu vàng.

Mason nghe tiếng thở dài của Della Street đứt khúc.

- Della, bình tĩnh.

- Ông chủ, đừng đến đây.

- Tôi *phải* đến xem. Biết đâu cô ta còn sống?

- Ông chủ, hãy thận trọng! Cần phải thận trọng!

- Bình tĩnh, - ông nhắc lại và nắm tay dắt cô đi theo con đường dốc, đây đó có những tấm ván để có thể dẫm lên đó mà không dính bùn.

Theo ngọn đèn bấm, ông quan sát từng chi tiết nhỏ trên khu đất và bình luận căn cứ trên những phát hiện dần dần.

- Bị giết bởi một viên đạn vào gáy... Chắc cô ta đang đà chạy... Mưa đã bắt đầu rồi... Della, nhìn xem bàn tay trái nằm lại trong bùn ... Chắc phải có vết chân của cô ta ... Nhìn kỹ một chút... Đúng vậy! Không phải chỉ thấy vết chân của cô ta mà còn có vết chân của một phụ nữ khác... Chỗ này nơi cô ta ngã xuống... Có cái gì vậy?

Ông vụt tắt đèn, ông nói:

- Lắng nghe xem.

Tiếng còi hụ của xe cảnh sát từ xa vọng tới tai hai người. Della Street kêu lên một tiếng tắc nghẹn. Những ngón tay Mason nắm chặt khuỷu tay cô.

- Nhanh lên!

Tiếng còi hụ lại vang lên lần nữa rất gần như muốn xé màng nhĩ. Mason cầm cổ tay kéo Della sát vào người ông, thì thầm:

- Muộn quá rồi. Phải làm sao cho họ tưởng chúng ta mới đến.

Một ánh đèn pha màu đỏ, đỏ như máu xuyên qua bóng tối chiếu thẳng vào hai người rồi chiếc xe cảnh sát dừng lại sát vỉa hè sau xe ông chừng vài mét.

Cả ba người nhảy xuống, bóng họ tạo thành vệt đen trong nền sáng đỏ. Mason kêu to:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Chúa ơi! - Tiếng một người nói – Lại là ông Mason!

Ngọn đèn pha đỏ tắt phụt nhưng hai ngọn đèn khác vẫn chiếu đủ soi rõ cảnh tượng.

- Nào, nào. – Tiếng viên trung úy Tragg oang oang – Bắt được quả tang rồi nhé!

- Ông theo dõi tôi? – Luật sư hỏi.

- Hai người ở đây từ bao giờ? Viên thám tử hỏi.

- Ông thấy rồi đó.

- Thế ông làm gì ở đây?

- Tôi đến gặp một than chủ.

- Trong nhà này có người không?

- Tôi cũng đang định muốn biết.
- Ông đến đây theo đường nào?
- Theo Đại lộ San Felipe... Sao, ông có ý định gì thì nói đi. Thế ông làm gì ở đây?
- Có người báo động cho chúng tôi qua điện thoại... Ông nói là ông đến gặp một người trong nhà này?
- Một thân chủ, Trung úy ạ. Nếu ông cho phép... Tôi rất cần nói chuyện.

Vượt trước Tragg, Mason leo lên các bậc cấp tới hàng hiên. Viên trung úy và hai nhân viên mặc sắc phục theo sát ông.

Luật sư bấm chuông.

Lại một lần nữa hồi chuông chói lói nhưng trong nhà vẫn yên ắng.

Bằng một động tác bất ngờ, Tragg gạt Mason, lấy tay nắm thành thành vào cửa, lắc lắc tay nắm. Cuối cùng ông ta quay sang bảo một nhân viên:

- Bill, chạy ra đằng sau xem.

Người nhân viên bước nhanh, một lát mọi người nghe thấy tiếng đập cửa sau.

- Hình như trong nhà không có ai. – Mason nói và sau đó một lát ông thì thầm: - Thật lạ...

- Ông muốn gặp ai? – Tragg hỏi.

- Tên người ghi trên hộp thư đấy.

- Ông chưa trả lời câu hỏi của tôi.

- Theo ý tôi thì có đấy.

- Ông định làm gì mà có vẻ bí mật thế. Trời ơi là trời!

- Ông định làm gì mà có vẻ tò mò thế. Trời ơi là trời!

- Bực thật! - Tragg nói có dáng mặt bình tĩnh – Chẳng ra cái gì cả!

- Ông làm ơn cho tôi biết tại sao ông đến đây? - Mason nói với giọng lễ độ nhất – Tôi cứ tưởng ông thuộc Đội điều tra hình sự? Ông có...

Không chờ luật sư nói hết câu, Tragg lại động tay nắm mấy cái vào cửa, lắc lắc nắm cửa rồi chiếu đèn bấm lên mặt trước ngôi nhà.

- Các cửa sổ đều đóng, cửa kính cũng vậy...

Họ nghe thấy tiếng chân bước vội vàng trên lối đi lát gạch rồi Bill thở hồng hộc la lên:

- Trung úy! Ở kia! phía dưới kia!

Vẫn sử dụng đèn bấm, Tragg chạy bỏ đi và những người khác chạy theo sau thành hàng một.

Ánh đèn bấm quét màn đêm và dừng lại trên một hình người bất động nằm trong bụi, mặt úp xuống đất.

- Hai người đứng yên đấy, - Tragg sửa nhặng lên với Mason và Della – và khi tôi nói đứng yên là *phải đứng yên!*

Ông ta thận trọng bước trên những tấm ván đi tới vùng trũng thấp nhất, theo sau là hai nhân viên. Đến bên xác chết, những người thám tử thì thầm trao đổi.

Mason choàng tay ôm Della kéo sát vào người ông:

- Della, cô run quá! Bình tĩnh lại đi!

- Ông chủ, tôi không sao đâu. Lạnh quá đây thôi.

Luật sư càng siết chặt cô hơn:

- Bình tĩnh nhe, cô bé.

Hai người đứng đó chờ đợi dưới cơn mưa. Một tiếng động kỳ lạ như tiếng nước chảy ọc ọc làm Mason lắng tai nghe ngóng. Ông quay đầu lại. Della hỏi giọng lo ngại:

- Cái gì thế?

- Vòi ở bể nước mở, - ông giải thích – nước mưa vào bể bao nhiêu thì chảy nhanh ra bấy nhiêu.

Ánh đèn của Tragg rọi vào hai người làm lóa mắt và tiếng viên Trung úy vang to trong bóng tối:

- Cả hai người, quay về xe đi!

- Nạn nhân là ai vậy? – Mason hỏi.

Không có tiếng trả lời. Ngược lại Tragg nói với một nhân viên:

- Đi lấy máy ảnh. Phải chụp ảnh trước khi sờ vào xác chết. Có nhiều dấu chân trong bùn. Còn anh, Bill, - ông nói với người thứ hai – anh đứng ở đây. Đừng có lại gần xác chết quá trước khi ta chụp ảnh. Đứng yên đây không cử động.

Ông ta đi ngược lên bờ dốc và khi tới gần Mason cùng Della, Tragg cộc cằn ra lệnh:

- Hai người, đi theo tôi!

Ông ta nhanh nhẹn đi trước đến mở cửa xe của luật sư.

- Chìa khóa công tắc đâu?

- Vẫn ở chỗ của nó.

Tragg lia ánh đèn bấm vào trong xe, dừng ở bảng đồng hồ. Ông ta cầm chìa khóa vặn một vòng và quan sát nhiệt kế.

- Hừm! hừm!

Tragg nhận thấy nó chưa đủ thời gian để hạ xuống. Sau một lát ông ta lại nói thêm:

- Ông muốn gặp ai?

- Người có tên trong hộp thư đó. Bà Robert Bartsler.

- Một thân chủ?

- Không.

- Thế tại sao ông lại muốn gặp bà ta?

- Có thể bà ta là một nhân chứng quan trọng.

- Đến gặp nhân chứng vào một giờ kỳ cục như thế này sao?

- Tôi có lý do để tin rằng bà ta có nhà.

- Bà ta chờ ông?

- Không.

- Ông có gọi điện trước không?

- Không.

- Ông biết bà ta?

- Không.

- Thế vì sao ông có ý nghĩ bà ta có thể được gọi làm nhân chứng?

- Một con chim nhỏ mách tôi.
- Bà ta phải làm nhân chứng về một vụ gì? Bà ta biết những gì?
- Đó là điều tôi định hỏi bà ta.

Tragg chỉ tay vào trong xe:

- Cô Street và ông, hai người ngồi vào xe đi... Và đừng có ... Khoan đã...

Viên trung úy thò đầu vào xe rút chìa khóa công tắc bỏ túi:

- Tôi phải đề phòng mọi chuyện, - Tragg giải thích rồi đóng sập cửa xe.
- Della, - luật sư nói – chắc là trong học đưng găng tay tôi có để chai uytxki nhỏ.
- Nếu có thì may cho tôi quá.

Chai rượu có trong đó.

- Cô uống đi.

Della ghé miệng chai lên môi uống một hớp rồi đưa lại cho Mason.

- Cô thấy khá chưa? – Mason hỏi và lấy tay chùi miệng.
- Lát nữa chắc sẽ khá.

Một lát sau cô hỏi:

- Xe không có bộ phận sưởi ấm à?
- Có chứ nhưng muốn cho lò sưởi hoạt động thì phải mở công tắc. Nhưng cô hãy chờ...

Ông lấy trong hộp một chiếc chìa khóa dự phòng cắm vào ổ công tắc, xoay một vòng rồi bật máy.

Một lát sau, một làn hơi nóng nhẹ nhè tỏa trong xe.

Della ấm người lên, dựa vào vai Mason. Cô nói:

- Khổ thân Diana. Ma quỷ nào xui khiến cô ta đến đây?
- Điều này là một bài toán rồi đây sẽ làm bận tâm ông bạn Tragg của chúng ta.
- Kẻ sát nhân phải rượt đuổi theo cô ta đến sân.
- Có thể phải xét đến khía cạnh này. Nhưng còn bà Bartsler? Bà ta có vai trò gì trong tất cả vụ này?
- Ô! Bà ta? Chắc chắn rồi... Trời, ông chủ, cái gì kia?

Mason vỗ vai cô.

- Della, đừng mất tinh thần như vậy. Đó chỉ là ánh đèn *flash* mà Tragg dùng để chụp ảnh.

Hai người im lặng. Nhiều ánh đèn *flash* lóe lên trong đêm tối. Bất chợt Della nhòm người trên ghế:

- Ông chủ, nhìn kia!
- Cái gì?
- Dưới kia, trên vỉa hè! Chờ cho ánh đèn lóe lên đã... Kia, trên vỉa hè ngay cạnh nhà... Kia! ...

Ông nhìn thấy không?

- Hình như có vật gì đấy.
- Theo tôi, chắc là một cái xác phụ nữ.

Della định mở cửa. Mason nhấn lại.

- Dừng ra!

- Tại sao?

- Nếu nó không phải là một tang vật thì chúng ta không cần. Còn nếu đúng là một tang vật thì chúng ta không có quyền sờ vào. Trung úy Tragg có thói quen tệ hại là thường xuất hiện vào lúc bất ngờ nhất và...

Như để chứng tỏ lời Mason nói đúng, một ánh đèn bấm chiếu sáng một góc nhà, quét dần lên tới chiếc xe và dừng lại chỗ hai người. Một vài giây sau, Tragg đến mở cửa xe.

- Hừm!... Trong này âm thật.

- Lò sưởi đây, - Mason giải thích.

- Làm thế nào ông cho máy hoạt động được?

Ông ta thò đầu vào nhìn bảng đồng hồ.

- Bực thật, - Tragg càu nhàu và thả vào lòng bàn tay luật sư chiếc chìa khóa công tắc.

- Vào đi, - Mason mời.

- Xin vui lòng. Della, cô ngồi xích vào, - Tragg nói.

Della Street ngồi sát vào luật sư. Tragg chui vào xe, đóng cửa lại.

- Perry, ông có biết gì về người chết không?

- Không biết gì hết.

- Ông không nhận ra nạn nhân là ai à?

- Tôi chưa nhìn thấy mặt.

- Theo ý ông, người đó là ai?

- Làm sao tôi biết được khi chưa nhìn thấy mặt nạn nhân.

- Tôi không yêu cầu ông xác định mà chỉ hỏi ý kiến ông thôi.

- Tôi không bao giờ có ý kiến trước khi có cơ sở chắc chắn làm chỗ dựa cho những kết luận.

Một ánh đèn *flash* lại lóe sáng trong đêm tối. Tragg nói:

- Cái gì thế kia?

- Sao? – Mason hỏi.

Viên trung úy chiếu đèn qua cửa kính quét lên vỉa hè nhưng những giọt nước mưa phản chiếu ánh đèn khiến ông ta nhìn không rõ. Tragg nói:

- Có vật gì nhỏ đen đen dưới kia. Tôi nhìn thấy vào lúc người ta chụp ảnh.

Ông ta mở cửa nhảy ra ngoài và đi đến chỗ vật đó.

Hai người nhìn thấy Tragg đi đến bên cái xác, ngồi xuống và lia ánh đèn khắp nơi rồi đứng lên đi vài bước về chỗ hai người song lại đổi ý, bước lên các bậc cấp. Lên tới hàng hiên, ông ta xem xét những thứ để trong xác.

- Cô thấy chưa? – Mason nói với Della – Nếu chúng ta đến nhặt cái xác thì sẽ bị ông ta bắt gặp ngay.

Tragg quay lại xe và cô thư ký lại ngồi sát cạnh Mason để Tragg chui vào xe ngồi cạnh họ. Viên trung úy định nói nhưng lại thôi và khịt khịt mũi.

Della cười rử. Cô hỏi:

- Có phải mùi uytxki làm ông khó chịu không?
- Ông muốn làm một hợp không? – Mason đề nghị.
- Tôi đang làm việc, - Tragg nói với giọng tiếc rẻ - tôi e rằng người của tôi đến gặp đúng lúc tôi đang uống. Nhưng nếu ông có đủ rượu để đãi họ thì lại là chuyện khác.
- Thật tiếc, - Mason nói.
- Không sao, Diana Regis là ai?
- Một thân chủ của tôi.
- Hình dáng ra sao?
- Hai mươi hai hay hai mươi ba tuổi, cao một mét năm bảy hay năm tám, nặng khoảng năm mươi ký.
- Vậy thì đúng cô ta rồi, cái xác ấy. Ông nói là một thân chủ của ông?
- Phải.
- Một thân chủ mới toanh?
- Phải.
- Tại sao cô ta lại nhờ cậy ông?
- Tại sao một thân chủ lại không nhờ cậy một luật sư?
- Bà Bartsler có thuộc bên đối lập không?
- Không.

Tragg thở dài.

- Tôi cho ông nhìn tận mắt tờ biên nhận của chính ông để làm ông bối rối nhé.

Ông ta mở xác lấy ra một mảnh giấy có ghi chữ: “Trả hết một lần – vụ Bartsler” có chữ ký “Della Street ký thay cho ông Perry Mason” và đưa cho cô gái.

- Phải chữ ký của cô không?
- Đúng. – Della thừa nhận.
- Vậy, - viên trung úy nói – bà Bartsler đã trả tiền bồi thường thiệt hại cho cô ta.
- Không phải, - Mason dứt khoát nói.
- Thì đây, giấy trắng mực đen rành rành như thế này, - Tragg nói, vẻ mặt bình tĩnh - ... Ồ, tôi hiểu rồi. Người chồng...
- Không phải. Người chồng chết rồi...
- Vậy là một người trong gia đình.
- Có thể lắm.
- Thật là điên mới mong ông cộng tác trong vụ này!
- Tôi không ưa thái độ của ông.
- Số tiền để đạt tới việc dàn xếp là bao nhiêu?
- Tôi không nhớ rõ.
- Trong xác có một nghìn năm trăm đôla đấy.

Mason không đáp.

- Và bây giờ cô ta chết rồi. – Viên trung úy cúi kính nói. - Ông không muốn người ta tìm ra kẻ sát

nhân sao?

- Có kẻ ám sát cô ta à?
- Còn thể nào nữa! Một phát trúng vào gáy.
- Chúng tôi sẵn sàng làm theo đúng bổn phận của chúng tôi.

Tragg thở ra một hơi dài.

-Ồ là là! Cả hai người, nhớ cho kỹ nhé! O.K! Xin mời đi cho! Nhưng nhớ sau này tôi rất cần gặp lại ông... Phải... Đừng ở đây nữa. Mở máy đi.

Chương Sáu

Chiếc xe chạy trên Đại lộ San Felipe, Mason yên lặng có dáng bận tâm, Della ngồi im để không làm rộn dòng suy nghĩ của ông. Mưa lại tiếp tục rơi xối xả và con đường rộng thênh thang trải trước mắt hai người như một dải sáng dài.

Chỉ đến khi xe tới trước cửa nhà Della, Mason mới nói trong khi hãm phanh lại.

- Tội nghiệp cô bé. Giá như chúng ta đi với cô ta thì... Này Della, thực ra một người luật sư không thể nào tự phụ rằng mình không cần kể đến những cái bất ngờ; hẳn ta phải nhớ rằng hẳn chỉ là một bộ phận nhỏ trong guồng máy luật pháp thôi. Nhưng mà đã nói đến công bằng thì dù lớn dù nhỏ cũng phải kể đến. Cho nên, tôi mới ân hận là không chịu hứa đi với cô ta đến đăng đó.

- Như thế có thể ông sẽ ở vào số phận cô ta - mặt úp xuống bùn.

- Della, phải biết liều mới được. Khi người ta không dám liều là người ta đã hết muốn sống rồi.

- Chào ông chủ.

- Chào cô. Tôi...

Có tiếng còi xe hơi gắt lên từ bên kia đường. Cửa một chiếc xe mở ra và một bóng người nhảy xuống đường chạy ào về phía hai người dưới trời mưa tầm tã.

- Ông chủ, ông đi nhanh lên. - Della nói - Chắc chắn là một thân chủ nào đó đã dò ra địa chỉ của tôi.

- Thôi tôi đi! Hẹn ngày mai gặp lại, Della.

- Ông chủ, ngày mai ta gặp nhau.

Mason sập mạnh cửa, mở máy cho xe chạy.

Một phụ nữ chạy băng qua đường, bỗng dừng lại khua tay rồi rít và đứng ngay trong luồng ánh đèn pha, mắt phải có vết bầm tím.

Mason hãm phanh, cho xe giạt lùi sát lề đường, tắt máy, tắt đèn rồi mở cửa bước ra. Diana Regis chạy lại miệng thở hổn hển.

-Ồ! Thưa ông Mason, may quá! Thật sung sướng được gặp lại ông. Thưa ông Mason, tôi cứ sợ ông không đến. Tôi chờ lâu tưởng chừng như hàng thế kỷ, thế kỷ... Người ta cho tôi hay cô Street đã đi ra ngoài... Cô ấy hứa với tôi là ta sẽ gặp nhau ở đây...Ồ, dạ ông hiểu cho... Tôi biết là muộn. Thực ra tôi không biết bây giờ là mấy giờ rồi. Nước lọt vào đồng hồ của tôi nên máy bị chết.

Mason liếc nhìn Della như muốn dặn: Cô không được nói.

Ông hỏi một cách lạnh nhạt:

- Diana, cô muốn gì?

- Tôi muốn ông đi với tôi.

- Đi đâu?

- Đến số nhà 6750 Đại lộ San Felipe.

- Cô muốn đi ngay bây giờ sao?
- Tôi đã hứa với Mildred Danville là gặp cô ta ở đây.
- Vào hồi mấy giờ?

Cô cười gượng:

- Vào mười giờ rưỡi nhưng Mildred có thói quen đến muộn và...
- Cô không nói với tôi là đến lúc mười giờ sao? - Della ngắt lời.

Diana ngạc nhiên nhìn cô thư ký và như có nhớ lại rồi nói với vẻ lúng túng:

- Trời, chắc chị nhớ đúng.
- Thế còn cô, không phải cô hẹn đến đây lúc chín giờ rưỡi sao? - Mason hỏi.

- Tôi cố đến đúng giờ nhưng tại trời mưa. Tôi định đến chỗ gửi xe của tôi nhưng xe buýt chạy chậm như rùa. Khi đến đây thì... xem nào... đã mười giờ kém mười lăm.

- Và từ lúc đó cô cứ chờ mãi ở đây?
- Vâng.

- Ta không nên đứng dưới trời mưa. - Mason đề nghị - Mời cô lên nhà Della.

Della Street rút chìa khóa mở cửa. Họ dùng thang máy lên lầu. Della mời hai người vào rồi cởi áo mưa vào bếp đun nước. Cô bảo tin:

- Tôi chuẩn bị rượu toddie^[1].
- Ý kiến tuyệt diệu. - Mason nói - Khi nào xong, cô ra ngồi nói chuyện.

Diana Regis ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, thấy luật sư nhìn đôi giày và tất của mình liền gượng cười.

- Mưa lớn làm sao!

Bất thành linh Mason hỏi:

- Làm thế nào cô liên lạc được với Mildred Danville?
- Khi tôi vừa về đến nhà cùng với người thám tử thì cô ta gọi điện.
- Cô ta nói gì với cô?

- Cô ta có chuyện rắc rối nho nhỏ. Cô ta mượn xe của tôi và bị cảnh sát giữ lại vì vi phạm luật lệ giao thông. Người cảnh sát đòi xem bằng lái xe. Cô ta không có vì cách đây ít lâu người ta thu mất rồi. Vì cô ta cùng tuổi, cùng vóc người và cùng màu tóc với tôi - tóm lại là giống tôi - nên thường sử dụng bằng lái của tôi. Cô ta nói để quên ở nhà và mời người cảnh sát về nhà kiểm tra tuy trong bụng rất lo không biết giải quyết sao. Nhưng khi mở cửa, thấy cái xác của tôi, cô ta liền cầm lên. Điều này giải thích tại sao lại có mẫu xi gà, người cảnh sát hút đây.

Mason liếc nhìn Della.

- Tôi chắc là có kể cho cô ta nghe những nỗi vất vả mà cô đã trải qua?
- Vâng, tất nhiên rồi. Cô ta lấy cái xác trong khi tôi ngủ.
- Thế cô có cho cô ta biết chuyện một bên mắt bị bầm không?

- Có. Và rồi người thám tử nói chen vào. Anh ta muốn trở về văn phòng vì không có việc gì làm nữa.

Tôi vội bảo Mildred lát nữa hãy gọi lại và cúp máy. Tôi chờ khá lâu mới có lần gọi thứ hai. Lần

này giọng cô ta có vẻ hồi hộp. Cô ta bảo tôi nhắc lại chuyện bị đánh bầm mắt rồi bảo tôi tìm cô ta ở địa chỉ trên Đại lộ San Felipe và nếu có thể được thì mời cả ông đến nữa.

Della Street đứng lên đi vào bếp.

Một lát sau hai người nghe thấy cô thư ký nói từ bếp vọng ra:

- Rượu *toddie* đã sẵn sàng.

Mason nhanh nhẹn đứng lên nói với Diana Regis:

- Cô cứ ngồi yên. Tôi vào mang rượu ra.

Ông đi vào bếp nắm cổ tay Della kéo ra một góc bảo:

- Della, nhà có cửa sau không?

- Có.

- Tốt quá. Cô ra cửa sau và quay lại cửa chính đập mạnh giả như cảnh sát đến tìm. Nhưng đừng mạnh tay quá dễ gây nên sự chú ý của những người khác.

- Bắt đầu lúc nào?

- Ngay sau khi cô dọn rượu *toddie*. Cô uống một, hai hớp rồi cáo lỗi vào bếp dọn dẹp.

- O. K! Ông chủ.

Mason quay vào phòng khách, hai tay cầm hai ly rượu, đưa một ly cho Diana. Tay cầm một ly còn bốc khói, Della Street đứng ở ngưỡng cửa bếp.

Ba người thưởng thức rượu *toddie*.

-Ồ tuyệt quá! - Diana Regis khoan khoái nói - Ngon tuyệt vời ! Ông không thể tưởng tượng được tôi cần ly rượu này như thế nào!

- Tay cô run kìa! - Mason nói.

- Cả buổi tối hôm nay tôi bị rối trí ghê gớm.

- Rượu làm cô lên tinh thần rồi chứ? - Della cắt lời - Bây giờ xin lỗi tôi phải vào bếp. Khi xong việc, tôi lại ra tiếp hai vị.

Cô với tay khép cửa bếp. Mason hỏi Diana:

- Trước khi ông Bartsler mướn cô, có bao giờ cô được nghe nói về ông ấy không?

- Không, thưa ông Mason. Chưa bao giờ cả.

- Cô có biết tên chủ nhà ở địa chỉ trên Đại lộ San Felipe không?

- Hoàn toàn không. Chắc là một người bạn của Mildred. Thưa ông Mason, chúng ta không thể đến được đấy sao? Khuya quá rồi. Tôi đã hứa với cô ta là đúng mười giờ tôi có mặt.

- Thêm một lúc nữa. Nếu cô ta chờ chúng ta đến tận bây giờ chắc cũng cố chờ thêm ít nữa.

- Nhưng giả sử cô ta không đợi?

- Vậy có đến cũng vô ích.

Diana cắn môi.

Cả hai người không ai lên tiếng. Sự im lặng tưởng như kéo dài quá lâu, bất chợt có tiếng gõ cửa dồn dập.

Mason nói nhỏ:

- Hình như một anh cớm. Không hiểu cảnh sát hỏi gì chúng ta?

Chiếc ly tuốt khỏi những ngón tay run rẩy của Diana Regis rơi xuống đất vỡ tan tành. Mùi rượu rhum tỏa khắp trên tấm thảm.

- Cô có muốn chuồn đi không? - Mason hỏi.

Diana có dáng quá hoảng hốt, không nói nên lời chỉ biết gật đầu. Luật sư nắm lấy tay cô, nói:

- Được, đi theo lối này.

Ông dẫn cô đi qua bếp và trèo lên cầu thang cứu hỏa.

- Cúi thấp người xuống. Bóng dáng của cô nổi lên trên khung cửa sổ nhà bếp. Đi theo tôi.

Hai người lú lú xuống thang bằng qua sân, cố tránh nước mưa và tới con ngõ dẫn ra phố. Hai người đứng trú dưới một mái hiên. Mason nói với giọng dọa nạt:

- Bây giờ tôi muốn biết tất cả sự thực.

Cô ngần ngừ giây lát rồi hạ thấp giọng giải thích.

- Sau khi từ giả cô Street, tôi quay về thành phố. Bất chợt tôi nhận thấy quá muộn không kịp đến gặp cô Street theo đúng giờ đã định. Dầu sao tôi cũng không hy vọng gặp được ông vì cô Street không dám quả quyết ông sẽ đến.

- Sau đó thì sao?

- Tôi tìm thấy một chiếc Taxi đồng ý chở tôi đến Đại lộ San Felipe.

- Tiếp theo. Cô nói nốt đi.

- Tôi thấy xe của tôi đậu trước ngôi nhà và nghĩ mọi chuyện đều tốt, chắc Mildred đang ngồi nói chuyện với cô bạn trong nhà chờ tôi. Tôi trả tiền cho người lái và bảo anh ta không phải chờ tôi. Lúc đầu anh ta không muốn đi và khuyên tôi nên kiểm tra chắc chắn xem có người trong nhà không nhưng tôi bảo anh ta cứ an tâm mở máy.

- Sao nữa? Nói nhanh lên!

- Tôi đến hàng hiên và bấm chuông. Không ai lên tiếng. Tôi thấy lạ nên đi vòng quanh nhà gõ cửa sau rồi cố mở nhưng cửa khóa. Tôi không hiểu vì lý do gì mà Mildred lại để xe tôi ở đây trừ phi phải có một người nào ở trong ngôi nhà đó.

- Rồi sao?

- Tôi vừa ướt vừa lạnh buốt thấu xương, trong khi trời mưa như trút. Tôi ngồi trong xe tôi, chờ một lát nhưng vì lạnh quá nên quyết định phải có một hành động gì đó. Tôi cảm thấy lo ngại, sẵn có cây đèn bấm trong xe, tôi cầm lấy và lại đi quanh nhà một lần nữa, chính lúc đó tôi... tôi...

- Cô phát hiện thấy xác chết?

- Vâng.

- Cô bước lại gần?

Cô gái gật đầu.

- Cô có sờ vào xác không?

- Thưa ông Mason, có, - cô nói với giọng nhỏ hăn đi.

- Phải cô Mildred không?

- Vâng thưa ông Mason.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó tôi chạy về xe. Chìa khóa vẫn còn cắm trong ổ công tắc, tôi mở máy. Tôi không biết phải

làm gì rồi tự nghĩ tốt hơn hết nên hỏi ý kiến cô Street nhưng cô ấy không có nhà. Thế là tôi ngồi chờ ngay trước cửa. Khi nhìn thấy ông, tôi bịa ra chuyện đồng hồ hỏng. Phần về sau thì ông biết rồi.

- Lần này cô nói đúng sự thật chưa? - Ông nghiêm khắc hỏi.

- Tôi xin thề đúng như vậy.

Hai người nghe tiếng chân bước trong sân. Một bóng phụ nữ hiện ở đầu ngõ và có tiếng huýt sáo khe khẽ.

- Lại đây, Della, - Mason thì thào.

- Ô! ông đấy à?

Cô như có vẻ nhẹ mình, cất được gánh nặng.

- Có chuyện gì đấy?

- Ông chủ, tôi muốn gặp riêng ông một lát.

- Xin lỗi cô, - Mason nói với Diana và kéo tay cô thư ký ra chỗ khác.

- Nhiều chuyện rắc rối lắm, - Della thờ dãi nói.

- Những chuyện gì?

- Tôi gõ cửa theo đúng lời ông dặn và...

- Và thế là có kết quả. - Mason tiếp lời - Kết quả là cuối cùng cô ta phải khai với tôi hết sự thực.

- Tôi không nghi ngờ gì về chuyện đó. Tôi chờ một lát - đủ thời gian để ông rút lui và mở khóa cửa, ngồi vào ghế đợi ông quay lại.

- Phải, phải. - Ông nói một cách nôn nóng - Sau đó?

- Tôi vừa mới ngồi xuống thì lại từng hồi gõ cửa dồn dập.

- À! Cô hành động ra sao?

- Tôi cứ ngồi yên không cựa quậy. Vì tôi không biết người khách là ai và cũng vì chúng ta đã gặp quá nhiều chuyện rắc rối thuộc loại này rồi.

- Sao nữa?

- Cửa lại bị đập thêm hai hay ba lần rồi có tiếng viên trung úy Tragg đe dọa phá cửa nếu không cho anh ta vào.

- Thế cô làm gì?

- Tôi vẫn không nhúc nhích, - Della thì thầm.

- Thế còn Tragg?

- Ông ta bỏ đi.

Mason suy nghĩ hồi lâu. Della hỏi:

- Như vậy tình hình này có thay đổi không?

- Thay đổi hết. - Mason thông thả đáp - Việc viên trung úy chen vào khiến vở hài kịch ngắn vừa rồi để buộc Diana phải khai ra có thể làm hại tôi.

- Bởi lẽ Diana nghĩ rằng ông giúp cô ta đi trốn phải không?

- Đúng thế. Nếu cô ta phải khai những chuyện đã xảy ra, cảnh sát sẽ bắt tôi về chuyện đồng lõa. Không ai chịu nghe lời giải thích của chúng ta mà cũng không bao giờ chịu tin.

- Liệu cảnh sát có thể khép cô ta vào tội giết người không?

- Sao lại không. Cô ta để quá nhiều dấu vết ở đó. Buộc tội cô ta thật quá dễ.

- Nhưng ông chủ, tôi sẽ làm chứng là chúng ta hợp tác với nhau trong vở kịch này để buộc cô ta phải nói.

- Della, không ăn thua đâu. Trong quá khứ, chúng ta đã quanh co với luật pháp nhiều lần để cảnh sát không lợi dụng được cái lợi thế bất ngờ này. Ngoài ra không kể đến tòa không tin ở lời chứng của cô. Tragg đâu?

- Có quỷ mới biết ông ta ở đâu, - Della chua chát nói.

- Tôi cá với cô là ông ta đã phát hiện ra chiếc xe của tôi và chỉ việc chờ tôi ra là còng tay tôi ngay. Hơn nữa xe của Diana lại đậu kế bên xe tôi.

- Chiếc xe nhỏ của tôi ở trong gara, - Della hạ thấp giọng nói.

Mason thở ra khoan khoái.

- Tuyệt! Cô đánh xe ra đi!

- Ngay bây giờ hả ông chủ?

- Phải. Cô có mang theo chìa khóa không?

- Lẽ tất nhiên là có.

- Tốt, cho xe ra.

Mason quay lại gặp Diana Regis.

- Cô Street dùng xe của cô ấy chờ cô về nhà.

- Về nhà tôi?

- A, đến một nơi nào đó an toàn cho cô.

Hai người nghe thấy tiếng chìa khóa quay trong ổ rồi tiếng kin kít cửa mở ra. Có tiếng động cơ nổ và chiếc xe màu đen của Della Street chạy giật lùi ra khỏi gara. Mason đỡ Diana trèo lên xe, ông nhìn quanh quẩn rồi nói:

- Chắc cảnh sát kiểm soát phía Đại lộ. Cơ may duy nhất của các cô không bị phát hiện là rẽ lối kia.

- Ông tin rằng họ không chú ý lối ấy à?

- Chúng ta phải phó mặc ở vận may rủi thôi. Có thể họ chưa nghĩ tới nhưng không lâu đâu.

- Chuyện gì xảy ra nếu họ bắt được chúng tôi?

- Lúc đó thì chúng ta bị lún sâu tới cổ rồi. - Mason nói - Tôi, tôi quay lại căn hộ, còn cô lo cho Diana. Cô đừng có dừng ở đâu, đừng để cô ta xuống. Gọi điện về đây cho tôi sau 20 phút nữa nếu cô đi thoát. A! Thêm một việc nữa...

Ông rút quyển bloc và cây viết trong túi đưa cho Della:

- Della, tôi đọc cho cô viết nhé. «Ông chủ, chắc tôi về muộn. Chìa khóa trong hộp thư. Ông vào ngồi chờ và cứ tự nhiên như ở nhà. Della ».

Della Street viết theo rồi đưa trả ông quyển bloc và cây viết. Mason xé tờ giấy và Della đưa ông chìa khóa nhà.

- O. K! Della! Lên đường!

Chiếc xe mở máy. Mason chờ một chút rồi trèo lên thang cứu hỏa vào nhà. Ông vừa mới ngồi xuống, mở quyển sách, châm điếu thuốc thì lại có tiếng gõ cửa dồn dập.

Sách cầm tay, Mason đứng lên mở cửa.

- Chà, chào trung úy. - Ông nói với vẻ ngạc nhiên - Tôi không nghĩ gặp lại ông nhanh như vậy.

Tragg chăm chú nhìn ông đáng nghi ngờ:

- Chào. Tôi muốn gặp cô nàng thư ký kiêu diễm của ông, cô Della Street.

- Không có nhà, - luật sư trả lời ngắn gọn.

- Ông ở đây à? - Tragg dò hỏi với vẻ ác ý.

Mason cười:

- Chúng tôi tổ chức một bữa ăn đêm với bạn bè, họ dự định gặp chúng tôi ở đây. Không biết có chuyện gì xảy ra với Della. Tôi tìm thấy mảnh giấy nhắn tin này ở cửa. Thế là tôi đành lấy chìa khóa mở cửa vào ngồi chờ.

Tragg chăm chú đọc rồi định đưa trả luật sư song lại đổi ý đọc thêm lần nữa.

- Nếu ông không thấy bất tiện, tôi cùng chờ với ông. Cũng là một dịp để ông cung cấp cho tôi một số tin tôi cần biết.

- Về chuyện gì?

- Về vụ ông làm cho Diana Regis. Hồi này ông không cho tôi biết hết. Tôi rất sung sướng nếu được biết nhiều hơn nữa.

- Ông trung úy, xin mời ông ngồi xuống đã. Xin ông chớ hy vọng lấy được tin ở cô Della về những thứ mà ông không moi được ở tôi. Della không thể đâu.

- Mason, hoàn toàn không phải như vậy Tôi được biết Diana Regis có đến gặp Della Street lúc tối. Tôi muốn kiểm tra... giờ giấc. Bởi vì gặp ông ở đây nên tôi thấy không có lý do gì mà lại không hỏi ông chuyện đó.

- Thật cảm động quá! Xin mời ông ngồi cho thoải mái. Chắc cô Della có để rượu scotch trong bếp. Ông có dùng không?...

- Mason, tôi đương thi hành công vụ, - Tragg cau mày nói.

- Cấp trên trực tiếp của ông quả khát khe thật.

- Không phải thế nhưng sau này nếu có chuyện gì xảy ra mà tôi cần mời cô Della làm nhân chứng, tôi không muốn để thiên hạ dị nghị là tôi từng uống whisky của cô ta, - viên trung úy làu nhàu nói.

- Lập luận của ông có vẻ hợp lý nhưng tôi không thấy có lý do gì để ông mời cô Della làm nhân chứng.

- Lý do thì có nhiều lắm. Ông Mason, cách đây vài phút tôi có gõ cửa.

- A! Chính ông đấy à! Tôi đang bận gọi điện và kêu to là cứ chờ. Chắc ông không nghe thấy.

- Có thể.

- Sau đó tôi ra mở cửa thì không thấy ai.

- Kỳ lạ đấy. Chắc ông mở cửa đúng lúc tôi xuống dưới nhà xem xét các xe hơi. Ông có nghĩ rằng người chết là cô Diana Regis không?

- Đúng. Thế không phải cô ta à?

- Không.

- Vậy là ai?

- Một cô Mildred Danville nào đó ở chung nhà và rất giống Diana.

- Chà! Chà! Thế còn Diana?

- Diana? Tôi nghĩ cô ta đang ở trong tình thế khó khăn đấy.

- Chà! Thật không hay!

- Chưa hết đâu, - Tragg nói tiếp - Mason, còn nhiều chuyện ông sắp được biết đấy.

- Thí dụ?

- Theo những dấu vết chúng tôi phát hiện, vụ giết người xảy ra sau khi trời bắt đầu mưa chừng một tiếng rưỡi. Lúc đó trời mưa nặng hạt.

Luật sư gật đầu.

- Nạn nhân cố chạy trốn kẻ sát nhân. Cô ta bị một viên đạn bắn rất gần - sáu hay bảy mét. Mưa to nên đất trở thành bùn. Những ngón tay cô ta cào lên mặt bùn - chúng tôi tìm thấy trong móng tay có bùn.

- Thế nhưng tại sao ông không xác định thời điểm bị giết vào sau hai tiếng hay hơn nữa.

- Dựa theo tình trạng của xác chết. - Tragg giải thích - Tất nhiên những nhận xét sơ bộ sẽ được kiểm chứng lại. Lúc nào thì Della trở về.

- Tôi cũng không biết gì hơn ông. Ông xem lá thư rồi đấy.

- Rồi. - Tragg nói thông thả - Lá thư thật lạ.

- Sao?

- Ồ, chữ viết ngoáy rất vội vàng.

- Chắc chắn như thế rồi. - Mason điềm tĩnh đáp - Có thể cô ta đứng viết ngay trước hộp thư.

- Còn có thể nghĩ thêm, - Tragg tiếp tục - là cô ta viết bằng cái bút của ông vào tập bloc mà ông luôn mang theo trên người. Và, - giọng của viên trung úy khô khốc - ông thử quan sát vết mực ở chữ ký xem. Hình như có người nào đặt ngón tay lên đó khi mực chưa khô.

- Ủ, tôi cũng nhận thấy như thế.

- Ông là người có óc quan sát tinh tế, - Tragg nói tiếp với giọng đều đều - chắc chắn ông nhìn thấy ngón tay cái ông có dính mực.

Mason vô tình nhìn ngón tay cái phải của mình.

- Không, - ông thành thực nói - Tôi không nhìn thấy.

- Tôi nghi ngờ đấy.

Hai người ngồi im lặng hút thuốc. Một lát sau viên trung úy lên tiếng:

- Tôi có cảm tưởng chúng tôi không cần phải điều tra thêm để buộc tội Diana Regis.

- Thật sao? - Mason hỏi dò.

- Phải.

- Bởi vì ông nhặt được cái xác của cô ta ở vỉa hè à?

- Đừng có ngốc. Bởi vì Mildred Danville chuẩn đi với chiếc xe và số tiền của Diana Regis và cô này muốn lấy lại cả xe lẫn tiền.

Tiếng chuông điện thoại reo vang.

- Nếu ông không lấy làm méch lòng, - Tragg nói - thì xin để tôi trả lời. Tôi đã bảo người ta gọi điện cho tôi về đây nếu có tin gì mới.

Mason vụt đứng lên nhảy bổ tới trước, đứng giữa Tragg và chiếc máy. Ông nói một cách lễ độ:

- Cũng được thôi nhưng tôi cũng vậy, tôi đang chờ một cú điện vì đã dặn một người gọi cho tôi về đây.

Ông bóc máy lên. Tragg đứng sau ông vẻ mặt lăm lăm.

- Alô! - Luật sư nói thật nhanh: - Hãy chú ý những lời định nói.

- Tôi muốn nói chuyện với trung úy Tragg. Tại sao tôi lại phải chú ý?

Mason cười và đưa ống liên hợp cho viên thám tử.

- Ông đã thắng.

Tragg cầm lấy ống nghe, xưng danh, nghe trong vài giây rồi ra lệnh:

- Được, bảo họ ký vào bản khai. Chào.

Ông ta cúp máy, chăm chú nhìn vào điều thuốc, vẻ suy nghĩ.

- Có tin gì mới không, - Mason hỏi dò.

- Một tài xế Taxi đã chờ một phụ nữ trẻ tóc vàng đến Đại lộ San Felipe. Cô ta có một bên mắt bị bầm và nhận dạng rất khớp với Diana Regis, có một chiếc xe đậu trước ngôi nhà đó. Người lái xe có cảm tưởng trong nhà không có ai nhưng cô gái lại khẳng khẳng không nghĩ như vậy. Mặc dù người lái gọi ý anh ta sẽ chờ để đưa cô ta về thành phố phòng khi không gặp ai nhưng cô ta không nghe.

- Vào lúc nào? - Mason hỏi.

- Khoảng một tiếng sau khi trời bắt đầu mưa.

Luật sư che mồm ngáp.

- Chi tiết thú vị à đây, - Tragg nói tiếp - là người lái xe quả quyết thấy có một chiếc xe đậu sẵn trước cửa khi hai người vừa tới. Nhưng khi cảnh sát tới, tôi chỉ thấy có mỗi chiếc xe của ông. Chắc không phải ông nhiều lần trong buổi tối đến đó rồi lại đi?... Không, chắc chắn ông không làm như thế đâu... Tóm lại tôi có cảm tưởng chính Diana bắn rồi phóng xe chạy trốn. Chiếc xe đó tôi cho ông rõ là hiện nay đang đậu ngay trước ngôi nhà này.

- Chà, sự thẳng thắn của ông làm tôi sửng sốt quá.

- Mason, ông nên hiểu tôi. - Tragg tuyên bố - Tôi muốn ông rõ những chứng cứ nghiêm trọng đang đề lên Diana Regis, thân chủ của ông. Nếu chính ông khuyên cô ta lẩn trốn thì sau này ông không thể chối cãi là ông không được báo trước. Nếu ông giấu cô ta ngay trước mặt tôi, ông sẽ lãnh mọi trách nhiệm. Tôi muốn bắt giam Diana. Trước tiên là với tư cách nhân chứng buộc tội, sau nữa là với tư cách một kẻ bị tình nghi! Tôi đã hạ lá bài xuống để ông thấy rõ một cách chính xác những gì tôi lên án cô ta và những lý do tôi thẩm vấn cô ta. Nào, thưa ông Mason, như vậy ông đã thấy rõ ràng chưa?

- Ông trung úy Tragg, ông thực đáng mến quá.

Trong giây phút im lặng tiếp theo, tiếng chuông điện thoại lại vang lên như một liếng nổ.

Tragg cố nhào tới chiếc máy nhưng bả vai Mason đã chặn ông ta lại.

- A! Không, ông trung úy, ông đã nói phần ông rồi. - Luật sư nhạo - Ông không nhớ sao?

Tragg đứng sững nhìn Mason bóc máy.

- Alô! Nói sẽ thôi.

- O.K! - Giọng Della Street - Tôi phải làm gì?

- Về âm nhạc.

- Âm nhạc? - Cô không hiểu nên nhắc lại.

- Ở đây.

Della suy nghĩ giây lát rồi hỏi:

- Ông chủ, cái thứ âm nhạc ông không thích à?

- Phải.

- Thế nếu ông xoay sang băng tần khác?

- Không thể được.

- Về âm nhạc. - Della nhắc lại có dáng nghĩ ngợi - ông muốn nói là không có cách nào loại bỏ được ư?

- Đúng vậy.

- Chuyện Diana?

- Còn chuyện khác nữa.

- Tôi có phải đưa cô ta về nhà không?

- Phải.

- Ông có muốn cô ta khai một khi tới nơi không?

- Không.

- Bảo cô ta phải im lặng?

- Đúng.

- Giả thử cô ta cô điều muốn giải thích, cô ta có được phép làm không?

- Tuyệt đối không.

- O.K! - Della nói - Chúng tôi sẽ làm ngay.

- Hẹn gặp lại.

Mason cúp máy.

Tragg thở dài, tay nhắc máy quay một con số.

- Alô ! Cho tôi nói chuyện với bộ phận truyền tin... Alô! Bộ phận truyền tin đấy hả?... Trung úy Tragg đây... Bây giờ các anh có thể đi lòng chiếc xe được rồi... Phải... Trên xe cô Diana Regis và Della Street... Đúng vậy... Phát bản tin cho các xe có máy bộ đàm... Lần này họ không thể nào thoát đâu.

Ông ta cúp máy, thở dài lần nữa rồi chụp mũ vào đầu:

- Mason, mong ông được may mắn trong lần sau.

- Thế nghĩa là vừa rồi các cô ấy cho người của ông rơi?

Tragg gật đầu có dáng tiếc rẻ.

- Tôi hy vọng chộp được ông nhưng ông không bị mắc lừa. Có thể là nhờ linh cảm của ông. Mà cũng có thể tôi tự cho mình quá ranh ma. Chà! Không sao. Muộn còn hơn không ! Việc đòi đầu phải lúc nào cũng suôn sẻ. Mason, ông đừng có buồn quá... Vẫn còn nhiều hứa hẹn hay ho.

- Ông trung úy, ông đi đấy à?

- Phải. Tôi cần có mặt ở văn phòng lúc người ta dẫn Diana tới. Tôi sẽ cố tìm cách buộc cô ta khai nhưng không chắc là thành công đâu.

- Ông định khép tội cô ta?
- Cũng còn tùy. Chính ông nhận biện hộ cho cô ta chứ?
- Chưa có thể nói được...
- Thôi chào ông, ông đại ranh ma.
- Chào ông.

Hai người mỉm cười rồi với dáng dứt khoát, Tragg quay gót bước ra ngoài.

Mason thông thả vào bếp rót một ly whisky uống rồi quay lại phòng khách ngồi chờ.

Mười phút sau, chuông điện thoại reo. Ông nhấc máy.

- Ông chủ. Họ đã bắt cô ta. - Della hỗn hển báo tin - Họ theo xe chúng tôi một lát sau đó ép xe tôi vào lề đường và buộc Diana chuyển sang xe họ. Còn chiếc xe của tôi họ cũng kéo đi để mặc tôi đứng đây.

- Có chiếc Taxi nào ở quanh đó không?
- Vào giờ này thì không có đâu.
- O.K ! Cô đang ở đâu?

Khi Della cho biết địa điểm, ông nói:

- Cô chờ tôi đến ngay. Ngay sau đó chúng ta về văn phòng thảo một lá đơn đề nghị họ cấp một giấy tạm tha cho Diana Regis.

Chú thích:

[\[1\]](#) Rượu toddie: rượu trắng pha nước nóng, chanh, đường, ít rum và bơ.

Chương Bảy

Jason cầm mũ và áo mưa định mở cửa song lại đổi ý đến cầm máy quay số của Paul Drake. Ông nói với cô trực đêm:

- Mason đây. Nếu được, cho tôi nói chuyện với Paul Drake. Nếu không, cô tiếp xúc với nhân viên nào giỏi nhất. Diana Regis và Mildred Danville cùng ở chung trong một căn hộ của chung cư Palm Vista. Tôi không nhớ rõ số căn hộ nhưng người của cô chỉ cần dò xem danh sách treo ở tiền sảnh là xong. Anh ta phải hết sức tinh tế. Khoảng một tiếng nữa, cảnh sát sẽ sục đến nơi này. Tôi muốn anh ta theo dõi căn hộ cho tới khi cảnh sát đến.

- Anh ta phải làm gì sau đó? – Cô điện thoại viên hỏi.

- Anh ta có thể chuồn được. Nhưng tôi muốn biết có những chuyện gì xảy ra cho tới lúc đó. Tôi muốn biết ai đi vào, ai đi ra khỏi căn hộ kể cả những người chỉ bấm chuông. Để có được kết quả chính xác, cần ít nhất hai hay ba thám tử thật giỏi, mỗi người đều có xe riêng. Nhưng không cần đợi đủ ba người. Cô hãy cử người nào điều động được thì đi trước...

- Có một người đang ở cạnh tôi. Anh ta sẽ đi ngay lập tức. Sau 20 phút nữa, tôi sẽ cử nốt hai người khác.

- O.K! Tôi dự định quay về văn phòng trong vòng đêm nay. Sau một tiếng nữa, tôi đến chỗ cô để biết những bản báo cáo cô nhận được. Nói với những người của cô là không được bỏ sót một chi tiết nào dù rất nhỏ. Ngoài ra cô cử thêm hai người đến số nhà 2816 đường Pacific Heights - Drive. Ngôi nhà đó thuộc ông Jason Bartsler 56 tuổi; Frank Glenmore khoảng 38 tuổi; bà Bartsler còn trẻ, loại con mẹ thật “hay” và Carl Fretch, con riêng bà ta. Người của cô theo dõi sự hoạt động của họ, ghi chép cho tôi những lần họ ra và những lần họ vào

- Thưa ông Mason, tôi không đủ người để làm hết mọi việc như vậy. – Cô tổng đài trả lời – Tôi phải phân chia số người tôi có cho hai nơi và...

- O.K! – Mason ngắt lời – Cô hãy cố làm tốt chừng nào hay chừng ấy. Chỉ cần một người là đủ quan sát ngôi nhà Bartsler nhưng ở chung cư Palm Vista là một việc vô cùng quan trọng. Cô lo việc đó trước đã.

Luật sư cúp máy, tắt đèn, rời khỏi căn hộ và bước đến xe hơi dưới làn mưa lạnh. Chẳng cần để ý xem mình có bị theo dõi không, ông phóng xe đến một tiệm tạp hóa nơi Della đứng chờ.

Qua cửa kính, trong một tiệm tạp hóa mở suốt đêm, Della nhìn thấy chiếc xe đậu sát lề đường, cô vội chạy ra.

Trong khi cô mở cửa xe, luật sư chăm chú nhìn và mỉm cười khi thấy bộ mặt của cô.

- Thật cả đời chưa lần nào tôi giận như lần này!

- Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, - Mason khuyên.

- Bất cứ con ngốc nào cũng nhìn thấy mình bị theo dõi. - Della nói tiếp giọng chán nản.

- Thôi đừng nghĩ nữa, cô bé thân yêu của tôi. Không thể tránh được đâu.

- Thôi được! Đáng nhẽ tôi phải đoán ra họ theo dõi chúng tôi. Từ lúc đứng chờ ông ở đây, tôi cứ trách mãi về sự cù lần của mình.

- Della, không thể nào làm khác được. Trước khi gõ cửa, Tragg đã biết Diana Regis đang ở bên chúng ta. Chiếc xe của cô ta đậu chèn ềnh ngay cửa nhà cô. Tragg đã huy động xe có máy bộ đàm theo dõi xe cô. Cô không có chút may mắn nào cả. Chúng ta bị đánh bại ngay trước khi so găng. Không bao giờ cô có thể cho rơi một xe cảnh sát cả.

Della có dáng thoải mái, cô phân trần:

- Dầu sao thì tôi cũng phải nghi họ đi theo tôi. Thế mà tôi lại không thấy ra! Chắc chiếc xe đó tắt hết đèn. Vừa nghe tiếng xe hơi là họ chặn được tôi. Tôi chỉ kịp ngẩng đầu lên nhìn thấy hai anh cóm lực lưỡng nhe răng cười như hai con khỉ đột.

- Cô có dặn Diana không được nói gì không?

- Có, ông chủ ạ.

- Cô có tin cô ta nghe theo lời dặn của cô không?

- Tôi không biết. – Della thú nhận. – Tôi nhắc lại cho cô ta biết nguyên văn lời ông nói với tôi và tôi nhấn mạnh là phải theo đúng lời dặn của ông.

- Thế còn các anh cóm, họ nói sao?

- Họ hỏi cô ta có phải là Diana Regis không?

- Cô ta trả lời ra sao?

- Cô ta nói “phải”, tất nhiên như vậy rồi và họ hỏi chiếc xe có phải của cô ta không?

- Rồi sao?

- Cô ta khuyên họ nên xem lại quyển sổ đăng ký biển số xe.

- Rồi sao nữa?

- Họ ra lệnh cho tôi quay trở lại tiệm tạp hóa nơi tôi gọi điện cho ông lần đầu. Rồi họ đưa Diana và chiếc xe của tôi về Sở Cảnh sát. Như vậy là họ đã theo dõi tôi từ tiệm tạp hóa.

- Radio là một phát minh vô cùng tốt đẹp. - Mason nói – Tôi cứ nghĩ suốt nữa thì mình chui đầu vào bẫy mà Tragg đã giương sẵn chờ tôi.

- Chuyện đó thế nào?

- Tragg kể lể dài dòng về những điều buộc tội Diana Regis và những lý do khiến ông ta định bắt con nhỏ. Nếu tôi biết người ta định thẩm vấn cô ta về vụ ám sát và biết có những dấu vết nghiêm trọng chống lại cô ta mà tôi cứ cố tìm cách để cô ta trốn thoát khỏi tay cảnh sát thì tha hồ tôi nguy! Tragg biết rõ là tôi bị cám dỗ mạnh để làm việc đó.

- Ông tin rằng chính vì lý do như vậy mà ông ta tỏ lộ tuốt tuốt với ông?

- Đúng vậy.

- Nhằm mục đích gì?

- Để có thể bắt tôi về tội đồng lõa hay đưa vụ này ra Luật sư đoàn để lột áo tôi.

- Nhưng ông tỏ ra rất cẩn trọng để không mắc bẫy phải không?

- Tôi đã không có hành động gì để tự hào như vậy. – Mason ngẫm nghĩ nói. – Tối nay tôi không thật xuất sắc lắm

- Ông chủ, ông rất “tinh” đấy chứ, - Della hăng hái bào chữa – chính tôi mới là con ngốc. Bây giờ

chúng ta làm gì?

- Chúng ta về văn phòng thảo một lá đơn đề nghị cấp một giấy tạm tha Diana Regis. Chúng ta buộc họ phải lộ hết lỗi chơi của họ. Hoặc họ buộc phải kết tội cô ta hoặc họ phải thả ra. Chỉ có điều phiền phức là chúng ta chỉ có thể gửi lá đơn đến ông thẩm phán vào sáng mai. Suốt đêm nay, chắc tha hồ họ quần cô ta. Một đêm cũng quá đủ là lâu rồi.

- Tôi bảo Diana đưa cho tôi chìa khóa căn hộ cô ta. - Della Stret nói.

Mason giật mình:

- Cô nói cái gì?

- Chìa khóa căn hộ cô ta ở chung với Mildred Danville. Tôi nghĩ ông có thể tìm ra một dấu vết gì hay ít nhất cũng muốn ngó qua căn hộ đó.

- Hoan hô cô bé! Ngay cả tôi cũng không nghĩ tới.

- Ta đi đến đây chứ?

- Không, Della! Nguy hiểm lắm. Chắc chắn chúng ta sẽ bị bắt quả tang và tôi chưa thật hiểu rõ con người Diana Regis lắm để có thể liệu như vậy. Có thể cô ta bị buộc tội là kẻ sát nhân... Không, Della, trước hết chúng ta lo chuyện tạm tha cô ta đã.

Mason lái xe về văn phòng.

Cửa ra vào lồng kính của hãng Drake làm việc suốt ngày đêm vẫn sáng ánh đèn. Mason dừng lại ở ngưỡng cửa hỏi cô trực tổng đài.

- Có tin gì mới không?

Người phụ nữ trẻ mỉm cười lắc đầu.

- Tôi đã cử một thám tử thật xuất sắc. Anh ta đi ngay sau hai phút ông gọi điện. Tôi cũng báo cho hai người khác đuổi theo ngay thức khắc.

- O.K! - Mason nói – Khi có tin gì cô gọi về văn phòng cho tôi.

Không chậm trễ, Mason thảo một lá đơn gửi ông thẩm phán nhân danh Diana Regis, vạch rõ cô ta bị tước đoạt tự do một cách bất hợp pháp; cảnh sát không có một lời buộc tội nào chống cô ta; cô ta bị giam giữ vi phạm đến quyền tự do thân thể, đòi một giấy *habeas corpus*^[1] được cấp ngay để chiếu cố đến cô ta, và trong khi chờ đợi tòa án nghiên cứu lá đơn này, người phụ nữ trẻ phải được tạm tha với số tiền bảo chứng là 250 đôla.

Ông vừa đọc xong và Della Street đánh dấu chấm hết cho lá đơn thì chuông điện thoại reo, Mason cầm máy lên.

- Tôi nghĩ có chuyện gì đó xảy ra ở nhà cô Regis. - Cô trực tổng đài của hãng Drake báo tin – Hai người tôi cử đến khi tới nơi không tìm thấy người đi trước đâu cả. Chắc anh ta đang theo dò một người nào đó.

Mason không giấu vẻ xúc động:

- Hoan hô! Khi nào anh ta gọi điện về, cô báo ngay cho tôi.

Ông cúp máy, châm điếu thuốc rồi nói:

- Della, cuối cùng ta cũng tìm ra được một hướng điều tra.

- Xin lỗi tôi chưa rõ.

Mason thuật vắn tắt cho cô biết. Della nói:

- Cảnh sát chưa sục đèn chung cư Palm Vista à?

- Chưa đâu. Các ngài ấy còn đang bận thăm vấn Diana.

Della sắp xếp lại giấy tờ, cắt bản sao, đóng nắp máy chữ lại. Cô suy nghĩ nói:

- Tôi nghĩ không biết kẻ nào đã khiến cho người thám tử phải rời bỏ vị trí quan sát vậy?

- Tôi cũng không biết gì nhiều hơn cô. Có thể một cậu bồ của Diana đến thăm. Mà cũng có thể là bồ của Mildred Danville. Cuối cùng có thể một chuyện gì đó thật quan trọng.

- Ông muốn nói gì vậy?

- Thí dụ Helen Bartsler đến chơi chẳng hạn.

Một tia sáng lóe lên trong ánh mắt Della.

- Ông tin thế?

- Tôi không biết. Cho tới lúc này chúng ta không gặp may lắm nhưng có thể vận may sẽ đổi chiều.

- Lúc nào ta cũng nên hy vọng.

- Đúng rồi.

- Ông chủ, giả sử họ buộc tội Diana Regis giết người, ông có nhận lời biện hộ cho cô ta không?

- Tôi thường chờ cho có một ý nghĩ thật rõ ràng về tình trạng đó đã. Nhưng trong những điều kiện hiện nay, sau khi làm cho cô ta rời khỏi căn hộ của cô, tôi không thấy có cách nào làm khác cả. Tôi không ưa Diana kể lại chuyện cô ta “đào thải” khỏi tay cảnh sát ngay cả khi nói với một đồng nghiệp cũng vậy.

- Tôi cứ nghĩ mãi không biết trong vụ này Mildred Danville đóng vai trò gì?

Mason cau mày suy nghĩ, cuối cùng ông nói:

- Nếu tôi tin lời Diana thì Mildred bắt đầu quan tâm tới chuyện xảy ra của Diana sau khi được nghe về vết bầm trên mắt. Tôi tin chắc không phải cuộc ẩu đả là lý do cho mối quan tâm đó. Có thể sự kiện là Carl đã ở trong phòng của Diana chẳng?

- Tôi thấy có vẻ hợp lý đấy, - Della thừa nhận.

- Chúng ta thử lý giải một chút xem sao. Tại sao Mildred lại tỏ ra xúc động khi được biết Carl vào phòng Diana?

- Tôi chưa nghĩ ra.

- Carl lấy chìa khóa phòng Diana ở đâu ra?

- Trong cái xác của cô ta.

- Còn vật gì mà hắn có thể tìm thấy trong cái xác đó?

- Vật gì?... Tôi không biết.

- Một vật quan trọng đến nỗi Mildred suýt chết khiếp khi được biết Carl có thể nhìn thấy nó?

Della chớp chớp mắt.

- Tôi biết rồi. – Cô la lên – Tôi đoán ra rồi!

- Cái gì?

- Địa chỉ nơi cất giấu đứa bé! Trong cái xác có giấy tờ...

- Khoan đã. – Mason ngắt lời – Nếu quả thật trong cái xác có một giấy tờ nào đó cho phép người ta tìm ra đứa bé thì làm thế nào tờ giấy đó lại lọt vào cái xác được?

- Bởi vì Mildred đã mượn cái xác đó. – Della vội vã nói – Ông không nhớ sao?

- Không, – Mason ngắt lời – chỉ mãi sau này cô ta mới lấy cái xác sau khi tôi đến gặp ông Bartsler. Tất nhiên có thể cô ta thường hay mượn nhưng chúng ta không rõ điều đó.

Chuông điện thoại reo. Mason vội cầm máy:

- Alo! Ông nói – Phải, phải. Có chuyện gì thế?

Tiếng của cô trực tổng đài:

- Thưa ông Mason, chúng tôi vừa nhận báo cáo của người được cử đi trước tiên. Anh ta bám sát một chiếc xe. Người phụ nữ lái xe leo lên căn hộ, định vào, sau đó tìm một vật gì trong hộp thư.

- Có số biển của chiếc xe đó không?

- Có. Chúng tôi đã liên hệ với phòng đăng ký các số biển xe của các loại xe gắn máy. Chiếc xe là của Helen Bartsler nào đó, ngụ tại số 6750 Đại lộ San Felipe.

- Người phụ nữ lái xe trông như thế nào?

- Trẻ tuổi, tóc vàng, thân hình nhỏ nhắn.

- Lúc này cô ta ở đâu? Anh ta vẫn theo dõi chứ? Anh ta có...

- Anh ta vẫn bám sát người phụ nữ đó đến số nhà 2312 đường Olive Crest Drive. Cô ta đậu xe trước cửa một ngôi nhà nhỏ rồi đi vào. Chiếc xe vẫn còn đậu ở đấy và người phụ nữ chưa ra. Khu vực đó thật vắng vẻ, các cửa hàng đều đóng cửa. Người thám tử không tìm được chỗ nào để gọi điện. Anh ta bèn nghĩ cách tháo cái chổi than của chiếc xe rồi mới đi kiếm một cái máy điện thoại công cộng. Có làm như vậy, anh ta mới yên trí là người thiếu phụ không thể mở máy trong lúc anh ta không có mặt ở đấy. Bây giờ anh ta phải làm gì nữa?

- Cô nói cậu ta đã hoàn thành tốt nhiệm vụ. Cậu ta có thể về ngủ, tôi không cần cậu ta nữa.

- Thưa ông Mason, thế còn cái chổi than ở manheto?

- Bảo cậu ta vứt xuống nước.

Luật sư nói xong bèn cúp máy. Ông quay lại nói với Della:

- Cô thay đồ đi! Chúng ta đến đây!

Hai người tắt đèn, lặng lẽ đi xuống dưới nhà, không trao đổi lời nào và ngồi vào trong xe.

Mưa vẫn tiếp tục rơi đều đều buồn bã, các đường phố vắng tanh. Mason đánh tay lái rẽ ngoặt vào con phố Olive Crest Drive, sang số hai để leo dốc lên đỉnh đồi. Ở phía dưới hai người, những ánh đèn trong thành phố tạo nên một cảnh tượng thật đẹp.

Trước cửa số nhà 2312, vẫn có một chiếc xe. Một phụ nữ ngồi trước tay lái. Đúng lúc ông cho xe vượt qua, Mason quay đầu nhìn thấy cô ta cúi người trên chiếc bảng đồng hồ. Luật sư cho xe dừng lại cách vài mét rồi cho chạy giật lùi đậu ngang hàng với chiếc xe bị chết máy. Ông hỏi:

- Xe bị pan à?

Cô ta ngẩng đầu về nghi ngờ nhưng nhìn thấy Della Street ngồi bên cạnh người lạ mặt vừa hỏi nên lặng lẽ gật đầu.

Mason cho xe đậu sát lề đường, bước xuống và đi đến bên người phụ nữ trẻ.

- Xe hỏng gì vậy?

- Tôi không biết. Không sao cho động cơ chạy được.

- Cô có cây đèn bấm nào không?

- Không, thế mới khổ chứ!không sao. – Mason nói – Tôi có.

Ông quay về xe lấy cây đèn bấm rồi trở lại.

- Chúng ta thử nâng đầu máy lên, - ông vừa nói vừa ra hiệu – xem có cái gì trục trặc. Tôi tách một sợi dây điện và đưa lại sát bu gi. Cô ấn vào nút khởi động... Làm như vậy ta có thể biết bộ phận đánh lửa có hoạt động không... Không... Có cái gì đó bị hỏng trong bộ phận đánh lửa. Không có tia lửa nào sinh ra. Cục manhetto chắc bị ứt.

Ông tiếp tục xem xét, hạ nắp máy xuống, đứng lên và đi lại gần người phụ nữ đang chăm chú nhìn ông với vẻ dò hỏi.

- Buồn phiền vì chuyện tình yêu à? – Ông dụi dàng hỏi.

Cô ta cứng người:

- Ông muốn nói sao?

- Có kẻ cố ý tháo một bộ phận quan trọng của động cơ. Trừ phi cô có cái dự trữ để thay thế nếu không thì xe không thể nhúc nhích được một li. Cần phải kéo nó đi.

Cô ta không giấu nổi vẻ bức bối.

- Tôi có thể giúp được gì cho cô? – Ông hỏi.

- Ông có một sợi dây cáp không?

- Có, nhưng trời mưa như thế này tôi khuyên cô không nên lái xe bị kéo. Nguy hiểm lắm. Đã bao giờ cô lái xe bị kéo chưa?

- Chưa bao giờ.

- Đúng như tôi nghĩ. Tôi sẽ đưa cô đến nơi nào cô muốn ngay sau khi tôi giải quyết xong một công việc nhỏ nhất đã khiến tôi đến đây. Đây Della, số nhà bao nhiêu nhỉ?

- Số 2312.

- Chắc là một trong những ngôi nhà nhỏ này. – Mason nói.

- Chính là ngôi nhà ngay trước mặt ông. – Người phụ nữ trẻ tóc vàng vội nói.

- A!

- Vâng. Tôi có thể hỏi ông cuộc viếng thăm của ông có mục đích gì?

Trước vẻ ngỡ ngàng của luật sư, cô ta giải thích:

- Tôi vừa ở trong ngôi nhà đó đi ra.

-Ồ! - Ông nói với vẻ trịnh trọng. – Nếu vậy xin cho phép tôi được tự giới thiệu. Tôi là Mason và...

- Perry Mason à? – Cô ngắt lời hỏi.

- Chính tôi đây.

-Ồ!

- Và, - ông nói tiếp – hiện nay tôi đang điều tra một vụ cho một thân chủ. Tôi có lý do để tin rằng trong ngôi nhà này, tôi có thể thu thập được những tin tức có tầm quan trọng lớn lao.

Người phụ nữ trẻ mỗi lúc một thêm bồn chồn:

- Không biết thế này có phải tò mò quá không nhưng tôi muốn đề nghị ông cho biết thêm về ... ơ ... về một vài chi tiết cho rõ ràng hơn nữa.

- Không sao, không sao. Tôi điều tra về một đứa trẻ bị mất tích và...
- Thưa ông Mason, làm thế nào ông tìm ra được địa chỉ này?
- Tôi rất tiếc nhưng tôi không có quyền tiết lộ cho cô biết tên người chỉ cho tôi.
- Có phải ông làm việc cho người đàn ông tên là Jason không?

Mason cười:

- Tôi có cảm giác cô biết nhiều chuyện.
- Tôi đoán có đúng không?
- Thành thật mà nói, thì đúng là ông Jason Bartsler có nhờ cậy tôi làm sáng tỏ một vài điểm liên quan đến sự thừa kế của con ông ta, do đó có lợi cho cháu nội ông ta nhưng hiện nay điều này mới chỉ trong vòng giả thuyết. Còn lúc này điều tôi quan tâm nhất là một vụ ám sát...

- Vụ ám sát?
- Phải.
- Thưa ông Mason, chuyện đó ra sao? Ai bị giết?
- Một người phụ nữ tên là Mildred Danville.

Im lặng một lát rồi cô ta nói:

- Tôi là Helen Chister Bartsler... Vợ góa của Robert Bartsler...
- Chà, chà! – Mason thốt lên.
- Tôi đoán, - cô ta nói tiếp – ông đến đây để gặp bà Ella Brockton?

Trong lời nói không có vẻ hỏi han nhưng có ý gây lòng tin cậy với luật sư.

Mason không đáp.

- Thưa ông Mason, đêm nay thật khó mà hỏi chuyện bà Ella... Bà ta đang lo cuống lên... Hơn nữa, bà ta không biết gì hết và... Thưa ông Mason, ông có *tin* chắc là cô Mildred Danville bị ám sát không?

- Ít ra đó là kết luận của cảnh sát.
- Cô ta bị giết ở đâu?
- Ở số nhà 6750 Đại lộ San Felipe.
- Trời đất! Thưa ông Mason, đó là nhà tôi.
- Thật sao? – Mason nói với giọng hời hợt kín đáo.

Ông dừng lại một lát để người phụ nữ trẻ có thì giờ tĩnh trí lại rồi hỏi thêm:

- Có thể cô ... à bà muốn có mặt trong buổi nói chuyện của tôi với bà Ella Brockton?

Helen Bartsler vụt lên đứng ở vỉa hè và nói:

- Nếu ông cứ định gặp bà ta đêm nay thì tôi cũng rất muốn dự trong buổi nói chuyện đó.
- Ta vào thôi, Della. - Mason nói.

Dưới trời mưa, ba người đi tới cửa ra vào ngôi nhà nhỏ. Helen ấn chuông và lát sau, một người đàn bà xuất hiện ở ngưỡng cửa. Bà ta gần 60 tuổi, có đôi vai xuôi, đôi mắt đen và đôi môi mỏng dính.

- Ella, - Helen nói – tôi xin giới thiệu với bà đây là luật sư Perry Mason và thưa ông Mason, xin lỗi ông tôi không biết tên cô bạn đi cùng với ông.
- Della Street, cô thư ký của tôi.

- Hai người muốn hỏi bà vài câu. - Helen nói tiếp.

- Hỏi tôi? – Người đàn bà nhắc lại.

Giọng nói đều đều, mệt mỏi và đặc biệt là dờ dẩn.

- Vâng, về chuyện...

- Khoan đã, - Mason ngắt lời – trước hết tôi muốn đặt vài câu hỏi. Sau đó nếu bà muốn, tôi sẽ giải thích cho bà mọi chuyện...

Helen Bartsler ngần ngừ rồi lên tiếng với giọng cầu nhàu:

- Được rồi, tùy ông.

- Xin mời vào, - Ella Brockton nói vẫn với giọng mệt mỏi và dờ dẩn.

Bốn người vào một căn phòng sưởi bằng khí đốt. Ánh lửa nhảy nhót trên những khúc củi nhân tạo nhưng cũng tạo cho căn phòng một khung cảnh ấm áp.

- Xin ông cởi áo, - bà Brockton nói – tôi sẽ hong cho khô. Mời ông ngồi xuống.

- Để tôi giúp cô, - Helen Bartsler nhanh nhẹn nói và cầm lấy áo mưa của Della Street.

- *Tất cả* chúng tôi sẽ giúp bà. – Mason nói – Thưa bà Bartsler, xin bà nhớ cho là tôi rất mong hỏi bà Brockton trước khi bà khuyên bà ta đề phòng.

- Ông không phải là cảnh sát. – Helen Bartsler nói với giọng phẫn nộ. - Tôi có quyền muốn nói thế nào với bà Brockton là tùy ở tôi. Nếu đã có một vụ ám sát xảy ra thì bà ta có...

- Một vụ ám sát! - Bà già kêu lên, tay đặt vào nắm cửa tủ.

- Mildred Danville! – Helen nói ra với vẻ thách thức.

- Cô ta thật đáng đời. – Bà già lẩm bẩm.

- Bà đã nhận rằng cần phải nói điều đó cho bà Brockton biết, – Mason nói – xin bà cho biết lý lẽ.

- Thưa ông Mason, về mặt lý lẽ, tôi thấy không có lý do nào cho ông có quyền kiểm soát cử chỉ và hành động của tôi cả.

- Nói hay thật. – Luật sư nói – Cứ như thế này ít ra chúng ta biết mình ở vị trí nào. Bà và tôi ở hai bên đối nghịch nhau.

- Đúng như thế! – Helen Bartsler rít lên – Ella, tôi xin báo để bà biết người đàn ông này không đủ tư cách để thẩm vấn bà và bà cũng không cần thiết phải trả lời.

- Đúng như thế đây. – Mason bình tĩnh nói. – Ngoài ra tôi xin báo trước để hai bà biết tôi là đại diện quyền lợi đối nghịch với quyền lợi của bà Bartsler. Thêm nữa, tôi nhắc lại rằng bà tự ý xin dự buổi nói chuyện này. Tôi khuyên bà muốn bảo vệ mình một cách thích đáng thì nên mau mau mà lo mướn luật sư trong trường hợp bà có ý định chống chọi.

- Tại sao tôi lại phải chống chọi? – Helen hỏi.

- Bà che giấu một đứa bé sinh ra đời phải không?

- Tôi không cần cho Jason biết lão ta có đứa cháu nội. – Helen thừa nhận. – Tôi cũng không cần biết lão ta làm thế nào để hay chuyện đó.

- Tại sao bà lại có thái độ như vậy?

- Bởi vì ông ta tỏ ra độc ác, khả ố và xấu xa. Tôi không muốn cho con tôi chịu ảnh hưởng của ông ta. Tôi có quen với bà Bartsler hiện nay và con riêng bà ta là Carl. Ít ra cả hai người đó đều tử tế. Nhưng Jason luôn luôn coi tôi là kẻ đào mỏ và là một gái giang hồ... Nhưng thôi, chuyện đã qua rồi.

Hơn nữa, tôi có cảm giác mình nói quá nhiều.

- Đó không phải là ý kiến tôi. – Mason nói – Do đó tôi mới định hỏi bà Brockton.

- Ella, bà có quyền từ chối trả lời. - Helen gay gắt nói.

Cả bốn người vào phòng khách tìm chỗ ngồi. Đáng thoải mái Mason mở hộp thuốc lá mời mọi người rồi hỏi bà Brockton:

- Bà cho phép chúng tôi hút thuốc chứ?

- Xin mời ông.

- Bà biết gì về cậu Robert Bartsler? Luật sư hỏi.

Ella Brockton liếc mắt hỏi ý kiến Helen Bartsler.

- Bà ta nuôi nấng đứa bé thay tôi. – Helen đáp – Nghĩa là nuôi trước khi Mildred bắt cóc đứa bé.

- Thừa bà Bartsler, thành thực mà nói thì tốt nhất bà nên để bà Brockton trả lời. Dầu sao bà ta chính là người tôi muốn hỏi.

- Ông không có quyền bảo tôi phải làm gì hay không phải làm gì.

- Mildred Danville bị giết như thế nào? – Bà Brockton hỏi.

- Một viên đạn vào gáy!

Một tia sáng lóe lên thoáng qua trong đôi mắt đen.

- Đáng đời cô ta! - Bà già nhắc lại.

- Ella! – Helen kêu lên.

- Đúng như thế. – Bà già đáp không lên giọng.

- Tôi nghĩ cả hai chúng ta tốt hơn hết là không nên nói gì nữa. – Bất chợt bà Bartsler quyết định.

- Lần cuối cùng bà nhìn thấy đứa bé vào lúc nào? – Luật sư hỏi Ella Brockton.

- Tôi không thấy lại nó từ lúc Mildred bế nó đi. – Bà già đáp.

Lần này trong giọng nói, bà ta biểu lộ nổi tức giận:

- Tôi đã báo trước với bà Bartsler chuyện này thế nào cũng sẽ xảy ra. Tôi cảm thấy ý định của cô ta từ khi tôi nhìn thấy vẻ mặt cô ta và...

- Thôi, thế là đủ rồi, Ella. – Helen kiên quyết nói.

Mason ngồi bình tĩnh trong ghế hút thuốc.

Helen Bartsler chăm chú nhìn ông hồi lâu. Mason thông thả đứng lên nói:

- Chuyện này chẳng làm khó tôi chút nào. Tôi có thể tìm hiểu tin tức ở những nơi khác. Della, ta về thôi.

Hai người chưa ra tới cửa thì Helen Bartsler gọi lại:

- Làm thế nào ông phát hiện... về vấn đề Robert?

- Có vẻ như bà bối rối về chuyện này. – Mason mỉm cười nói.

- Thành thật mà nói thì đúng như vậy.

- Tôi nghĩ tốt hơn là bà nên đi hỏi ý kiến luật sư.

- Tôi đã làm rồi. – Cô ta đáp trong ánh mắt lóe lên vẻ đắc thắng – Tôi biết quyền của tôi.

- Với tư cách là vợ góa của Robert Bartsler?

- Phải và cũng với tư cách là vợ góa của một người được ghi nhận là mất tích. Thừa ông Mason,

nếu ông thấy quan tâm về chuyện này thì tôi có thể báo cho ông biết những sự tranh chấp giữa tôi và ông Jason Bartsler đã được giải quyết. Chúng tôi đã đi đến một sự thỏa thuận.

- Bằng tiền à?

- Tôi không nói như vậy.

- Sự thỏa thuận đã được ký kết chưa?

- Sẽ được ký kết ngay khi... Tôi đã sai lầm khi kể hết cho ông nghe rồi. Con người tinh ranh như ông có thể tự tìm ra được.

- Xin cảm ơn lời khen của bà. Chắc chắn tôi sẽ biết thôi. Ta đi, Della.

Helen Bartsler đi theo luật sư và Della đến tận cửa.

Mason mỉm cười nói:

- Bà không hỏi tôi một câu nào liên quan đến vụ giết người à? Chẳng lẽ bà lại quên chuyện đó.

- Ông muốn nói gì vậy?

- Thì đây, thời điểm giết người, địa điểm phát hiện xác chết, và tất cả những vấn đề khác còn lại.

Thông thường người ta đặt những câu hỏi đại loại như vậy nhất là khi xác chết được tìm thấy ở cạnh ngôi nhà mình ở.

- Đó là chuyện của tôi!

- Tôi cũng đã nhận thấy như thế. Xin chào.

Cánh cửa đóng sập lại sau lưng hai người.

Mason đỡ Della vào xe rồi phóng vào thành phố. Trên đường về, ông ngừng lại trước một quán cà phê còn mở cửa.

- Della, nhà hàng chắc có điện thoại. Nhờ cô gọi điện cho Đội điều tra hình sự gửi lời thăm hỏi của tôi đến ông Trung úy Tragg và báo cho ông ta biết Helen Bratsler, chủ nhân ngôi nhà số 6750 ở Đại lộ San Felipe hiện nay đang ở số nhà 2312 phố Olive Crest Drive. Ông ấy có thể thăm vấn cô ta... nếu ông ta nhanh lên.

- Còn chuyện gì nữa không? – Della hỏi thêm.

- Có. Hỏi luôn cả ông có định giương bẫy nào với chúng ta nữa không?

Chú thích:

[\[1\]](#) Habeas corpus: tên một đạo luật nổi danh của nước Anh về việc bảo vệ tự do cá nhân

Chương Tám

Đi tới nhà Della Street, Mason dừng xe sát vỉa hè rồi kéo cô thư ký trẻ sát vào người âu yếm nói:

- Ngủ ngon nhé!

Cô gái khép đôi mi chìa đôi môi chín mọng ra.

Sau vài giây, Mason gỡ ra, bước xuống mở cửa xe phía Della, và hỏi:

- Một không?

- Một chút thôi.

- Sáng mai cứ dậy muộn đi... Nhân thể...

Giọng ông trở nên lửng lơ:

- ... Cô cho tôi biết Diana đã giao cho cô chìa khóa. Đưa cho tôi.

Della lục túi xách và lấy ra chùm chìa khóa. Cô nói:

- Trước hết ông đừng có tưởng đánh lừa được tôi. Ông lên xe nhanh lên. Nếu ông đi đến đấy, tôi cũng theo ông.

- Cô bị lạnh và trời vẫn mưa.

- Tôi không lạnh và không phải là con người yếu ớt. Tôi cảm thấy sức khỏe tốt lắm rồi. Nào, ông nhanh lên! Và trước hết ông đừng có nghĩ tôi cho phép ông bỏ rơi tôi.

Mason ngần ngừ.

- Nếu ông còn suy nghĩ thêm nữa thì quá muộn rồi. Cảnh sát không ngốc đâu.

Luật sư lên xe và mở máy.

- Nếu cảnh sát bắt gặp chúng ta ở trong căn hộ thì sao? – Della hỏi.

- Họ không bắt được chúng ta vì ta không có ý định vào nhà. Cũng có lần tôi từng cố liều nhưng lần này thì mối nguy trầm trọng quá.

- Nếu vậy ta định làm gì?

- Ngó vào trong hộp thư. Cô có nhớ Helen Bartsler lượn lờ xung quanh đó không? Chắc chắn cô ta đến Palm Vista không phải chỉ để ấn nút chuông rồi lại bỏ đi.

- Ô! Tôi hiểu rồi. Tôi cứ nghĩ là ông định lục soát căn hộ.

Mason cho xe dừng trước lối vào cửa của tòa nhà. Ông bước xuống. Della thì thầm:

- Ông chủ, có một chiếc xe đậu ở con đường bên.

- Người của Paul đấy.

- A! Đúng rồi. Tôi quên mất họ vẫn còn ở đây.

Mason xòe một que diêm che trong lòng bàn tay phía dưới mặt để người thám tử có thể nhận ra ông. Ông giải thích với Della:

- Không cần thiết phải đi theo tôi. Cứ ngồi yên đây, tôi quay lại ngay.

Mason bước lên các bậc cấp, rút chùm chìa khóa mở hộp thư và lấy ra một bao thư trên có ghi bằng bút chì tên và địa chỉ của Diana. Ông nhét bao thư vào túi rồi trở về xe.

- Người viết lá thư này chắc đang ở tình trạng vội vã, - ông nhận xét khi quan sát bao thư dưới ánh sáng của bảng đồng hồ. Ông dùng bút chì rọc một cạnh bao thư.

- Mình đọc ở ngay đây chứ? – Della Street hỏi.

- Không nên. Ta cẩn thận đi xa thì hơn. Lúc này cảnh sát có thể bất thần xộc tới.

Mason mở máy cho xe chạy qua hai khối nhà mới dừng lại, bật đèn trên trần và cầm lá thư sao cho cả Della Street cùng đọc.

“Diana bé bỏng của tôi.

Thật khổ tâm khi phải giải thích cho chị biết chuyện không may xảy đến với tôi. Tôi bị một anh cớm giữ vì tôi đậu xe quá lâu và lái xe không có bằng. Tôi trình bày là vừa phải chạy đi mua mấy thứ thật cần thiết và để quên bằng ở nhà. Hẳn bảo hẳn sẽ theo tôi về nhà để xem có đúng như vậy không. Thật nguy rồi! Tôi đành phải bám riết vào chuyện bịp đó. Tôi trèo lên lầu mở cửa và nhìn thấy chị đang ngủ, cái xác của chị để trên bàn. Tôi cầm lấy cái xác trước khi anh cớm có thì giờ nhìn thấy chị, lấy cái bằng của chị khua vào mặt hẳn. Khó tin là hẳn bực tức như thế nào! Trong khi hẳn xoay ngang xoay dọc bằng lái xem xét, tôi khép cửa buồng lại. Và bởi vì tôi bị trễ giờ làm và anh cớm cứ theo sát tôi như hình với bóng nên tôi không có thì giờ để cái xác vào chỗ cũ và đành mang nó đi. Tôi mới mở ra một tiếng trước đây và... Diana của tôi ơi, chắc chị phải vừa ăn cướp ở một nhà băng nào!

Cưng ơi, tôi sẽ trả lại chị ngay khi có thể được. Tôi cố gọi điện nhưng chị đi vắng. Tôi viết lá thư này trong khi chờ đợi một việc quan trọng, rất quan trọng, quan trọng hơn chị có thể tưởng tượng được ra nhiều. Tôi sẽ gọi lại chị. Chị yêu dấu, nếu có một tai nạn nào xảy đến với tôi, chị cứ sử dụng những vật dụng của tôi... Và cần nhất là chị nhìn kỹ vào trong hộp bích quy trên ngăn cuối chạn đựng thức ăn trong gian bếp phụ. Chị sẽ tìm thấy trong đó tập nhật ký của tôi. Chị sẽ biết hết cuộc đời của tôi. Tôi ghi cả về chị, về quãng đời của chị mà chị không muốn cho ai biết. Tối nay tôi sẽ mang trả chị cái xác. Trong khi chờ đợi, khi nào ở gần máy, tôi lại gọi điện cho chị. Tạm biệt và cảm ơn cưng.

Mildred của chị.”

Mason đọc xong rồi quan sát kỹ lá thư.

- Chà. – Ông nói - ở mặt sau có cái gì viết nguệch ngoạc thế này...396 YZ.

- Con số này có ý nghĩa gì nhỉ? – Della hỏi.

- Tôi không biết và chúng ta không có nhiều thời gian để mà lao vào việc phỏng đoán.

- Ông muốn nói mình sẽ đi tìm tập nhật ký?

- Đúng như thế.

- Cảnh sát sẽ...

- Bây giờ tất cả cảnh sát trên thế giới này cũng không thể ngăn cản được tôi. Ít ra tôi cũng muốn thử xem sao. Chờ tôi ở đây và...

Della Street đã mở rộng cửa xe.

- Đừng có nói bậy! Ông không nghĩ rằng dầu sao tôi cũng không thể để ông đi đến đấy một mình được.

- Della, cô không thể giúp tôi được đâu. Hơn nữa...

- Ông mất thì giờ vô ích. – Cô ngắt lời ông và nhảy xuống vỉa hè. – Ta đi thôi.

Hai người vội vã bước về Palm Vista, lại gần chiếc xe đậu ở lối bên, người lái xe vẫn ngồi ở vô lăng.

- Chào ông Mason. – Người của Drake nói khẽ.

- Vẫn không có cảnh sát chứ? – Mason hỏi.

- Chưa tới đâu.

- Lạ thật. Chúng tôi định lên căn hộ. Nếu có kẻ nào đi vào, anh bấm còi báo hiệu. Hai tiếng cho người thường, ba tiếng nếu là cảnh sát. Nếu đúng là cảnh sát, thì sau khi báo hiệu anh hãy lĩnh đi. Và khi tôi nói lĩnh đi thì anh hiểu chứ?

- O.K! Hiểu rồi!

- Chúng tôi cố gắng làm xong việc chỉ trong năm phút.

- O.K! Ông cẩn thận nhé.

Mason và Della mở cửa bước vào tòa nhà lớn không mấy khó khăn. Luật sư nói thầm:

- Ta đành đi theo lối cầu thang thôi. Và cô nên nhớ nếu có xảy ra chuyện bất trắc, dù nhỏ, thì chỉ mình tôi nói thôi. Cô cứ im lặng.

Khi hai người đi đến cửa căn hộ, ông nói tiếp:

- Della, trước nhất chúng ta đừng có vẽ lên lút. Đó là biện pháp tốt nhất để đương đầu với đối thủ bất ngờ... Nào... xem gian bếp phụ ở đâu? Chắc là ở chỗ kia. Cô tìm hộp bích quy trong trần thức ăn. Còn tôi liếc sơ qua phòng ngủ một chút. Cô đi gang vào. Công việc cảnh sát làm đầu tiên là lấy dấu vân tay.

Della Street mở cửa thông sang một gian bếp nhỏ và bật đèn. Mason bật đèn phòng ngủ, ngấm nhìn hai chiếc giường cá nhân. Chăn đệm trên đó vẫn gấp gọn gàng nhưng trên một chiếc, mặt nệm bị nhăn nhúm chứng tỏ có người mặc nguyên quần áo mà lăn ra ngủ. Có thêm hai cái tủ con có ngăn kéo và một bàn trang điểm. Ánh mắt của luật sư dừng lại nơi cửa buồng tắm. Ông bước lại gần khi bàn tay cầm nắm cửa thì dưới nhà văng lên một tiếng còi ngắn. Một tiếng tiếp theo. Mason đợi tiếng thứ ba nhưng không có.

Ông nhanh nhẹn đi qua phòng ngủ muốn tắt đèn nhưng đã vượt qua chỗ để công tắc và không muốn mất thì giờ quý báu quay lại, ông đẩy cửa vào tiền phòng tắt đèn. Ông nói sẽ:

- Della, lại đây.

Tiếng Della từ gian bếp phụ có vẻ thất vọng:

- Tôi chưa tìm thấy cái hộp bích quy quái quỷ đó.

Mason tắt đèn bếp và đến bên Della trong gian bếp phụ.

- Đi thôi. Chúng ta bị mắc bẫy rồi. Này, cái gì kia? Ô... Ô...

Ông ngừng lời khi nghe thấy tiếng bước chân ở đầu hành lang rồi ông đi ra nhà bếp. Della đã tắt đèn trong gian bếp phụ.

Tiếng chân dừng ngay trước cửa căn hộ.

Hai người cảm thấy có một kẻ nào đưa chìa khóa vào ổ. Chìa quay rất nhẹ. Rồi cửa mở ra từ từ.

Trong vài giây đồng hồ mà hai người tưởng chừng như lâu bất tận, không xảy ra chuyện gì. Có kẻ

nào đó đứng ở ngưỡng cửa, nghe ngóng dò xét.

Ở chỗ hai người đứng, Mason và Della chỉ nhìn thấy một cái bóng chiếu xuống tấm thảm cũ ở tiền phòng nhờ ánh đèn ngoài hành lang.

Rồi cái bóng cử động.

Người đàn ông bước lên hai hay ba bước, khép cửa lại nhanh đến nỗi luật sư và cô thư ký không kịp nhận ra hình dạng mù mờ trong tiền phòng tối thui. Hắn nhón chân đi qua và đến nắp sau cánh cửa phòng ngủ hé mở.

Mason đẩy nhẹ Della Street, đi qua nhà bếp và đứng ở ngưỡng cửa bếp quan sát người lạ mặt. Della đi theo, hơi tựa vào người ông.

Người khách bí ẩn thận trọng mở cửa phòng ngủ và hình dáng hắn nổi rõ trong khung cửa ánh sáng đèn.

- Carl Fretch! – Della thì thầm.

Những ngón tay Mason bấm nhẹ cổ tay Della.

- Đúng. – Ông nói sẽ hầu như không nghe thấy. – Đúng là hắn

- Tôi quay lại gian bếp phụ. - Cô thì thầm vào tai ông.

Mason dừng lại theo dõi Carl Fretch. Gã này vẫn đứng ở cửa buồng ngủ. Trong trí hắn, người bật ngọn đèn chắc phải núp trong buồng tắm. Hắn nhẹ nhàng nhón chân đi tới từ từ mở cửa rồi lại lùi ra, ngạc nhiên thấy trong buồng tắm không có người.

Ba tiếng kèn hơi liên tiếp nổi lên.

Carl Fretch đứng sững người tại chỗ rồi nhanh nhẹn đến gần chỗ Mason nhưng không nhìn thấy ông.

Một tiếng động từ cầu thang vắng tới, tiếp theo là tiếng thì thầm nói chuyện nghe không rõ.

Carl nghe ngóng rồi chạy tọt vào trong phòng ngủ.

Tiếng bước chân trong hành lang rõ dần. Họ dừng ngay trước cửa căn hộ. Một người gõ cửa rồi có tiếng chìa khóa quay trong ổ.

Lặng lẽ như một cái bóng. Carl Fretch đóng cửa phòng ngủ. Cửa căn hộ đã mở, ba người bước vào, một bật đèn.

- Chào trung sĩ Holcomb! Mason nói với giọng bình thường như khi ông nói “Chà, hôm nay thật đẹp trời” khi gặp một người bạn ở ngoài phố.

Gương mặt viên trung sĩ tím lại.

- Lại gặp ông!

- Đúng tôi đây.

- Ông làm cái quái gì ở đây thế? – Ông ta hỏi với giọng khó chịu.

- Tôi đang định tiến hành kiểm kê. - Luật sư đáp với giọng hết sức trịnh trọng.

Nhìn thấy Della Street lại gần, ông nói thêm:

- Với sự giúp đỡ của cô thư ký.

- Theo tôi thì ông chỉ là một tên trộm tầm thường. - Holcomb gầm lên.

- Còn tôi hy vọng ông nên chấm dứt những thói quen tham hại là cứ kéo dài hết ngày này qua ngày khác với những kết luận sai lạc.

- Ông đại ranh ma, - Holcomb nói – ông cứ chế giễu tôi đi. Ông đã làm tôi phải chuyển công tác khỏi Đội điều tra hình sự chỉ vì tôi vô phúc một lần nghe lời ông. Nhưng hết rồi. Bây giờ tôi chỉ nghe mỗi mình tôi thôi.

- Nếu vậy thì mặc kệ ông.

Hai nhân viên dưới quyền liếc nhìn viên trung sĩ để xin lệnh.

- Làm thế nào ông vào được trong nhà? – Holcomb hỏi.

- Thân chủ của tôi, cô Diana Regis, đưa chìa khóa căn hộ nhờ tôi làm một việc.

- Hừm! – Holcomb làu nhàu – Chìa khóa của Diana?

- Đúng vậy. Tôi đoán ông cũng cầm chìa khóa của Mildred Danville để đến nghiên cứu địa hình tại chỗ?

- Ông vào nhà lâu mau rồi?

- Tôi không rõ. Có thể là năm phút mà cũng có thể mười phút. Ông trung sĩ, ông còn chờ gì nữa mà không tiến hành khám xét?

- Làm rồi! Thế còn ông có phát hiện được điều gì không?

- Không có gì quan trọng.

- Ý nghĩ gặp ông ở đây khiến tôi thấy bức mình. Làm sao chúng tôi biết được chính thân chủ của ông đưa chìa khóa yêu cầu ông đến đây?

- Thì tôi vừa cho ông biết đấy.

Holcomb ngằn ngừ:

- Tôi đã báo với ông là tôi không nghe bất cứ chuyện gì ông nói.

- Vậy thì đừng có hỏi tôi nữa.

Viên trung sĩ liếc về phía phòng ngủ và nói với hai người cảnh sát:

- Các cậu vào kiểm tra trong đó. Còn tôi lo phòng này.

Hai người cảnh sát bước tới mở cửa. Sau một giây có tiếng người la:

- Trung sĩ! Cửa sổ mở toang trên thang cứu hỏa! Có người đang leo xuống!... Ê này, anh kia! Quay lại! Quay lại!... Đứng lại! Không tôi bắn!...

Viên trung sĩ nhảy vọt vào phòng ngủ. Một người cảnh sát báo cáo:

- Có một gã vừa nhảy xuống đất! Hắn vừa rẽ vào con hẻm.

- Trời đất, sao các anh cứ há hốc mồm đứng đực ra thế! - Viên trung sĩ hét toáng lên – Chạy mau xuống, bắt lấy nó! Các anh sợ ra ngoài đường bị ướt hay sợ cái gì vậy?

Hai nhân viên chạy vụt qua phòng trước như những tia chớp và Mason nghe tiếng chân họ nhảy sầm sập trên các bậc cầu thang

- Mời ông lại đây! – Holcomb gọi Mason – Ông ngồi xuống đi! Và chớ có lừa tôi vô ích.

- Nói gì vậy. - Mason phẫn nộ hỏi. – Muốn bắt tôi chắc?

- Tôi chưa rõ lắm. – Viên trung sĩ càu nhàu – Một điều tôi biết chắc: đó là không để cho ông giỡn mặt tôi nữa và coi tôi như một thằng ngớ! Trong túi ông có cái gì vậy?

- Vật dụng cá nhân.

- Thế còn thằng cha nào chạy trốn theo thang cứu hỏa? Phải Paul Drake không?

Mason không đáp.

- Perry Mason, ông không thiếu những chuyện táo tợn, - Holcomb nói tiếp – dám vào nhà này cùng với viên thám tử riêng có ý định xoáy những tài liệu quan trọng ngay trước mặt cảnh sát và ngăn cản chúng tôi thi hành nhiệm vụ. Và bây giờ thừa ông luật sư, tôi cho ông biết chuyện này. Nếu Paul Drake hay ông lấy đi một vật gì dù nhỏ trong căn hộ này, tôi sẽ khép ông vào tội ăn cắp. Và tự tay tôi kiểm tra. Rõ chứ?

Mason châm lửa hút thuốc rồi nói với cô thư ký:

- Della, mời cô ngồi xuống. Tôi e rằng viên trung sĩ đang lên cơn cáu nhàu thường ngày đấy.

Những bước chân nặng nề lại vang lên trên các bậc cầu thang. Một nhân viên đứng ở ngưỡng cửa báo cáo:

- Trung sĩ, hấn thoát rồi.

Holcomb hét lên như sắp sửa muốn nổ ra cơn giận dữ:

- Trời đất! Lấy xe đi vòng khu này mau!

- Jim đã làm rồi. Còn tôi nghĩ ông có thể cần đến tôi.

- Được, trông chừng hai người này. Tôi xem có cái gì cất dấu trong buồng không?

Holcomb lục lọi khắp nhà. Mason yên lặng ngồi hút thuốc. Viên trung sĩ lại gần nói:

- Chúng tôi được tin mật báo Mildred Danville giữ một quyển thuộc loại nhật ký.

- Thật sao? – Mason nói với giọng lễ độ.

- Và cuốn nhật ký đó có thể là một vật chứng. - Holcomb nói tiếp và nhìn Mason với vẻ dò xét.

- Vật gì?

- Vật chứng! Nó cung cấp cho chúng tôi những điều chỉ dẫn về nhận dạng kẻ sát nhân.

- Dầu sao trong chúng tôi không ai biết có cái gì trong cuốn nhật ký đó... nếu quả thực nó có.

Holcomb cau mày:

- Tôi, tôi cũng không biết gì, đó là chuyện có thật. Nhưng ông thì chắc biết nhiều hơn tôi.

Mason đành nhún vai không nói gì. Viên trung sĩ tuyên bố một cách trịnh trọng:

- Tôi muốn cư xử như một người lịch sự. Nếu cô Street hứa danh dự với chúng tôi là cô không lấy một thứ gì trong căn hộ này và hoàn toàn không biết gì về cuốn nhật ký thì chúng tôi miễn trừ cho cô không bị khám. Còn về phần ông, ông Mason, chúng tôi định khám ông. Nếu chúng tôi không tìm thấy gì trên người ông thì chúng tôi để ông ra về.

Luật sư hỏi với giọng hoài nghi:

- Ông nói định khám tôi à?

- Ông có điếc không đấy?

- Không có lệnh?

- Không cần lệnh.

- Tôi cũng biết rồi. – Mason bình tĩnh nói.

- Hãy chờ Jim quay về. Cho tới bây giờ ông luôn thành công nhưng ông hãy nhớ lấy, mỗi lần tôi gặp ông trên bước đường của tôi, tôi sẽ dợt sơ sơ cho ông một trận.

- Ông cứ thử khám tôi mà không có lệnh xem sao? – Luật sư thách thức – Và chính ông mới bị

người ta nện cho đầy!

Một thoáng trôi qua và Jim quay lại.

- Trung sĩ, không thể làm gì với tay chạy thoát được nhưng có một chiếc xe đậu ở góc phố. Theo số biển xe thì đó là xe của Jason Bartsler. Ngoài ra còn có một chiếc khác đậu ở lối đi bên cạnh, có một gã ngồi trước tay lái. Tôi đã kiểm tra bằng lái thì té ra là một nhân viên của Paul Drake. Hắn ta khai được giao nhiệm vụ theo dõi ngôi nhà và từ chối không nói gì thêm.

- Jason Bartsler? – Viên trung sĩ nhắc lại – Mang chiếc xe đi còn cái tay nhân viên quèn của Paul Drake thì khuyên hắn nên mở mồm nhiều hơn nữa. Nếu hắn ở đây từ trước chắc phải nhìn thấy thằng cha theo thang cứu hỏa chạy trốn. Bảo hắn cho biết nhận dạng của gã đó. Nói với hắn đây là vụ trộm và nếu hắn không khai gì thì ta rút giấy phép hành nghề và hắn sẽ gặp nhiều chuyện phiền phức đấy. Còn anh, Frank, anh dẫn hai người này đi.

- Ông có ý định làm gì vậy? – Mason thông thả nói.

- Ngay cả một chút quyền, ông cũng không còn nữa, ông đại ranh ma ạ. – Holcomb cười nhạo – Ông ở tình trạng bị giam giữ về tội ăn trộm và ngăn cản việc thi hành luật pháp. Ông đi tù, cả cô Della Street cũng đi tù. Chúng ta đi tù hết! Ông không muốn để khám mà chẳng cần lệnh à? Được lắm! Một khi tên của ông được ghi vào sổ của cảnh sát thì ông buộc phải phục tùng sự kiểm soát. Đó là luật, chúng tôi giữ tất cả những thứ gì ông có trên người và cho ông một tờ biên nhận. Ta có thể dàn xếp với nhau nhưng ông lại không chịu hợp tác. Tốt lắm, tôi không mong gì hơn. Frank, thi hành ngay, dẫn họ đi.

Chương Chín

Được treo sát trần bằng một dây điện ngắn và có chao đèn bằng sứ, ngọn đèn to tướng tỏa ánh sáng chói mắt trong gian phòng, ở một góc có bàn làm việc của nhân viên phụ trách nhận các vật bị tạm giữ. Phía bên ngoài có một hành lang ngắn được đóng kín bởi một cửa sắt.

Mặt tái vì giận dữ, môi mím lại, ánh mắt loé lên, Mason cảm nín và bắt lực ngồi trước nhân viên phụ trách.

Viên trung sĩ Holcomb, mũ trật sau gáy, mỉm cười với hai nhân viên ngồi hai bên kèm sát luật sư.

- Không có gì thêm nữa sao? - Holcomb hỏi.

- Có thể thôi, - một nhân viên trả lời.

- Lá thư này nói về cuốn nhật ký, chúng ta giữ lại. - Holcomb quyết định - Đó là một tang vật. Chắc họ lấy cắp trong căn hộ. Trên người Mason không có cuốn nhật ký, chắc là cô thư ký giữ. Nếu cũng không thì có thể họ chưa có thì giờ mang nó đi. Tôi nhớ lại đúng lúc chúng ta đến nơi thì Mason đứng ở ngưỡng cửa còn cô thư ký chắc ở trong gian bếp phụ...

Viên trung sĩ đẩy một bao thư lớn màu hạt dẻ về phía luật sư.

- Ông bị giữ về tội ngăn cản nhân viên công lực thi hành luật pháp, chiếu theo điều khoản số 135 trong bộ luật hình sự và về tội đột nhập trái phép vào nhà có người ở. Ông chỉ được tự do sau khi làm bản cam kết sẽ trình diện trước tòa. Ông có thể lấy lại những vật dụng trên người ông - trừ lá thư - bằng cách ký vào mặt sau phong bì này. Chúng tôi giữ lá thư, coi như làm tang chứng. Ông liên hệ với văn phòng ông biện lý ngay sau khi lời buộc tội được chính thức thông báo với ông.

Mason phải cố tự kiềm chế mới không nổi cơn giận. Ông nói:

- Tôi chắc ông biết rõ việc ông làm không đúng quy tắc?

- Tôi, tôi không biết gì hết. - Holcomb tuyên bố và nhe cả hàm răng mà cười - Tôi, tôi chỉ là một anh cớm đầu óc tối tăm. Chính ông mới là người đại ranh ma. Nếu ông cho rằng việc làm của tôi không đúng quy tắc thì ông cứ đi mà khiếu nại với người nào có thẩm quyền. Và Mason, trong khi chờ đợi, ông đừng có nghĩ rằng tôi để cho ông chơi trò ú tim với những tang vật. Và ông nên nhớ lại cảnh sát lúc nào cũng có biện pháp để chiếm lấy những thứ họ xét là cần.

Mason không đáp.

- Lẽ tất nhiên. - Viên trung sĩ nói tiếp. - Nếu ông thích chờ đến sáng mai và chỉ được thả ra sau khi đã trình diện ở tòa trước ông chánh án, để ông xử sự theo đúng luật pháp, thì tùy ở ông. Nhưng nếu ông đồng ý nhắm mắt bỏ qua những việc làm không đúng luật lệ nào đó thì ông được tự do ngay tức khắc, chỉ cần cam kết sau này sẽ trình diện trước người có thẩm quyền. Nếu ông chấp nhận như vậy, ông ký vào mặt phong bì này và thế là xong. Nếu tôi là ông, tôi thi hành ngay. Một đêm nằm trong tù không vui lắm đâu. Lẽ tất nhiên, còn ông cứ cố chấp theo đúng luật lệ thì ông phải chờ đến sáng mai. Tôi mặc kệ.

Mason cầm cây viết người ta giữ lúc khám người ông và ký vào mặt phong bì. Nhân viên phụ trách nhét phong bì vào một cặp giấy cùng với bản sao thống kê những vật bị tạm giữ. Holcomb nói với người đứng ở ngay cửa sắt:

- O.K! Bây giờ anh có thể mở cửa được rồi. Ông ta được tự do.

Mason đi qua cửa còn nghe thấy tiếng Holcomb chế nhạo phía sau:

- Và tôi, tôi cứ nghĩ ông thích ở qua đêm nơi đây còn hơn là nhìn thấy luật pháp bị vi phạm. Ngủ ngon nhé, ông bạn!

Mason đi qua tiền phòng bao quanh bởi những chấn song sắt, leo lên cầu thang sắt và đi vào một căn buồng khác rất bé, chờ cho người ta mở cánh cửa sắt thứ hai và vài giây sau ông bước ra đường.

Della Street đã chờ sẵn bên ngoài. Chỉ cần liếc nhìn qua luật sư, cô cũng hiểu mọi chuyện đã xảy ra như thế nào. Cô đến bên, ông choàng tay cô vào tay ông.

Không nói một lời, hai người đi bộ dưới trời mưa đến chỗ Mason để xe. Mặt vẫn còn tái vì giận dữ, luật sư ngồi vào xe mở máy. Cuối cùng Della nói:

- Bây giờ tôi mới hiểu tâm trạng của kẻ có ý muốn giết người ra sao!

- Họ có khám cô không? - Ông hỏi.

- Một mục giám thị bắt tôi phải cởi hết quần áo, trần như nhộng.

- Thế họ làm gì với cuốn nhật ký?

- Không có cuốn nhật ký.

Ngạc nhiên Mason quay sang Della.

- Cô chưa tìm thấy nó à?

- Tất nhiên là có chứ, đúng lúc tôi nghe ba tiếng còi báo hiệu bọn cớm đến. Trong chạn có nửa khúc bánh mì, tôi moi ruột ra nhét cuốn nhật ký rồi lại để ruột bánh vào. Sau đó tôi vứt khúc bánh vào thùng rác và đến bên ông. Lúc đó tay trung sĩ mới nhìn thấy tôi.

Gương mặt Mason từ từ giãn ra.

- Hoan hô cô bé.

Ông nói to rồi cho xe chạy nhanh hơn.

- Ta định đến đây à? - Della hỏi.

- Không. Một khi mục giám thị báo cho Holcomb biết không tìm thấy gì trên người cô, viên trung sĩ sẽ nảy mỗi nghi vấn.

- Ông muốn nói họ theo dõi chúng ta?

- Không, nhưng chắc ông ta phải cấm những cái “bóng” xung quanh chung cư Palm Vista. Họ để yên ta vào nhưng đúng lúc ra họ mới chộp ta một lần nữa.

- Họ có quyền làm như vậy sao?

- Không.

- Ông chủ, tôi quan tâm đến một điều là... Ôi! Tôi ghét thằng cha này quá!

Mason không nói gì.

- Con khỉ bụng phệ! - Della Street nói tiếp với giọng chua chát - Từ khi ông làm cho hấn phải chuyển khỏi Đội điều tra hình sự, hấn không bỏ lỡ dịp nào đi chơi xỏ chúng ta. Tôi e họ tìm thấy cuốn nhật ký trong thùng rác.

- Tôi không tin như vậy đâu. - Mason nói - Cô nhớ lại chuyện Carl Fretch chạy trốn theo thang cứu hỏa. Khi được biết không tìm thấy gì trên người cô, Holcomb phải vò đầu bứt tai và trước khi nghĩ tới khả năng cô có thể giấu cuốn nhật ký ở đâu đó trong căn hộ, hấn nhớ tới ngay kẻ lạ mặt đã trốn thoát và

ngghi rằng chính kẻ đó đã mang cuốn nhật ký đi.

- Rồi sao nữa?

- Khó mà nói trước được. Hẳn có thể ngờ rằng kẻ đó là người của Paul Drake và sẽ làm phiền cho anh chàng Drake này đây. Hẳn còn có khả năng lôi Jason Bartsler ra khỏi giường và tùy theo tình hình mà có thể phát hiện kẻ lạ mặt là Carl Fretch.

Hai người im lặng một lát, cuối cùng Della hỏi:

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

- Về nhà.

- Thế còn Carl? Ta làm gì với hắn?

- Không làm gì hết.

- Ông có tin là hắn biết chúng ta ở đây không?

- Có thể hắn còn núp trong buồng ngủ khá lâu để nghe những lời đối thoại lúc đầu của tôi và Holcomb.

- Ông có nghĩ hắn cũng biết chuyện cuốn nhật ký không?

- Tôi không biết.

- Hẳn tìm gì ở đây?

- Đó là một câu hỏi mà tôi không thể trả lời được.

- Hẳn bước đi trong bóng tối không gây ra tiếng động khiến tôi dựng cả tóc gáy lên... Có cái gì đe dọa trong tư thế của hắn. Tôi không thích hắn bất chợt nhìn thấy tôi trên giường... Ông chủ, làm sao hắn có được chìa khóa căn hộ?

- Khi hắn giữ cái xác của Diana, chắc hắn lấy dấu tất cả các chìa khóa để thuê làm những cái khác.

- Hẳn làm thế để làm gì?

- Có thể hắn muốn chơi trò thám tử. Có thể hắn có ý muốn gặp lại cô ta. Cuối cùng có thể hắn có một lý do nào khác.

Hai người lại im lặng một lần nữa. Chiếc xe dừng ngay trước cửa nhà Della. Mason nói:

- Chúc ngủ ngon.

Della nhìn ông vẻ bận tâm. Cô nói:

- Ông chủ, đừng nghĩ gì nữa nhé.

- Nghĩ gì?

- Về tất cả câu chuyện này.

Mason cố gượng cười.

Della mở cửa xe, một chân thò ra ngoài rồi khi chăm chú nhìn ông, bất chợt cô choàng hai tay ôm cổ ông gần một nụ hôn nồng nàn.

Một hồi lâu cô buông ra và nói:

- Cái này đủ để ông quên đi tay trung sĩ và người của hắn. Ông chùi môi đi. Mặt ông đầy son đỏ. Chào ông.

Chương Mười

Ánh nắng ban mai chiếu chói chang trên thành phố, bầu trời không gợn một áng mây. Văn phòng Mason quay về hướng đông đón nhận những tia nắng ấm áp.

Della Street phẩy xong bụi trên bàn ông chủ và hạ những tấm rèm xuống. Cô vừa đi đến giữa phòng thì Mason bước vào qua cửa thông ra hành lan.

- Chào Della. Cô ngủ được chứ?

- Một chút thôi. Còn ông?

Luật sư cười và lắc đầu.

- Tôi quá giận dữ nên không sao chợp mắt được. Della, cô gọi điện cho Paul Drake hỏi ông ta đến ngay được không.

Della cất chổi phát trần vào ngăn kéo rồi cầm ống nói trong khi Mason cất mũ và áo khoác vào tủ. Ông vừa ngồi xuống thì cô báo tin:

- Ông ta sẽ đến ngay.

Ông gật đầu rồi như trong óc nảy ra một ý nghĩ ông đi đi lại lại trong phòng. Cô thư ký hỏi

- Ông không thể gửi đơn khiếu nại về chuyện bắt giữ tùy tiện hay làm một cách nào khác sao?

- Nếu tôi làm như vậy, tôi sẽ trở thành trò cười cho cả thành phố. Một chuyện khiếu nại dù nhỏ cũng làm cho thiên hạ biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Thực ra tôi đã gây cho cảnh sát nhiều chuyện nên họ có trả đòn thì cũng là thường thôi. Nhưng tôi không từ bỏ ý định sẽ làm cho con khỉ đột bó tay mỗi khi có dịp. Nên coi trọng viên trung úy Tragg có đầu óc mưu mẹo hơn, hơn nữa đó là con người nguy hiểm. Còn Holcomb chỉ là một anh cóm tầm thường, đặt sệt thành kiến, ngu dốt hết mức.

Có tiếng gõ cửa và Paul Drake bước vào.

- Chào Della, - ông ta cười rồi quay sang hỏi Mason: - Đêm qua anh làm cái quỷ gì thế?

- Sao anh hỏi vậy?

- Cảnh sát không để tôi ngủ yên.

- Thì tôi cũng vậy.

- Tôi trò chuyện với ông bạn già của anh, tay trung sĩ Holcomb ấy; hấn bản tính quá! Chắc bất mãn vì bị chuyển công tác.

- Hấn muốn lấy điểm với cấp trên đấy mà. Paul, thế hấn nói gì với anh?

- Đang giữa đêm, hấn dựng tôi ra khỏi giường, gắt nặng lên là người của tôi giữ một quyển nhật ký nào đó rồi buộc tôi vào nhà cô Diana Regis, tự tay tôi ăn cắp quyển nhật ký và theo thang cứu hỏa chạy trốn.

- Thế anh trả lời hấn ra sao?

- Tôi quá sửng sốt đến nỗi quên cả giận dữ. Tôi nghĩ có thể thuyết phục được hấn nhưng toàn bộ câu chuyện này làm tôi thắc mắc quá. Tôi gọi người của tôi đến, hỏi chuyện thật lâu. Anh ta cho biết có nhìn thấy chiếc xe của Jason Bartsle đỗ trước ngôi nhà, một thanh niên bước ra với dáng tự tin biết

mình phải làm gì. Tay thanh niên rút chìa khóa mở cửa khiến người thám tử cứ nghĩ đó là người sống trong ngôi nhà này. Chỉ đến khi nhận thấy gã cố mở hộp thư của Diana Regis anh ta mới nghi ngờ và ghi số xe. Anh ta còn cho biết một nhân viên khác của tôi báo hiệu cho ông biết gã thanh niên đi vào nhà bằng hai tiếng còi.

- Thế anh ta có nhìn thấy gã đó chạy trốn theo thang cứu hỏa không?

- Không, thang đặt ở lối đi bên cạnh nên từ chỗ anh ta đứng không thể nhìn thấy được. Ngay sau đó, cảnh sát xích đến, anh ta vội chạy đến bảo anh nhân viên kia chuẩn ngay. Người của Holcomb đến thẩm vấn và anh ta giả bộ ngu ngơ khai rằng chỉ được giao nhiệm vụ theo dõi một cô gái có bên mắt tím bầm, còn ngoài ra không quan tâm ai khác ra vào ngôi nhà này. Một cậu thật ranh ma - ranh ma hơn Holcomb nhiều. Cuối cùng Holcomb cũng phải thôi không thể hỏi gì được thêm.

- Thế anh làm gì với Holcomb?

- Tôi cứ để hấn cầu nhàu một lát, hấn buộc tội chúng tôi không có tinh thần cộng tác với cảnh sát. Sau đó tôi chuyển sang phản công, hình như có vẻ thắng lợi vì cuối cùng hấn phải rút lui mặc dù không tin tưởng gì hết.

- Paul, sau đó ra sao?

- Ngay khi tôi được biết đó là chiếc xe của Jason Bartsler, tôi đến luôn văn phòng xem những báo cáo của những người theo dõi ngôi nhà Bartsler gửi về. Tôi được biết tay thanh niên có tên là Carl Fretch - con ghẻ của Bartsler - đi ra bằng xe nhà và trở về lúc giữa đêm bằng Taxi.

- Thế anh có tiết lộ chi tiết này với Holcomb không?

- Tất nhiên là không rồi. Holcomb cũng không biết chúng tôi theo dõi xung quanh ngôi nhà Bartsler.

- Sau đó chuyện gì xảy ra ở nhà Bartsler?

Drake mỉm cười:

- Ngay từ mờ sáng hôm nay, tay trung sĩ và hai người của hấn đã đến đánh thức mọi người trong nhà dậy. Sau đó các anh có đưa Carl Fretch về Sở Cảnh sát. Theo tin tức cuối cùng thì gã thanh niên này vẫn còn bị giữ.

Mason đi đi lại lại trong phòng, hai ngón tay cái móc vào vai áo gi lê.

- Nếu tay trung sĩ kể đúng, - Drake nói - thì Perry, anh cũng đã trải qua một đêm náo nhiệt.

Mason mím môi:

- Một ngày nào đó, tôi sẽ cho con khi đột biết tôi tính sao với hấn.

- Thế còn cuốn nhật ký?

- Chắc cảnh sát đang tìm kiếm.

- Tôi ngại là rốt cuộc họ sẽ trở nên chơi xấu với mình.

- Mặc xác họ.

- Tôi nghĩ trong cuốn nhật ký đó có chuyện gì liên quan đến quá khứ của Diana. Chuyện gì đó cho thấy khía cạnh khác trong vụ này.

- Chà! - Mason nói - Những anh cóm lại hy vọng tìm ra những chuyện bê bối để có thể loan tin cho giới báo chí nhằm mục đích bôi nhọ cô gái khốn khổ. Luật pháp ngăn cấm phía buộc tội trưng ra những tài liệu như vậy trong quá trình nghiên cứu vụ án hay khi xử, cho nên cảnh sát tìm cách đi theo đường vòng qua dư luận. Bởi vì một khi Diana bị đem ra xử, những quan tòa sẽ nhớ lại đã đọc những chuyện

bê bối đó trên các báo và điều nói xấu sẽ có tác dụng. Ngón nghề cũ rích này bọn cớm thường hay đem ra sử dụng lắm.

Drake ngần ngừ rồi cuối cùng nói:

- Tôi không phải là một luật gia nhưng không hiểu việc nín lặng về một số tin tức có khả năng làm sáng tỏ công lý, phải chăng cũng cấu thành một trọng tội?

Mason gật đầu. Drake nói tiếp:

- Tôi xin báo để anh biết Holcomb rất tức giận. Hắn tin chắc anh đã giữ mảnh lới lừa gạt hắn để lấy cuốn nhật ký và hắn sẽ không hài lòng trước khi tìm thấy quyển đó. Nếu anh giữ cuốn nhật ký hay chỉ cần biết nó được giấu ở đâu thì anh nên dè chừng.

Mason cục cằn nói:

- Mặc kệ hắn. Cho dù quãng đời quá khứ của thân chủ tôi có chuyện gì bê bối thì nó cũng không liên quan đến vụ giết người mà chúng ta đang theo dõi.

- Làm sao anh biết được chuyện đó?

- Dựa trên lập luận.

- Có thể cuốn nhật ký đó là lý do giết người?

- Anh đừng nói tầm bậy. Chúng ta cứ tạm giả thử có một cuốn nhật ký như vậy. Mildred và Diana là đôi bạn cũ cùng ở chung với nhau. Vậy vì sao đột nhiên Diana lại muốn giết Mildred.

- Tôi không biết.

- Hơn nữa cô ta không giết bạn.

- Cảnh sát nghĩ trái ngược với anh.

- Họ muốn gì thì tùy họ... Paul, vài giờ trước khi bị giết, Mildred có viết một lá thư cho Diana kể lại chuyện mình bị cảnh sát giữ và phải mượn cái xác của thân chủ tôi để xuất trình bằng lái xe cho người cảnh sát xem. Anh cóm đó đi cùng với cô ta vào căn hộ. Tôi muốn tìm cho ra người cảnh sát đó.

- Chuyện xảy ra vào lúc nào?

- Sau buổi trưa.

- Ngày hôm qua?

- Phải.

- Anh cóm giữ cô ta ở đâu?

- Hình như không xa Palm Vista lắm.

- Tôi sẽ xem chúng tôi có thể làm gì được. - Drake nói với giọng ngao ngán.

- Tôi muốn có một danh sách thật đầy đủ những người đi ra và đi vào nhà Bartsler.

- Perry, anh đừng quên là chúng tôi mới chỉ theo dõi từ nửa đêm thôi. Còn chuyện về trước chỉ là dựa trên lời người khác nói. Theo tôi được biết, bà Bartsler ra đi lúc hai giờ hay hai giờ rưỡi và trở về lúc mười một giờ đêm; còn chính Bartsler thì đi lúc năm giờ và sáu giờ đã trở về. Carl Fretch đi lúc sáu giờ và mười một giờ kém 15 mới về. Hắn chỉ rẽ qua nhà độ mười phút rồi lại dùng xe của bố dựng đi tiếp. Cuối cùng là Glenmore đi lúc 12 giờ và chín giờ tối mới về rồi không đi đâu nữa.

- Tay này đi bằng xe hơi chứ?

- Phải. Xe của ông ta.

- Một ngày thật nhộn nhịp đấy nhỉ.

- Đúng vậy.

- Paul, tối hôm qua mưa vào lúc mấy giờ?

- Chính thức là bảy giờ 47 phút. Anh đừng quên là trận mưa có một tầm quan trọng vô cùng và theo giả thuyết của cảnh sát về vụ giết người. Tư thế của xác chết, những dấu chân trong bùn chỉ rõ vụ giết người đã xảy ra vào khoảng thời gian nào sau khi trời bắt đầu mưa.

Mason cau mày:

- Sau khi bắt đầu mưa bao lâu?

- Khoảng một tiếng hay một tiếng rưỡi. Cảnh sát xác định thời điểm giết người là từ tám đến chín giờ tối.

- Những lời buộc tội Diana có nghiêm trọng lắm không?

- Khó mà nói được. Tôi lấy tin tức ở một tay phóng viên đặc trách liên hệ với cảnh sát. Hắn chỉ biết được những điều gì họ muốn cho biết thôi. Nhưng nghe những điều hắn thuật lại thì tôi tin rằng những suy luận của cảnh sát nặng nề lắm. Họ lấy một ít bùn ở giày con nhỏ đem phân tích thì thấy nó giống hệt bùn ở chỗ người ta tìm thấy xác chết. Những dấu giày bên cạnh xác chết cũng phù hợp với dấu giày của Diana. Lẽ dĩ nhiên những chứng cứ đó chưa đủ khép tội cô ta, nên cảnh sát vẫn tiếp tục điều tra. Lập luận chính thức của họ là Mildred Danville muốn chạy trốn khi biết Diana có ý định giết mình. Rồi Diana mở xác rút súng ra bắn. Sau khi giết Mildred cô ta lấy đi một vật gì trên người Mildred và họ nghi rằng vật đó là lý do để cô ta phạm tội. Trong lúc vội vã, Diana đã đánh rơi cái xác. Cảnh sát phỏng đoán không biết cái vật trứ danh đó có phải là cuốn nhật ký mà Mildred đã viết trong thư không?

- Anh biết nội dung lá thư rồi à? - Mason hỏi.

- Tất nhiên rồi. Tất cả những tờ nhật báo ra buổi chiều đều in bản chụp lá thư đó.

- Thăng cha Holcomb mới ngu đần làm sao! - Mason càu nhàu nói.

- Dầu sao cảnh sát cũng coi lá thư đó là một vật chứng quan trọng.

Mason lại tiếp tục đi lại trong phòng. Drake nói tiếp:

- Nếu muốn thì sau này cảnh sát cũng có thể lên tiếng là lá thư giả vì nó được tìm thấy trên người anh chứ không phải trong hộp thư và anh lại là luật sư của con nhỏ.

- Tôi biết, - luật sư đáp - nhưng một khi ta chứng tỏ được rằng Mildred lấy cái xác của Diana thì lại đến lượt cảnh sát phải chứng minh rằng Mildred đã trả xác cho Diana. Cho nên Paul, anh hãy lo tìm cho ra anh cóm đã định phạt Mildred.

Drake thở dài và đứng lên rời khỏi chiếc ghế bành chắc chắn.

- O.K! Tôi sẽ xem có thể làm gì được không.

- Nếu anh tóm được hắn, - luật sư nói thêm - anh bảo hắn viết tờ khai ra giấy trước khi Holcomb có thì giờ bảo hắn phải làm chứng theo chiều hướng hắn muốn.

- Anh nghĩ rằng Holcomb có khả năng làm như vậy?

- Còn thể nào nữa! Holcomb có khả năng làm mọi chuyện để cố thắng tôi trong vụ này. Hắn cố làm để khỏi mất mặt.

- Được... Chúng tôi có cần tiếp tục theo dõi ngôi nhà Bartsler không?

- Vẫn nên làm.

- Có thể gặp khó khăn đấy. Những người trong nhà sẽ phát hiện ra chúng tôi.

- Không sao đâu. Họ tưởng đó là những người của cảnh sát. Và đừng có bỏ việc theo dõi chung cư Palm Vista nhỏ.

- Tôi sẽ cho anh biết tình hình...

- Tôi muốn biết Carl đã khai gì với cảnh sát. - Della nói xen vào.

- Tôi cũng thấy vậy. - Drake vừa thở dài vừa bước ra.

- Cứ như con người của Carl cho biết, - Mason nói - thì Holcomb sẽ cố sống cố chết tìm cho ra cuốn nhật ký. Hắn ghét Diana vì tôi bào chữa cho cô ta. Do đó hắn sẽ cố sức đưa ra một hình ảnh xấu xa của cô ta với các báo. Tôi cá với cô là các báo sẽ bình luận rùm beng về một bên mắt bị tím bầm.

- Vì sao vậy?

- Tại vì một bên mắt bị tím bầm có thể coi là bằng chứng về một con người có cuộc sống bê bối. Phần đông dư luận sẽ tin chắc rằng một cô gái chịu để bị một cú đấm như vậy thì cũng có thể đi đến chỗ giết người. Có một điều tôi chưa nghĩ ra là vì sao vết bầm lại làm cho Mildred Danville nổi lên. Hay là...

Tiếng chuông điện thoại ngắt lời luật sư. Đó là điện thoại đặc biệt của ông, không ghi số trong danh bạ và chỉ những người thân cận mới biết. Mason cầm máy.

- Perry, tình thế hỏng rồi. - Paul Drake ở đầu dây báo tin.

- Sao?

- Cảnh sát đã tìm ra hung khí.

- Ở đâu?

- Trong căn hộ Diana, nó được giấu ở dưới đáy tủ nằm dưới đồng quần áo bẩn.

- Chắc có kẻ nào cố ý nhét vào đó. Có thể là Carl Fretch vừa làm chuyện đó.

- Perry, đừng có câu, tôi chưa nói hết.

- Còn gì nữa?

- Còn đấy, người ta tìm thấy dấu tay Diana trên khẩu súng không kể đến những dấu tay khác.

- Đã hết chưa?

- Thế chưa đủ sao?

- Thế là quá nhiều rồi đấy. - Mason giận dữ nói trước khi cúp máy.

Chương Mười Một

Chiếc bàn to lớn có một tấm lưới thép ngăn theo chiều dọc để chặn những người thăm viếng không luôn được vật gì cho người bị tạm giam, Diana Regis ngồi một phía, Perry Mason phía bên kia. Một nữ giám thị và một nhân viên mặc sắc phục quan sát họ từ phía xa, sẵn sàng can thiệp khi thấy có gì khả nghi. Luật sư nghiêng mình về phía trước để cho người thiếu phụ nói mà khỏi phải cất cao giọng. Vết bầm lúc này đã chuyển sang màu lợt hơn.

Mason hỏi:

- Cô có gì giấu giếm về quá khứ không?

- Không có gì cả.

- Chắc không?

- Chắc.

- Cô đã ly dị?

- Vâng.

- Ưu thế về phần ai?

- Tôi. “Ông” ta đã chứng tỏ là có hung bạo về mặt tinh thần.

- Trời, - Mason nói – tôi cứ có cảm giác cô còn giấu điều gì. Cô không biết là cô đang tự tròng dây thắt cổ vào mình à? Tôi là luật sư của cô, hãy nhớ lấy điều đó mà nói thật đi.

- Đáng lẽ tôi phải cho ông biết về khẩu súng. - Diana thở dài.

- Chà, thận trọng như thế là tốt lắm. – Luật sư nói giọng bản gât.

- Thưa ông Mason, xin ông đừng giận.

- Cho tới nỗi này thì tôi giận cũng không ích gì. Thôi ta trở lại lúc khởi đầu thì hơn. Cô hãy cho tôi biết về khẩu súng ấy và nhất là chớ bịa chuyện.

- Ông Mason, tôi đã nói hết sự thực rồi...trừ việc khẩu súng. Tôi không nói tới vì nó là của Mildred. Tôi chỉ sợ cô ta có hành động tuyệt vọng.

- Sao cô biết khẩu súng là của Mildred?

- Cô ta mang theo trong mình.

- Từ lúc nào?

- Khoảng hai hay ba tuần nay...

- Để làm gì?

- Tôi không biết

- Cô tìm thấy súng vào lúc nào?

- Tôi qua.

- Giờ nào?

- Ngay sau khi đến nhà cô Street. Tôi nghĩ: hay ta trở về nhà may ra có thư của Mildred để lại

không. Tôi đi Taxi...

- Cô về đến nhà hỏi mấy giờ?
- Tôi không nhớ.
- Khoảng bao nhiêu lâu sau khi từ giã cô Street?
- Không hơn 15 phút.
- Trời mưa chưa?
- Mưa khoảng 20 phút trước đó.
- Cô tìm thấy khẩu súng ở đâu?
- Trên bàn trang điểm của Mildred.
- Cô làm gì sau đó?

- Tôi lấy làm lạ là tại sao nó lại ở đó. Tôi cầm lên xem xét rồi cất nó vào ngăn bàn trang điểm. Thế rồi tôi nghĩ lại... là chớ nên để cô ta tìm thấy nó thì hơn, nên tôi lại lấy ra nhét vào tủ áo nơi để đồ dơ.

- Tại sao?

- Tôi cũng chẳng biết nữa. Tôi thấy tội nghiệp cho Mildred. Tôi ngại cô ta làm chuyện không hay vì cô ta có nói là đang toan tính làm một chuyện tuyệt vọng.

- Rồi sao nữa?

- Rồi tôi đi đến nhà cô Della Street. Đầu óc tôi rối lên, tôi cứ nghĩ đến Mildred, làm cách nào giúp cô ta. Cho nên thay vì đi thẳng đến nhà cô Street, tôi lại lên Taxi bảo đưa đến đại lộ San Felipe.

- Đi trong bao lâu?

- Cuộc xe khá xa, 25 phút, mà có vẻ đến nửa tiếng.

- Cô đến đó lúc mấy giờ?

- Khoảng 8 giờ rưỡi hay 9 giờ kém 15.

- Rồi cô làm gì nữa?

- Điều này thì tôi đã nói với ông rồi. Tôi nhìn quanh rồi tôi trở lại xe tôi đứng chờ. Sau đó tôi đi vòng ngôi nhà thấy xác Mildred. Thế là tôi lên xe đến nhà cô Street, không gặp cô ... Đây.

- Ngày cô Diana, nghe rõ đây và hãy thành thật với tôi. Khi người ta tìm thấy thi thể Mildred, cô ta nằm úp mặt xuống đất. Các ngón tay cố cào vào bùn. *Bùn*, cô nghe ra chưa? Chuyện cô nói khó tin vì nếu khẩu súng ấy được dùng bắn người thì nó phải được sử dụng *sau lúc* trời mưa!

- Thừa ông Mason, tôi không giải thích được gì hết. Tôi chỉ nói hết sự thực với ông thôi.

- Cô khai gì với cảnh sát?

- Diana liếc mắt nhìn đi chỗ khác. Mason nổi giận.

- Trời ơi, cô vẫn chơi trò cút bắt với tôi. Cô đã nói gì với cảnh sát?

Người thiếu phụ òa lên khóc, lấp bắp.

- Tôi đã bảo với cô là chớ có khai gì hết.

- Tôi biết... Tôi biết ... Tôi đã chịu đựng được mãi cho đến khi họ tìm ra khẩu súng lục... Lúc đó họ tỏ ra thô bạo, dữ dằn... Khẩu súng có dấu tay của tôi... Họ quay tôi dữ quá. Cho nên tôi phải nói hết.

- Chắc chắn không phải là *hết*. – Mason giận dữ nói. – Mildred bị giết *sau khi* trời mưa.

Diana nín lặng. Mason lại kiên nhẫn lên tiếng:

- Đây cô bé, cô đang tìm cách che dấu cho ai đấy? Cô đã tìm thấy khẩu súng ấy *sau* khi thấy xác chết chứ không phải là *trước*... Cô đem giấu đi và...

- Không, thưa ông Mason, tôi xin thề.

- Làm sao mà khẩu súng ấy lại được dùng để giết người khi người ấy bị giết *sau* khi trời mưa? ...

À khoan đã... - Ông nhíu mày, và khi lên tiếng lại giọng ông có vẻ xúc động: - Đây Diana, cô phải nói hết cho tôi biết tất cả sự thật. Với tình thế này thì cô không được quyền dấu tôi điều gì cả.

- Tôi đã nói hết rồi, thưa ông Mason.

Luật sư vụt đứng lên và ra hiệu cho người nữ giám thị là cuộc tiếp xúc đã xong. Ông nói giọng cụt ngắn:

- Được rồi, tôi sẽ tiếp tục điều tra... Nhưng nên nhớ rằng nếu cô nói dối thì chắc chắn là cô sẽ bị kết án giết người đấy.

Mason rời nhà giam trở về xe đậu không xa đây. Della Street đang ngồi chờ. Mason nói:

- Cô ta xác nhận là tìm thấy khẩu súng *trước khi* đến San Filipe. Nói cách khác là cô ta tìm thấy nó sau khi trời mưa không lâu lắm.

- Nhưng vụ giết người không thể xảy ra vào lúc ấy được. – Della Street nêu nhận xét. – Mọi chứng cứ đều cho biết là Mildred bị giết *sau lúc* trời mưa khá lâu.

Mason gật đầu không trả lời. Della chưa chat nói tiếp:

- Cô ta cứ tiếp tục nói dối.

- Có thể là không. Có thể, may ra cô ta không nói dối.

- Tôi không hiểu.

- Một khi mùa khô hết thì cô làm gì với bể chứa nước?

- Tôi không biết. Chuyện này có liên quan gì đến vụ giết người?

- Để tôi giải thích cho. Cô *tháo nước* bể ra. Rồi cô mở vòi vài ngày để nước mưa rửa sạch bên trong. Sau đó cô đóng vòi lại.

- Rồi sao nữa?

- Hôm qua trong khi trời mưa, tất nhiên người ta mở vòi xả nước. Nước sẽ chảy về phía trũng, nghĩa là nơi tìm thấy xác chết. Nói cách khác, vụ giết người có thể xảy ra *trước khi* trời mưa.

Della Street kêu lên:

- Ông chủ! Tôi nhớ ra rồi. Lúc ấy ông có lưu ý là chắc vòi nước đã mở.

Mason gật đầu nói:

- Chuyện còn lại là làm sao ta chứng minh được điều đó?

- Tôi làm chứng được không?

- Cô có chính mắt *thấy* nước chảy qua vòi không?

Della nhíu mày suy nghĩ:

- Không, tôi không thấy. Tôi chỉ nhớ rằng có nghe ông nói là vòi nước mở nhưng tôi không đi xem thử có đúng như thế không.

- Thấy chưa?
- Nhưng còn ông? Ông không làm chứng được sao?

- Không, vì tôi là luật sư của bị cáo. Và nếu tôi tìm cách thu xếp để được ra làm chứng, cô tưởng là bồi thẩm đoàn chịu tin tôi à? Không, Della ạ. Ta chỉ hy vọng nơi các tấm ảnh của cảnh sát chụp có một tia nước của chảy từ vòi ra.

- Ông có nói điều này với Diana không?

Mason lắc đầu. Della tiếp:

- Đáng lẽ ông phải nói, để cô ta có một chút hy vọng.

- Chà! Thế rồi cảnh sát biết và chúng ta lại bị đánh bại trước khi lao vào cuộc chiến. Không, Della ạ, cách độc nhất của chúng ta là chỉ đột nhiên tung giả thuyết ấy ra vào lúc phía buộc tội không ngờ nhất. Cứ để họ sắp xếp luận cứ của họ trên lý lẽ là vụ giết người đã xảy ra sau khi trời mưa.

Della Street nắm chặt tay ông.

- Trời, mong sao cách đó được thành công.

Mason mở máy lái xe đi, răng nghiến chặt:

- Tôi đoán chắc là sẽ thành công, vì nó *nhất định* phải thành công. Giữa Mildred và Diana chắc có một mối liên hệ chặt chẽ hơn là giữa tình cảm của kẻ ở chung nhà. Này nhé Diana tìm được khẩu súng của Mildred và giấu đi không cho tôi biết, cô ta thấy xác chết không báo cho ai biết mà lại bảo tôi đưa đến đăng ấy. Có phải lạ không?

- Ông biết gì về quá khứ của cô ấy không?

- Không.

- Tại sao?

- Tôi không cố tình hỏi kỹ. Nếu tôi buộc cô ta nói thì cô ta lại sẽ phun hết cho cảnh sát. Tôi chỉ trách cô ta im lặng thôi, không có gì nữa cả. Theo như tôi hiểu thì bây giờ cô ta thà để cảnh sát bám ra từng mảnh còn hơn là hé răng.

Chương Mười Hai

Cuộc sơ thẩm vụ Regis mở ra trong một khung cảnh thắng lớn của phía buộc tội nên ông phó biện lý Claude Drumm nở một nụ cười không thể nói là khiêm nhường. Điều đó cũng thật dễ hiểu. Sau nhiều lần bị Perry Mason đánh bật ngựa, vụ lần này ông ta tin chắc phần thắng trong tay.

Drumm bắt đầu trình bày một cách đầy tự tin về chi tiết nội vụ làm như ông ta là người thợ mộc được lệnh lập giàn treo cổ Diana Regis; lý luận của ông đầy đủ tính cách nghề nghiệp như là đang đứng trước tòa chung thẩm vậy. Vụ này cũng làm cả xứ sôi động nên phóng viên, các tay phó nhòm chen chúc nhau ngồi trên các ghế dành cho báo chí.

Drumm gọi nhân chứng đầu tiên là bà quản lý khu nhà Palm Vista. Bà ta nhận Diana Regis là người ở chung phòng với Mildred Danville vừa chết. Bà ta nói đã nhận mặt người chết ở nhà xác đúng là Milderd Danville từng sống chung với bị cáo.

Ngay sau đó, Drumm mời ông giám đốc sở khí tượng. Ông này xác nhận là cả ngày hôm xảy ra vụ giết người, trời kéo mây và bắt đầu mưa từ lúc bảy giờ bốn mươi bảy phút. Mưa nhẹ khoảng ba phút đầu, sau đó là mưa xối xả trong hai tiếng, rồi hơi dịu đi một chút. Nhà chuyên môn nói thêm là mưa ngưng vào lúc sáu giờ ba mươi hai phút sáng hôm sau và theo tiếng nói nghề nghiệp thì mưa đổ được sáu centimet. Nghĩa là mưa to lắm.

Bác sĩ pháp y George Z. Perllon tiến lên ghế nhân chứng, tuyên bố rằng vào khoảng một giờ sáng người ta có mang đến cho ông thi thể một phụ nữ trẻ chết vì một viên đạn cỡ 9 li bắn vào gáy. Theo ông xét tình trạng xác thì người đó chết khoảng từ bốn đến năm giờ trước. Ông nói thêm là đã tính tới nhiệt độ của ngày đó và các yếu tố khác nữa.

- Mời ông tái thẩm vấn. - Drumm lên tiếng.

Lúc đứng lên mở lời, giọng Perry Mason thật ngọt xót.

- Có phải bác sĩ cho rằng cái chết có thể xảy ra khoảng bốn tiếng đồng hồ trước khi ông khám phải không?

- Phải.

- Nói khác đi, đó là vào khoảng chín giờ tối?

- Phải.

- Và theo ý ông thì không thể nào trước đó năm tiếng đồng hồ?

Viên y sĩ có vẻ ngồi không yên trên ghế và nói với giọng thiếu tin tưởng:

- Tất nhiên là khi xác định giờ cho một cái chết, người ta phải tính đến vài yếu tố bất định...

- Xin bác sĩ trả lời thẳng câu hỏi của tôi.

- Thì tôi đang trả lời đấy

- Tôi không đồng ý. Tôi muốn bác sĩ trả lời *thẳng*. Cái chết có thể xảy ra trước thời gian năm tiếng đồng hồ khi người ta đem xác chết đến ông không?

- Vâng, *có thể* như thế. Khi tính giờ giắc độ chừng, tôi chỉ dựa trên hiểu biết kinh nghiệm của tôi.

Nếu muốn thêm vào các yếu tố khả dĩ khác thì cái chết có thể xảy ra đến tám hay chín tiếng trước khi mổ khám. Nhưng khó có thể như vậy được, theo tôi.

- Tôi không có ý hỏi bác sĩ nghĩ gì. Tôi chỉ muốn nghe những xác nhận của ông sau khi ông khám nghiệm xác chết. Nếu tôi hiểu đúng thì ông cho rằng có thể chết từ tám đến chín tiếng đồng hồ trước khi đem đến cho ông?

- Có thể như vậy, nhưng không chắc chắn.

- Theo ông thì giới hạn tối đa và tối thiểu của giờ chết là bao nhiêu?

- Trước mười giờ rưỡi tối và sau sáu giờ chiều. Nhưng đó là hơi nói rộng đấy.

- Sáu giờ chiều có nghĩa là bảy tiếng đồng hồ trước khi mổ tử thi?

- Phải.

- Nhưng vừa rồi ông lại nói là chín tiếng?

- Đồng ý nhưng đó là giới hạn *tối đa* mà ta khó xem xét đến.

- Nhưng vẫn có thể có giới hạn ấy chứ?

- Nếu ông muốn đề cập đến giới hạn *tối đa* thì tôi nhận là có.

- Câu trả lời của ông chắc là dựa trên các xác nhận y học.

- Đúng.

- Như vậy nghĩa là nếu xét đến *tối đa* thì ta có thể chấp thuận giờ chết là tám đến chín tiếng đồng hồ trước khi xác đến tay ông?

- Nếu đem vào đó các điều kiện khả dĩ hết mực thì tôi chấp nhận.

- Xin cảm ơn bác sĩ, tôi chỉ muốn biết chừng ấy thôi.

Claude Drumm đứng dậy nói với bác sĩ Perllon, kèm thêm nụ cười hấp dẫn:

- Nếu tôi hiểu đúng thì khi trả lời câu hỏi cuối, bác sĩ đã đẩy giờ chết đến mức xa *tối đa* phải không?

- Hoàn toàn đúng.

- Nói cách khác, nếu kể đến các yếu tố thật dị thường và về phương diện y học thì thật là khó có phải không?

- Đúng vậy. Đó là các yếu tố khó có thực đến mức khó xảy ra được.

- Nhưng, nếu bác sĩ xét trong điều kiện bình thường, và chỉ với các yếu tố bình thường ấy thôi thì giới hạn *tối đa* có thể có của nó là bao nhiêu? Đây không phải là hỏi ý kiến ông mà là hỏi để có trả lời một cách khoa học, dựa trên những sự kiện y học được xác minh đấy!

- Cái chết xảy ra từ bốn đến năm tiếng đồng hồ trước khi xác đưa đến tôi.

- Bác sĩ căn cứ vào đâu mà xác định như vậy?

- Nhiều yếu tố trong đó có yếu tố về tính cứng đờ của xác chết.

- Ông có thể trình bày thật rõ về vấn đề này được không?

Ông bác sĩ pháp y ngồi ngay ngắn lại trên ghế. Đúng lãnh vực tử của ông rồi!

- Từ ba đến năm tiếng đồng hồ sau khi chết, hàm cứng lại. Sự cứng sẽ dần dần lan ra đến các bắp thịt cổ, ngực, cánh tay, bụng, chân. Khi tôi khám xác đó thì chỉ có bắp thịt hàm cứng thôi. Sau đó để xác định giờ chết cho chính xác hơn, tôi ngừng mổ, chờ cho các bắp thịt khác cứng tiếp theo. Cho nên tôi mới có thể nói là cái chết xảy ra trước đó từ bốn đến năm tiếng đồng hồ nghĩa là vào lúc tám hay

chín giờ tối.

- Cảm ơn. - Drumm khoải trí mỉm cười với nhân chứng. Rồi theo kiểu như người vừa mới đập cho định thủ một đòn quyết định, ông ta quay sang phía biện hộ, nói thật nhỏ nhẹ:

- Tôi chắc là ông Mason không cần tái thẩm vấn thêm một lần nữa?

- Tôi chỉ hỏi một câu nữa, một câu thôi. - Mason đáp.

- Xin mời.

Mason nở nụ cười lạnh, hỏi:

- Có phải bác sĩ thấy rằng cái chết có thể xảy ra trước khi ông mở chín tiếng đồng hồ không?

- Như tôi đã tuyên bố, – ông bác sĩ trang trọng – tình trạng cứng của xác chết là một yếu tố quyết định. Xét rằng tình trạng cứng đó thường lan ra trong một số khuôn khổ giới hạn...

- Cái chết có thể xảy ra chín tiếng đồng hồ trước khi ông mở khám xác không? – Mason ngắt lời.

- Thưa ông Mason, tôi đang tìm cách giải thích...

- Tôi không muốn nghe giải thích. Tôi chỉ muốn một câu trả lời. Xin ông trước hết trả lời câu hỏi của tôi rồi sau đó muốn giải thích gì thì giải thích, nhưng phải *trả lời* trước đã. Cái chết có thể xảy ra chín tiếng đồng hồ trước khi ông khám xác không?

Vài giây im lặng nặng nề. Mason gầm lên:

- Có hay không? *Cái chết có thể xảy ra chín tiếng đồng hồ trước khi ông khám xác không?*

- Có. - Người thấy thuốc cũng rống lên.

Luật sư mỉm cười với bác sĩ Perllon lẫn Claude Drumm. Sau khi ông nói, giọng bình tĩnh của ông thật trái ngược với tiếng thét của người bác sĩ pháp y.

- Xin cảm ơn ông bác sĩ. Chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Trung úy Tragg bước lên tiếp theo, xưng tên và nhắc lại một vài công cán của ông trong thời gian vừa qua. Tragg nói trong buổi tối 26 tháng vừa rồi, nghĩa là vào đêm tối xảy ra vụ giết người, ông ta đến số nhà 6750 Đại lộ San Felipe. Ở đây, ông tìm thấy xác Mildred Danville nằm úp sấp trên bùn, phía sau nhà. Lúc bảy giờ trời mưa và đã mưa được ba tiếng trước khi phát hiện xác chết. Rồi ông lại còn thấy trên lề đường phía trước nhà, một cái xác mà sau này bị can xác nhận là của mình. Trong cái xác ngoài những thứ thông thường ở trong một cái xác phụ nữ còn có khoảng 1500 đôla tiền mặt và một bằng lái xe đề tên bị can.

Khi Tragg khai xong, Drumm đề nghị ông chánh án ngưng họp để phía công tố có thể đưa ra các sơ đồ, bản vẽ. Phía biện hộ không có lời phản kháng nên ông phó biện lý đưa một chuyên viên đến treo lên sơ đồ chỉ rõ ngôi nhà số 6750 Đại lộ San Felipe.

Xong xuôi, Tragg trở lại ghé nhân chứng tiếp tục nhiệm vụ. Ông chỉ trên sơ đồ nơi nào phát hiện xác chết, nơi nào tìm thấy cái xác và đánh dấu chữ thập nơi đó. Ông nói đến việc khám nhà bị can ở chung với nạn nhân. Ông nói rằng khi nhìn vào ngăn tủ áo đựng đồ dơ, ông thấy có một khẩu súng lục 9 li và ông đánh dấu để dễ nhìn khi ra tòa. Ông phó biện lý đưa ra một khẩu súng mà Tragg nhận là mình đã lấy nơi nhà bị can.

Drumm liền xin xác nhận khẩu súng là tang vật và bảo đảm với tòa là một chuyên viên đạn đạo cho biết chính khẩu súng ấy đã được dùng để giết Mildred Danville. Rồi ông lại lưu ý là đã trưa nên xin tạm đình hoãn cuộc tranh luận.

Ông chánh án liếc nhìn đồng hồ và gật đầu tuyên bố hai giờ chiều sẽ tiếp tục.

Paul Drake vất vả chen giữa đám người mới đến được nơi Perry Mason, báo:

- Tìm được người cảnh sát rồi.

- Có phải người bắt Mildred vì phạm luật lệ giao thông không?

- Phải. Bắt vì tội đậu xe quá giờ quy định.

- Anh ta ở đâu?

- Ở văn phòng của tôi. Chúng tôi đang tìm hết cách để giữ anh ta lại. Chẳng dễ tìm đâu. Không phải là dân thường xuyên ở đó, chỉ là tình cờ mà ngày hôm ấy anh ta có mặt nơi khu vực xảy ra sự việc.

- Ta sẽ nói với anh ta bắt đầu từ đó. – Mason nói giọng quyết định – Tên anh ta là gì?

- Philip C. Rames.

- Loại người nào?

- Nghiêm túc, vì là một anh cớm, nhưng khi sự việc có chiều khó thì ký ức dễ co giãn lắm. Hơn nữa, anh nên nhớ là dân cảnh sát ghét khai những gì chống với phía buộc tội.

- Thôi, ta đi làm quen với hắn. – Mason nói – Để xem thử ta có thể bắt hắn khai bằng giấy được không?

- Còn công việc thế nào, Perry?

- Nó tiến triển như ta đã đoán trước. Phía buộc tội có căn cứ khá vững vàng. Này Paul, tôi có một giả thuyết hay lắm, nhưng không biết có chứng minh được không. Nếu tôi không có được một mớ bằng cớ để chứng minh thì đành chào thua. Nhưng tôi biết chắc là vòi nước có mở. Tôi nhớ rõ lắm. Cho tới lúc này tôi chưa có dịp nhìn kỹ các phim ảnh của cảnh sát chụp nhưng sợ rằng... Ồ! Nhất định phải xong. Thôi ta đi gặp Rames.

Chương Mười Ba

Philip C. Rames khoảng 30 tuổi, nét mặt hoảng hốt như lúc nào cũng sợ đi sau các bạn đồng sự. Anh ta nhúu mày khi nghe giới thiệu. Mason nói:

- Tôi muốn biết chi tiết về người phụ nữ tóc vàng không có bằng lái xe. Ông nhớ tên cô ta không? – Mason hỏi.

- Không.

- Nếu gặp lại, ông có nhận ra không?

- Chắc là có.

- Ông Rames, ông có nhớ được trường hợp nào ông chặn bắt cô ta không? Quan trọng lắm đấy!

- Vì sao? – Rames vội vã hỏi.

- Vì một khách hàng của tôi bị dính vào trường hợp tương tự. - Mason dịu dàng giải thích.

Rames gãi cổ rồi lua tay vào tóc bắt đầu kể:

- Nói thực ra tôi không định phạt cô ta. Lỗi không đáng kể. Cô ta đậu xe quá thời gian cho phép và đến khi tôi tới thì cô ta sắp đi. Chắc là hôm đấy tôi đi tuần hơi nhanh hơn lệ thường và cô ta cũng chưa quá luật năm phút. Nhưng chỉ tại cô ta co cứng với tôi nên tôi quyết định xem bằng lái xe. Cách thức phản ứng đối với lệnh của tôi làm tôi ngờ rằng cô ta không có bằng lái. Cô nói bỏ quên ở nhà, không muốn trở về lấy vì chỉ định mua vài thứ lặt vặt thôi. Cái kiểu viện cớ này chúng tôi nghe nhàm rồi.

Mason liếc nhanh sang Drake và hỏi:

- Thế ông làm gì sau đó, ông Rames?

- Tôi hỏi cô ta ở đâu. Thì ra chỗ cô ta ở tương đối gần, chỉ cách có năm, sáu cây số nên tôi nghĩ rằng thật là dịp may để biết cô ta nói dối hay không. Tôi liền bảo: “Được rồi, cô bảo chỉ đậu quá năm phút thôi. Chẳng sao. Bây giờ cô để xe ở đây, dẫn tôi về nhà xuất trình bằng lái rồi tôi chở cô lại đây”.

- Cô ta tỏ thái độ thế nào trước đề nghị của ông?

- Khá lúng túng. – Rames trả lời – Thế là tôi càng tin chắc là bắt được cô nói dối nên tôi ép thêm nữa.

- Rồi sau đó ra sao?

- Cô ta bước lên xe tôi, chẳng tỏ ý hài lòng chút nào nhưng hoặc phải theo hoặc bị phạt. Chúng tôi đến nhà cô và tin hay không là tùy ý ông, cái xác của cô ta đã để sẵn trên bàn. Cô ta mở xác và lấy ra tấm bằng.

- Ông có xét lại nhân dạng không?

- Còn phải nói!

- Rồi sao nữa?

- Sau đó tôi thấy hơi ngượng. – Rames thú nhận – Hiếm khi tôi làm lạc ngu ngốc đến như thế. Tôi chở cô ta về lại chỗ để xe, thả xuống và bảo lần sau nên cẩn thận đừng để quên bằng lái ở nhà. Rồi tôi nói rằng quá hạn đậu xe năm phút cũng là vi phạm nghiêm trọng như là quá hạn lâu hơn, lần này thì tôi

tha nhưng lần sau thì cô sẽ bị phạt.

Rames gãi đầu, mỉm cười:

- Tất nhiên tôi không nói là tôi chỉ thay tạm ở đây trong hai tháng là nhiều.

- Ông có nhớ nơi chiếc xe đậu không? – Mason hỏi.

- Có, tôi nhớ rõ lắm. Gần đó có một cái dàn ống nước cứu hỏa, gần đến nỗi nếu cô ta đậu xe xích lại vài centimet nữa là chịu một vi phạm thứ hai. Ông có tấm bản đồ thành phố không? Tôi chỉ chỗ cho ông.

Drake trải bản đồ trên bàn giấy. Rames nghiêng mình lên đó rút bút chì thấm nước miếng rồi nhẹ nhàng xoay vòng quanh để định hướng cho rõ rồi sau vài giây lưỡng lự, ông ta đánh một dấu chữ thập và nói:

- Đây này, như tôi nói, cách vài centimet là lỗ ống nước cứu hỏa. Nói riêng ở đây chứ thực ra cô ta đậu xe ở đây không phải là một tiếng năm phút mà đến một tiếng rưỡi.

- Và ông chắc chắn nhận ra người phụ nữ ấy?

- Tôi nghĩ là được. Cô ta khá xinh, tóc vàng, mắt xanh và mặc toàn bộ một màu xanh... Xinh đến muốn cắn!

Mason mở cặp lấy ra tấm hình Mildred Danville.

- Có phải cô gái này không?

- Tôi không lạ với cô ta nhưng xác nhận người qua bức ảnh thì thật khó... Á à, tôi thấy bức ảnh này ở đâu rồi. Ồ, quý vị muốn gì đây?

- Chúng tôi chỉ muốn ông nhận dạng người phụ nữ trong bức ảnh này thôi. - Mason nói giọng nhỏ nhẹ.

- Chớ hồi thúc. Bức hình này có đăng trên báo... Đây, để xem.

Rames xoay gót chân vớ một tờ báo trên bàn và kêu lên:

- Trời! Tôi biết mà! Bức hình đúng rồi... Đúng Mildred Danville, cô gái bị con bạn chung nhà giết... Chà! Quan trọng đây!

- Ông biết chắc phải không? – Mason cố nài – Biết chắc đúng đây là người phụ nữ ông đưa về nhà để trình bằng lái xe cho ông kiểm tra phải không?

Rames mỉm cười:

- Lần này thì tôi không theo ông nữa, ông Mason ạ. Ông làm việc ông, tôi làm việc tôi. Tôi phải làm báo cáo cho cấp trên về việc này rồi mới nói nhiều được.

- Ông Rames ạ, một người tốc ký vừa ghi tất cả những lời ông nói. Chúng tôi thật biết ơn ông ký trên tờ khai đánh máy ra đây.

- Người tốc ký? Ở đâu?

- Ở phòng bên. Chiếc loa nội bộ đã được mắc vào nên cô ta nghe được hết. Ngồi ở bàn cô ta ghi tiện hơn và...

- Đây, có phải ông giương bẫy tôi đây không?

- Không đâu. Không ai bảo ông nói điều gì khác ngoài sự thật.

- Được rồi, tôi cần phải làm báo cáo trước khi tôi nói gì thêm nữa. Tôi không được phép tuyên bố gì trên giấy trắng mực đen mà không được lệnh của công tố viên. Xin ông cho đánh máy những lời tôi

nói và gửi một bản sao cho công tố viện.

- Ông có nói điều gì không đúng với sự thực không? – Mason hỏi.

Rames lại mỉm cười:

- Ông là luật sư, như vậy là dân ranh ma. Ông làm nghề ông, tôi làm nghề tôi. Chỉ có điều là ta không ở cùng một phe thôi. Vĩnh biệt các bạn!

- Ít ra ông cũng cho chúng tôi biết giờ giấc lúc đó chứ. - Luật sư năn nỉ.

Rames vẫn mỉm cười, bước lại cửa mở ra ngoài.

- Thế đấy! - Mason nói

- Điều hấn nói có ích gì cho ta không? – Drake hỏi.

Mason mỉm cười:

- Còn phải nói! Nhất là khi có thư ký của anh đọc trước tòa phần cuối của lời anh ta khai. Các lời đó chứng tỏ Rames không khách quan và từ chối không chịu nói điều gì có hại cho bên buộc tội. Còn căn hộ kia thì sao, Paul? Cảnh sát vẫn trông chừng chúng đấy chứ.

- Hình như thế thì phải.

- Người ta canh nơi cổng?

- Đâu có phải chỉ lối vào? Một tay cóm nằm trong hộ cả ngày lẫn đêm, cơm ăn nước rót mang đến tận nơi. Holcomb không muốn để sơ xẩy chút gì. Và tôi dám đưa đầu ra cá là hấn ta sẽ giữ như thế đến ngày phán xét cuối cùng, hay ít ra là đến khi kết tội Diana Regis.

- Như vậy Carl Fretch thuyết phục được lão ta là hấn không có lấy cái thứ mà anh chàng trung sĩ cứ nằng nặc tìm cho ra.

- Không ai biết gì về Carl Fretch cả. Cảnh sát giữ hấn trong 12 tiếng đồng hồ rồi thả ra. Chắc họ đã xoay hấn đủ thứ và hấn cũng mệt mỏi chài xong. Thằng bé không cứng cựa đâu.

- Holcomb không được phép đặt người chiếm căn hộ như vậy. – Mason thông thả nói - Lão chỉ có thể đặt người canh trước cửa thôi nhưng...

- Khi ông trung sĩ Holcomb muốn làm điều gì thì không ngại luật lệ nguyên tắc chút nào đâu. Lão cứ thẳng tuột một đường mà đi, nghĩ ra gì thì làm nấy mặc kệ cho ai đó lúng túng với chuyện hợp pháp hay không... Này, anh thử xin lệnh của tòa xem sao?

- Ngay lúc tôi định làm thì Holcomb đoán được vật đó vẫn còn trong nhà và hiểu là tôi tìm cách đẩy nhân viên của lão ra xa...

- Thế thì không còn cách nào nữa Perry ạ.

- Này Paul, nếu một nhân viên của anh thử xem...

- Không được. – Drake ngắt lời – Cảnh sát đang ở đó.

- Không có gì trầm trọng đâu, chỉ...

- *Không được.* Chẳng có tay thám tử tư nào thích cướp vật gì ngay trước mũi cảnh sát theo kiểu vuột râu hùm. Nguy hiểm lắm. Nếu bị chộp thì bị rút giấy phép hành nghề và bể nồi cơm.

Mason nhú mày nhìn nơi các hình vẽ trên tấm thảm:

- Này Paul, tôi phải tìm cách lấy vật ấy trong căn hộ ra.

- Đó là nơi độc nhất mà người của tôi không có ích gì cho anh cả Perry ạ. Bọn cóm biết tôi, biết anh, biết cả Della Street. Thế nên anh không thể phó thác việc ấy cho ai được hết. Nhưng mà lời khai

của anh chàng Rames không giúp gì cho anh sao?

- Họ sẽ thu xếp sao cho đến lúc hắn được gọi ra làm chứng thì hắn không nhớ gì nữa cả. Tôi cam đoan là hắn không chịu nhận dạng cái xác lấy cớ là không nhớ nên không thể biết là của Mildred hay của Diana. Rồi không cần viện lý do gì khác, hắn sẽ nhận là tấm bằng lái xe của người phụ nữ kia đưa ra ghi một cái tên mà hắn quên mất.

- Như thế là cô Diana khôn khéo sẽ lâm vào tình cảnh quái đản.

- Còn tệ hơn nữa nếu tôi không tìm ra điều gì mới. Tất nhiên đây mới chỉ là sơ thẩm thôi. Nếu ra tòa thật sự, tôi còn có may mắn khác nhưng tôi phải tìm cách quân bình lại với hình ảnh xấu xí báo chí đưa ra do cảnh sát gọi nên. Nay Paul, cần phải làm việc quan trọng này: lập lại tất cả chi tiết hành tung của Mildred trong ngày hôm ấy. Rames cung cấp cho ta một tin hay là cô ta đậu xe ở đây ít ra là một tiếng năm phút. Cô ta làm gì ở vùng này?

- Tôi không biết nhưng rồi sẽ tìm ra. Tôi sẽ huy động tất cả những nhân viên có trong tay sục sạo săn tin từ những người ở trong khu đó.

- Được. – Mason nói – Để tôi đi kiếm khúc bánh mì ăn rồi trở lại tòa. Nay Paul, ai lãnh phần thu rác của chung cư Palm Vista.

- Tôi không biết. Để làm gì? – Drake cười – Anh mong hồi lộ thằng cha hốt rác để lấy lại vật đó à?

- Biết đâu đấy... Tôi sẽ cải trang thành người hốt rác không biết chừng...

- Nay, nếu cần lời khuyên can thì tôi xin anh chớ thử làm như vậy. Người mà Holcomb giao việc canh giữ căn hộ hắn phải khá ranh để nhận ra dù anh có cải trang đến mấy cũng vậy. Lỡ người ta bắt quả tang anh...

- Tôi cũng tự hỏi như vậy, - Mason trả lời với giọng một người không chịu nghe ai, - biết đâu lại chẳng thành công. Anh cứ tìm cho ra người thu rác và chiều nay cho tôi biết sau khi ngưng cuộc tranh luận.

- Anh sẽ có tin, - Drake nói cụt ngủn – và vứt lời khuyên đi. Chớ chơi trò ma mãnh với Holcomb. Tay đó chơi bạo lắm. Lão biết anh bám theo một cái gì đó trong căn hộ. Lão cũng như vậy. Lão biết nếu lão thất bại lão sẽ lãnh đủ. Và không gì cản lão được. Anh bạn ơi, nếu anh biết quyền nhật ký ở đâu đó thì xin anh cứ để nó yên chỗ đó.

Mason không đáp, mắt nhìn vào một vật gì đó trên bức tường đối diện rồi nói:

- Cứ đi tìm người thu rác, gặp rồi thì cho người bám theo. Biết đâu tôi lại chẳng cần...

Chương Mười Bốn

Hai giờ đúng, ông tòa Winters bước vào phòng xử rồi tuyên bố:

- Mọi người ở hai phía đã có mặt, kể cả bị can. Cuộc tranh luận lại tiếp tục. Hình như lúc ngưng, trung úy Tragg đang là nhân chứng. Mời trung úy lên.

Claude Drumm tăng hắng rồi giơ cao một phong bì lớn màu xám nâu:

- Tôi sẽ đưa cho trung úy xem một số hình ảnh chụp bởi những người đồng sự với ông lúc đó có mặt ở đây. Xin ông xem xét kỹ các bức ảnh ấy rồi nói cho chúng tôi biết nó có chụp đúng hiện trường và vị trí của xác chết hay không.

Sau khi xem xét từng bức ảnh, Tragg nói:

- Đúng.

Viên phó biện lý lấy lại các bức ảnh.

- Trong trường hợp như vậy, tôi xin tòa cho nhập vào hồ sơ. Bức ảnh một chụp xác chết nằm sấp, mặt úp xuống đất. Ảnh chụp từ phía hướng về đường cái. Bức thứ hai...

- Khoan, - Mason chặn lại - cho tôi xem đã. Biết đâu tôi phải chất vấn người chứng trước khi ảnh được đưa vào hồ sơ.

Drumm không giấu vẻ ngạc nhiên, ông nói giọng nhạo báng:

- Thế ông không tin đây là ảnh thật à?

- Cho đến giờ phút này thì tôi không biết. Tôi chưa thấy chúng.

Ông chánh án Winters chen vào:

- Hẳn là phía bên công tố đã nắm được bằng cứ về tính xác thực của những tấm ảnh này rồi phải không?

- Nhất định rồi! - Drumm la lên - Nếu cần tôi có thể viện dẫn đến cả nửa tá người làm chứng. Xin nói thêm là tôi đã mời làm chứng người chụp các bức ảnh này nhưng thôi, tôi không muốn để trung úy Tragg phải bỏ dở lời khai lần nữa. Tuy nhiên nếu cần thì...

- Tôi không có chút nghi ngờ nào về tính xác thực của các bức ảnh này, - Mason nói - nhưng chắc là tôi cũng có quyền đặt ra một số câu hỏi về khía cạnh diễn đạt sự kiện của chúng, để chúng ta xem trí nhớ của ông trung úy có gì sơ sót không.

- Được rồi. - Ông tòa nói - Ông sẽ có nhiều thì giờ để hỏi.

- Thừa ngài, tôi muốn hỏi lại trước khi các tấm ảnh này được xếp vào hồ sơ. - Mason gắng nói thêm.

- Nếu ông muốn như vậy thì tôi thấy không có lý do gì để ngăn ông, nhưng thú thật tôi không thấy có gì khác trong hai cách thức tiến hành đó cả.

- Vậy bây giờ tôi có thể được xem các tấm ảnh đó chưa?

- Ông có thể xem tấm ảnh thứ nhất. - Drumm nói với dáng của một người bị xúc phạm - Tôi mới định đưa tấm ảnh này vào hồ sơ thôi.

Mason cầm lấy xem xét:

- Được. Đây ông trung úy, tấm ảnh này cho thấy xác chết nằm úp sấp trong vị thế lúc phát hiện.

Lúc đó nó chưa bị xô dịch phải không?

- Phải.

- Hướng lấy ảnh là phía đường cái phải không?

- Phải.

- Chỗ này là một góc ngôi nhà à?

- Đúng.

Mason xem xét kỹ, lấy một kính lúp soi chi tiết rồi nói:

- Trung úy, tấm ảnh này được chụp sau khi ông đến hiện trường một khoảng thời gian rất ngắn phải không?

- Phải.

- Xin ông cho biết bao lâu?

- Không hơn 15 phút.

- Có ai động chạm đến *cái gì* không?

- Sao ông hỏi thế. Không ai chạm đến xác cả.

- Có xô dịch những vật khác không?

- Không ai động gì đến những thứ có liên quan đến vụ giết người.

Mason lưỡng lự một chút rồi trả tấm ảnh cho Drumm.

- Không phản đối. Ông có thể xếp vào hồ sơ.

- Tấm ảnh thứ hai, - Drumm tiếp - cho thấy những dấu chân trong bùn hướng về phía xác chết rồi quay trở lại. Ý kiến của phía buộc tội là các dấu chân ấy của bị can.

- Không phản đối. - Mason nói - Cho tôi xem... Cảm ơn... Không... Vẫn không có gì phản đối.

Luật sư trở về ghế ngồi. Diana Regis lo lắng nhìn ông, nhưng Mason tránh không nhìn lại cô.

Drumm đợi cho người lục sự đóng dấu lên các bức ảnh rồi lại hỏi Tragg:

- Ông trung úy có nói chuyện với bị can về các dấu chân trên tấm ảnh số mười không?

- Có.

- Ở đâu?

- Ở Sở Cảnh sát.

- Các ông có hứa hẹn gì với bị can không? Có đe dọa gì không?

- Không.

- Ai có mặt lúc đó?

- Người thợ ảnh, một phụ tá của ông *coroner*^[1], một phụ tá của tôi và bị can.

- Ông có mặt ở đây không?

- Có, chính tôi thẩm vấn.

- Bị can có khai gì không?

- Có. Theo tôi nhớ thì bị can khai như thế này: “Tôi có hẹn với Mildred ở địa chỉ này lúc mười

giờ. Tôi đến hơi sớm và thấy chiếc xe của tôi đậu trước nhà nên nghĩ rằng Mildred đã đến rồi. Tôi trả tiền taxi, bấm chuông. Không có tiếng trả lời, nhà như nhà hoang, tôi lấy làm lạ nên đi vòng ra gõ cửa phía sau. Vẫn không ai trả lời. Tôi chú ý đến một lối đi thẳng ra cuối sân nơi để chuồng gà và thấy một hình thù nằm dài dưới đất. Tôi có một cây đèn bấm để trong hộc đựng găng tay nơi xe nên quay lại lấy và khi chiếu đèn thì hình thù ấy là một xác người. Tôi bước tới nhận ra Mildred đã chết. Tôi chỉ biết thế thôi...”.

- Ông có nói với bị can về khẩu súng - tang vật số bốn không?

- Không phải tôi. - Tragg trả lời - Cuộc thẩm vấn đó là do trung sĩ Holcomb phụ trách.

- Được rồi, để tôi hỏi trung sĩ Holcomb sau. - Drumm nói - Bây giờ tạm dừng ở đây. Ông Mason có tái thẩm vấn không?

Mason gật đầu đứng dậy.

- Khi trung úy đến hiện trường thì trời mưa phải không?

- Phải.

- Mưa mau?

- Phải.

- Và xác chết nằm ở phần thấp nhất của cái sân phải không?

- Phải.

- Như vậy là một phần sân đầy nước chứ?

- Phải, nhiều lắm.

- Nước ấy phải chẳng là từ các điểm cao hơn đổ dồn vào chỗ trũng?

Tragg ngập ngừng rồi dè dặt nói;

- Tôi không biết số lượng nước từ các điểm cao đổ xuống là bao nhiêu. Đất ở đáy đầy nước. Nhưng chắc chắn như ông nói là nước phải đổ dồn vào chỗ trũng ấy.

- Có chắc không?

- Chắc.

- Tôi xin ông chú ý đến bức ảnh tang vật số bảy. Cái bể nước trong ảnh là để chứa nước từ trên mái đổ xuống?

- Hình như thế. - Tragg trả lời - Nước trên mái quả có đổ vào bể nước thật.

- Như thế khi ông đến, nước mưa đang chảy vào bể ấy phải không?

- Chắc thế.

- Nó có vòi ở dưới không?

- Tôi... tôi chắc là có.

- Như vậy nước ở chỗ trũng phần lớn là do nước ở trong bể chảy ra phải không?

- Tôi không nói vậy đâu. - Tragg càng trả lời càng tỏ ra dè dặt.

- Tôi xin ông trả lời là phải hay không phải.

- Tôi không nghĩ thế.

- Tại sao?

- Tôi không biết vòi nước có mở ra hay không. Xin cho tôi xem kỹ lại chút nữa.

Mason đưa tấm ảnh ra, Tragg mỉm cười.

- Lúc này tôi thấy ông dùng kính lúp.

Mason đưa kính. Tragg xem xét thật kỹ rồi nói với ông tòa:

- Thưa ngài, theo tôi thấy thì nước không chảy ra ngoài vòi đâu.

- Tấm ảnh rõ lắm rồi. - Mason nói - Điều tôi muốn hỏi là ông *có nhớ* là vòi nước mở hay đóng?

- Tôi *nghĩ* là nó đóng.

- Xin hết.

Mason trở về chỗ, không lộ ra vẻ gì là vừa chịu thất bại. Drumm trang trọng lên tiếng:

- Xin mời bà Helen Bartsler.

Helen Bartsler bước tới, giơ tay thề rồi ngồi vào ghế nhân chứng. Drumm hỏi:

- Bà ở ngôi nhà số 6750 Đại lộ San Felipe?

- Vâng.

- Từ bao lâu?

- Khoảng một năm.

- Bà có đi làm không?

- Tôi nuôi gà đẻ - ít thôi nhưng cũng đủ dùng.

- Bà không làm việc gì khác à?

- Không.

- Bà có biết người chết Mildred Danville không?

- Có.

- Từ bao lâu?

- Ba hay bốn năm.

- Cô ta có làm việc cho bà không?

- Có.

- Thời gian nào?

- Khoảng đầu năm 1942.

- Bao lâu?

- Trong hai hay ba tháng khi tôi nằm chỗ và sau đó.

- Từ đó bà còn gặp cô ta không?

- Có, chúng tôi vẫn là bạn.

- Đêm 26 bà có gặp cô ta không?

- Thưa không.

- Sáng 27?

- Gặp cô ta chết rồi.

- Trước đó lần cuối bà gặp là lúc nào?

- Tôi không nhớ rõ. Hai hay ba ngày trước thì phải.

- Bà có nói chuyện với cô ta qua điện thoại không?

- Có.
- Về một chuyện đặc biệt à?
- Vâng.
- Chuyện gì?

Ông tòa Winters rõ ràng thấy thắc mắc quay sang hỏi Mason:

- Ông có phản đối không?
- Thưa ngài không.
- Được rồi. Xin bà trả lời.

Bà Bartsler nghech cằm lên, nói nhỏ nhưng rõ ràng:

- Mildred Danville đã bắt cóc con tôi và tôi muốn chuộc lại

Ông tòa Winters nhíu mày nhìn người chứng.

- Bà vừa nói rõ là người quá cố đã bắt cóc con bà phải không?
- Vâng.

Trong phòng xử im lặng đến nỗi người ta nghe cả tiếng bút chì của các nhà báo hồi hã ghi trên giấy. Drumm hỏi:

- Việc ấy xảy ra lúc nào?

- Con tôi lúc đó đang ở với bà Ella Brockton tại số nhà 2312 Olive Crest Drive. Mildred Danville mền nó từ lúc cô ta làm cho tôi nên nhiều lần đến thăm nó và hai ngày trước khi cô ta chết, tức là ngày 21, cô ta thuyết phục bà Brockton dừng...

- Lúc ấy bà có mặt không? - Drumm ngắt lời.
- Thưa không.
- Vậy bà biết chuyện chỉ là do bà Brockton thuật lại à?
- Vâng.
- Thôi ta dừng lại nơi đây. Tôi gọi người chứng khác.
- Phía biện hộ không phản đối. - Mason nói.
- Đây chỉ là chuyện nghe nói lại! - Drumm kêu lên.

- Đúng vậy. - Ông tòa Winters nói - Tuy nhiên vì chứng cứ sẽ được kiểm lại bởi những người chứng khác và vì phía biện hộ không phản đối nên...

- Không phải ý tôi như vậy. - Drumm phản đối - Nếu tôi có đi quá thì xin rút lại lời nói. Tôi muốn theo đúng quy định của luật pháp cho phép.

- Tốt lắm! - Ông tòa Winters đồng ý.

Drumm liền tiếp lời hỏi bà Bartsler:

- Như vậy là bà có nói chuyện qua điện thoại với người quá cố về con bà?
- Vâng.
- Lúc nào?
- Chúng tôi nói chuyện hai hay ba lần sau khi con tôi bị bắt đi.
- Cô ta nói gì? Nói chung là hai người bàn bạc ra sao?
- Tôi mong nhân chứng nói rõ hơn. - Mason nói xen vào.

- Được rồi. - Drumm nói - Lần gọi điện thoại đầu tiên cô ta nói với bà những gì?

- Cô ta đang giữ con tôi và sẵn sàng thương lượng với tôi để giữ đứa bé.

- Đứa bé con *của* bà?

- Vâng.

Ông tòa Winters chồm tới trước, ngạc nhiên nhìn nhân chứng và hỏi với giọng thắc mắc:

- Bà muốn nói là cô ta bàn việc giữ đứa con *của* bà?

- Thưa phải.

- Theo bà thì tại sao cô ta lại có thái độ đó?

- Cô ta rất mến con tôi và muốn buộc tôi để cô ta giữ đứa bé mỗi năm một thời gian.

- Bà có đồng ý không?

- Không.

- Bà xử sự ra sao?

- Tôi dọa là nếu cô ta không đem đứa bé trả lại nhà bà Brockton thì tôi sẽ đi thưa về tội bắt cóc.

- Cô ta trả lời ra sao?

- Gác máy.

Ông tòa ngả người trên ghế suy nghĩ. Drumm hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sáng hôm sau Mildred Danville gọi lại cho tôi, tố cáo tôi đã bắt mất đứa bé.

- Thế nghĩa là cô ta không còn giữ con của bà nữa à?

- Đó chỉ là lời cô ta thôi. Cô ta nói vậy cốt khỏi bị bắt giam.

Ông tòa Winters vẫn dăm dăm nhìn nhân chứng và hỏi:

- Bây giờ con bà ở đâu?

Helen Bartsler vẫn nhìn lại.

- Tôi không biết.

- Nhà chức trách được thông báo chưa? - Winters hỏi.

- Thưa ngài, có. - Drumm trả lời - Chúng tôi đang cố sức lo tìm đứa bé. Nhưng đến nay thì chưa có kết quả. Vì có lời yêu cầu của những người liên hệ nên chúng tôi chưa loan tin.

Một nhà báo xem đồng hồ rồi vội vã rời phòng xử. Vài giây sau những người khác cũng biến theo. Ông tòa lên tiếng:

- Lạ thực.

- Nếu tòa cho phép, - Drumm tuyên bố - chúng tôi sẽ chứng tỏ bị cáo đã âm mưu với Mildred Danville bắt cóc...

- Phản đối! - Mason nói - Một nhận định như thế không có căn cứ. Các chứng cứ cho đến nay không có gì đưa đến giả định là...

- Tôi xin phép nói trước là sẽ có chứng cứ. Tôi có quyền đó. - Drumm phản kháng.

- Không. - Mason ngắt lời - Quyền trình bày sơ khởi của ông đã xong. Với lại dù ông có đưa chứng cứ gì nữa cũng không thành công đâu. Ông chỉ có mỗi một việc là rút kết luận từ một vài sự kiện ông muốn dựng ra thôi.

- Đủ rồi. - Ông tòa Winters xen vào - Nếu phía buộc tội có thể chứng minh được bằng chứng có thì cứ làm và các nhân chứng cứ nói điều họ phải nói. Tạm gác chuyện này lại. Xin ông Drumm tiếp tục.

- Chúng ta trở lại ngày 26. - Viên phó biện lý nói - Có phải bà nói chuyện với Mildred Danville vào ngày ấy không, bà Barstler?

- Vâng.

- Bằng cách nào?

- Qua điện thoại.

- Cô ta nói gì?

- Cô ta bảo là có biết nơi đứa bé ở và hứa sẽ trả nếu tôi đồng ý về việc chia thời gian giữ đứa bé.

- Cô ta có cho bà biết đứa bé ở đâu không?

- Không.

- Cô ta có hẹn sẽ đến nhà bà không?

- Không.

- Bà trả lời cô ta thế nào?

- Cũng như lần trước, nghĩa là nếu không chịu trả con tôi thì tôi sẽ thừa cô ta về tội bắt cóc.

- Phản ứng cô ta ra sao?

- Cô ta hy vọng sẽ được tôi chấp nhận lúc nào tôi hiểu rõ mọi tình thế để tôi dụ đi. Cô ta nhận là đã gạt tôi nhưng nhấn mạnh đó chỉ là ước muốn tốt đẹp cho đứa bé thôi.

- Cô ta có nói với bà là sẽ trả đứa bé vào lúc nào không?

- Ngay tối hôm đó.

- Lúc mấy giờ?

- Khoảng mười giờ.

- Cô ta định trả ở đâu?

- Ở nhà bà Ella Brockton, địa chỉ số 2312 Olive Crest Drive.

- Rồi bà làm sao nữa?

- Tôi tức tốc trở về nhà và đến bà Ella. Tôi đợi mãi đến nửa đêm. Rồi tôi nghĩ là tôi đã nghe nhầm nên lại lên xe đến nhà cô ta bấm chuông. Không ai trả lời cả. Tôi mệt quá. Tôi lại trở về nhà bà Ella cho đến khi cảnh sát tới.

- Bà có nghe gì về việc Mildred Danville đã đến nhà bà ở 6750 Đại lộ San Felipe không?

- Không.

- Con bà tên gì?

- Robert Bartsler.

- Tên người cha cũng là Robert Bartsler?

- Vâng.

- Còn sống không?

- Mất rồi. Bị tử trận ngày 7-12-1941.

- Có còn bà con không?

- Có, một người cha.

- Giữa bà và ông nội đưa bé có chuyện gì tranh chấp không?

Helen Bartsler mím môi:

- Ông Jason Bartsler, ông nội đưa bé, tỏ ra ghê tởm tôi ngay từ đầu cuộc hôn nhân. Theo ông ta thì tôi chỉ là một đứa lang bạt, lấy con ông chỉ cốt nhắm vào tiền thôi. Ông ta cố sức phá cuộc sống chung của chúng tôi.

- Các vấn đề này đưa ra có phù hợp ở đây không? - Ông tòa Winters vừa nói vừa bắn khoả lia nhìn Mason.

- Tôi sẽ chứng minh là hợp. - Drumm tuyên bố.

- Ông chứng minh đi. Để tôi hiểu lý do nào ông thẩm vấn như vậy?

- Bà Bartsler, tôi xin hỏi bà câu cuối cùng. - Drumm nói - Bà có biết bị can đi làm việc ba hay bốn tuần trước ngày 26, ngày xảy ra vụ giết người không?

- Cô ta làm việc ở nhà ông Jason Bartsler. - Nhân chứng nói rõ ràng và dứt khoát.

- Cám ơn. - Ông phó biện lý nói - Phía biện hộ có thể tái thẩm vấn.

Mason gật đầu đứng lên, hỏi với một giọng bình thường:

- Bà Bartsler, bà có biết rõ cái hồ nước bên cạnh ngôi nhà 6750 Đại lộ San Felipe không?

- Tất nhiên là biết rồi.

- Nó có ích cho bà lắm phải không?

- Vâng. Tôi dùng nó để giặt giũ và gội đầu.

- Bà biết dung lượng của nó là bao nhiêu không?

- Không.

- Bà có biết bể nước cạn hay gần cạn trong đêm 26 không?

- Tôi không để ý.

- Không bao giờ bà xem lượng nước trong đó à?

- Không. Khi cần thì tôi dùng, chỉ có thế thôi.

- Trong đêm 26 khi thấy trời sắp mưa, bà có mở vòi để tháo nó ra không?

- Phản đối! - Drumm kêu lên - Câu hỏi lạc lõng không ăn nhập gì với việc tái thẩm vấn và không nhằm vào cái gì hết. Không dính dáng gì đến những lời thẩm vấn của tôi cả.

- Theo tôi, câu hỏi đó không lạc lõng và có mục đích. - Ông tòa Winters chen vào - Vấn đề còn lại là nó có ở trong khuôn khổ của việc tái thẩm vấn hay không thôi.

- Tôi không hiểu. - Drumm càu nhàu.

Ông tòa tuyên bố:

- Tôi không muốn đi quá cái kết luận của các phe hiện diện đưa ra ở đây nhưng xét những điều tranh luận lúc đưa các tấm ảnh vào hồ sơ thì tôi nghĩ phía buộc tội muốn nói là vụ giết người xảy ra sau lúc trời mưa.

- Đúng vậy.

- Trong trường hợp đó, - Ông tòa tiếp - thì nếu có chứng cứ là bể nước được tháo ra *trước* lúc trời mưa, nước sẽ tràn đến phần trũng của cái sân nơi xác chết nằm và do đó việc xác định thời điểm việc giết người cũng phải xem xét lại.

- Nhưng mà về mặt nguyên tắc, như thế không phải là tái thẩm vấn.

- Nếu đứng về mặt quy tắc thì tôi phải cho là ông đúng. - Ông tòa nhìn nhận - Lời phản đối có giá trị.

- Được lắm. - Mason mỉm cười - Tôi xin phép hỏi theo một cách khác. Bà Bartsler, trong lúc hỏi cung, bà khai rằng bà đã rời nhà lúc sáu giờ chiều phải không?

- Sau sáu giờ một chút.

- Và bà không trở về nhà trước nửa đêm, dù là vào lúc khuya phải không?

- Đúng vậy. Tôi được cảnh sát đưa về vì có người làm cho cái xe tôi không chạy được.

- Nói tóm lại, bà không lúc nào có mặt ở nhà từ 6 giờ cho đến trước 12 giờ đêm phải không?

- Đúng vậy.

- Trong khoảng thời gian đó, có lúc nào bà đứng *phía trước* nhà không?

- Không.

- Lần cuối cùng bà đứng ở đây là lúc nào?

- Tôi đã nói rồi. Trước lúc tôi ra đi một chút khoảng sáu giờ.

- Lần cuối cùng bà đứng ở *phía sau* nhà là vào lúc nào?

- Tôi không biết... Khoảng xế chiều.

- Có lúc nào bà đứng gần bể nước hồi xế chiều không?

- Phản đối! - Drumm lên tiếng chen vào - Câu hỏi vẫn ở bên ngoài giới hạn của việc tái thẩm vấn.

- Tôi xin tòa lưu ý là người chứng được hỏi giờ giấc rời khỏi nhà. - Mason nói - Như vậy là trong lúc tái thẩm vấn, tôi có quyền chia ngôi nhà thành từng khu vực nhỏ để hỏi.

Ông tòa mỉm cười.

- Lời phản đối vô hiệu.

- Lần cuối bà ở gần vòi nước là vào khi nào? - Mason hỏi.

- Ông muốn nói cái vòi ở bể nước à?

- Đúng.

- Từ nhiều ngày rồi tôi không đến đây. Có thể nói tôi không rờ tới nó từ lâu lắm.

- Con cậu Robert bà vừa nói, là con hợp pháp của bà với cậu Robert Bartsler phải không?

- Phải.

- Có lúc nào bà báo với ông Jason Bartsler là ông ta có một đứa cháu nội không?

- Phản đối! - Drumm chen vào.

- Lời phản đối có giá trị. Câu hỏi này rõ ràng là có liên quan đến một cuộc nói chuyện chắc phải đến ba năm trước.

- Không, thưa ngài. - Mason phản đối - Tôi vừa hỏi nhân chứng là có khi nào báo cho ông cha chồng việc sinh đứa con không.

Ông chánh án lộ nét mặt hơi ngạc nhiên:

- Nay ông Mason, ông định làm cho chúng tôi nghĩ rằng... Vâng, lời phản đối vô hiệu.

- Không. - Helen Bartsler nói với giọng bình tĩnh và lạnh lùng - Không bao giờ tôi nói với ông ta chuyện đó cả. Đó là một con người ích kỷ, độc đoán, không tình cảm, chẳng thương yêu người con chút

nào, không có tình cảm với tôi, không chịu nhận tôi là một thành viên trong gia đình. Nên tôi cho rằng con tôi sinh ra không đáng gì đến ông ấy cả.

Ông tòa Winters chồm mình ra tới trước hỏi:

- Nghĩa là bà muốn nói rằng ông ta không bao giờ biết rằng mình có cháu nội phải không?
- Tôi không bao giờ cho ông ấy biết có cháu nội cả. - Bà Bartsler lạnh lùng xác nhận.

Ông chánh án lắc đầu về không hài lòng rồi nói với Mason:

- Ông hỏi tiếp đi - Mắt vẫn không rời người chứng.
- Sau khi con bà bị bắt, bà có liên lạc với ông Jason không? - Mason hỏi.
- Không.
- Và bà không hay biết gì về Mildred Danville có thể đến nhà bà vào đêm đó phải không?
- Không. Tôi cứ tưởng cô ấy đến nhà bà Ella Brockton.
- Cảm ơn. Xin hết.

Mason ngồi xuống. Ông tòa nghiêng mình về phía trước.

- Tòa muốn hỏi bà Bartsler vài câu. Theo tôi hiểu thì bà giấu không cho ông Jason Bartsler biết đứa cháu sinh ra vì ông ta không công nhận bà là con dâu phải không?

- Thưa ngài, không, tôi không giấu ông ấy. Tôi chỉ không báo thôi chứ tờ khai sinh của con tôi lập ra rất hợp pháp.

- Nhưng mà bà không báo cho ông ấy.

- Không.

- Để bà trả thù cách ông ấy đối xử với bà?

- Không. Tôi chỉ muốn bảo vệ quyền lợi của con tôi. Ông nội nó là một kẻ khinh bạc. Ông ta khoe mình là kẻ bất cần. Ông ta không có được một tình cảm cao thượng, tế nhị nào và chỉ biết chạy theo vật chất. Cho nên tôi không muốn con tôi phải chịu ảnh hưởng lây.

- Đó là mục đích độc nhất của bà?

- Thưa ngài, vâng.

Ông tòa thở dài nói với giọng hoài nghi:

- Được rồi. Phía buộc tôi có thể mời nhân chứng khác.

Drumm gọi một chuyên viên đạn đạo. Người này nói dài dòng về viên đạn bắn vào đầu Mildred Danville và các viên đạn ông ta bắn thử từ khẩu súng làm chứng. Ông ta tuyên bố là cùng một thứ đạn và do đó viên đạn bắn vào người chết là từ khẩu súng tang vật.

Một chuyên viên lấy dấu tay tiếp theo, nói rằng lấy được vài dấu trên khẩu súng và có chụp hình. Ông ta cho phóng đại các hình ấy lên và phóng đại các dấu tay của bị cáo. Chúng đều là một. Ông ta nói là thấy được bảy dấu tay trên súng, đều là của bị can.

Lời khai của người chuyên viên rõ ràng có tác động đến ông chánh án. Ông đặt nhiều câu hỏi, xem xét kỹ các bức hình và bắt giảng giải một số chi tiết.

Đến sáu giờ, tòa đình đến mai họp lại.

Mason đi bộ về văn phòng cùng với cô thư ký. Ông nói:

- Nay, ta biết rõ ràng Helen Bartsler nói dối bởi vì chắc chắn là chính cô ta mở vòi nước. Tuy nhiên rủi cho ta là không có chứng cứ gì vì các tấm ảnh của cảnh sát không đủ rõ để thấy vòi nước mở

hay đóng. Đáng lẽ tôi có thể gài bẫy để cô ta tự nhận đã mở nhưng các câu nói của ông tòa làm cho cô ta lo đề phòng, cho nên cô ta cứ chối phăng.

- Theo ông thì cô ta là thủ phạm à?

- Khó biết lắm. Chúng ta chỉ biết là cô ta nói dối ở nhiều điểm nhất là ở cuộc điện đàm với Mildred Danville, nói dối khi bảo là không biết Mildred hẹn đến nhà cô ta lúc mười giờ tối, nói dối về giờ giấc rời nhà. Rồi muốn lấp liếm các thứ dối trá đó, cô ta bị buộc phải nói dối về cái vòi nước.

- Nhưng tại sao cô ta phải nói dối? - Della Street tức giận hỏi.

- Để cứu mạng cô ta. - Mason giải thích - Trong các vụ giết người, rất nhiều kẻ đã nói dối vì lý do như vậy đó. Hãy xem trường hợp Helen Bartsler. Có thể là cô ta không dính dấp gì đến vụ giết Mildred Danvill. Nhưng cô ta biết chuyện cô kia đến nhà mình vào lúc mười giờ. Chắc cô ta cũng về nhà vào giờ đó và thấy Mildred đã chết. Thế là cô ta nghĩ rằng tốt nhất là lánh đi và tìm cách chứng tỏ tình trạng ngoại phạm. Do đó cô ta giấu êm một phần câu chuyện nói với Mildred trước cái hẹn mười giờ. Cô ta chạy đến nhà bà bạn Ella Brockton và nhờ bà này chứng nhận tình trạng ngoại phạm. Cũng có thể là tôi giương bẫy chộp được cô ta nói dối nhưng khả năng thành công chỉ được một phần trăm thôi. Còn điều này nữa Della ạ. Vì có gì Tragg biết có xác chết ở Đại lộ San Felipe? Tất nhiên là do một cú điện thoại, nhưng kẻ ẩn danh là ai? Để làm gì? Và vì lý do gì mà Mildred Danville vương vịu với đứa con của Bartsler nhiều đến thế? Công việc của chúng ta là tìm xem những gì đã xảy ra thế nào và tại sao, nghĩa là trước hết phải làm thám tử rồi sau đó mới suy luận. Cho đến nay thì ta chỉ đặt được một đồng câu hỏi lộn xộn và luôn luôn đi vào ngõ cụt.

- Tôi hiểu quan điểm của ông, - Della nói - nhưng làm cách nào ta tìm ra?

- Trước hết cần biết tại sao chiếc xe của Mildred Danville lại đậu lâu ở nơi đó để đến nỗi suýt bị phạt? Sau nữa, tôi lấy làm lạ muốn biết tại sao câu chuyện Diana bị đánh bầm mắt lại có tác động đến Mildred như thế?

- Chắc là do việc Carl đi vào phòng Diana. - Della nói - Trong phòng ấy chắc có một cái gì quan trọng?

- Chắc thế!

- Nhưng là cái gì?

- Đồ biết!

- Ông chủ, bây giờ ta làm thế nào?

- Tối nay ta tìm cách đi lấy quyền nhật ký.

- Diên à?

- Này Della, tôi biết, nhưng dù sao cũng phải đến đó thôi. Bây giờ tôi mới hiểu được nỗi niềm của một thầy thuốc bên giường người bệnh mà ông ta không thể nào chữa được. Dù sao thì một người luật sư cũng là một người thầy thuốc... Trời, làm sao tôi có thể biết được một phần của chuyện gì xảy ra chiều ngày 26 ấy! Nhất định tôi sẽ đập tan những lời ba hoa của phe buộc tội - hay là thuyết phục được mình rằng khách hàng của tôi là kẻ có tội!

- Ông chủ, ta không thể nào đánh đổ được lý lẽ ngoại phạm của Helen Bartsler được sao? Nếu Helen biết Mildred đã chết thì... tại sao cô ta còn đến nhà Mildred?

- Để gặp Diana, có lẽ, nhưng cũng có thể là... Này, xem đã! - Mason nhú mày - Cô ta có thể làm chuyện này.

- Gì thế?
- Bỏ vào hộp thư lá thư của Mildred định gửi cho Diana.
- Đúng rồi. - Della kêu lên - Có lẽ đó là lý do duy nhất để cô ta đến đây. Nhưng để làm gì?
- Cô ta muốn Diana đọc lá thư đó. Nhưng Helen tìm được thư ấy ở đâu, làm sao mà có? Mildred đưa cho cô ta chẳng? Ta hãy suy nghĩ xem... Lá thư chắc phải được viết vào đầu xế trưa... Này, sao có kẻ nghĩ rằng bức thư ấy phải được tìm thấy trong hộp thư của Diana? Ta đến điểm quan trọng rồi! Della. Cho đến sáng mai chúng ta phải tìm cho ra. Phải tìm ra, phải khám phá ra. Phải xong. Bắt đầu là buộc Paul Drake làm việc.

Chú thích:

[\[1\]](#) Coroner: theo thể chế của nước Anh, đây là một nhân vật của chính quyền địa phương tham dự vào việc điều tra xét xử của một tòa án trong trường hợp có vụ giết người mờ ám.

Chương Mười Năm

Paul Drake đang đọc các bản ghi chép liền ngừng đầu lên khi thấy Perry Mason và Della Street bước vào.

- Chào Perry. Thế nào?

- Cảm ơn. Không xong rồi.

- Tôi có tin cho anh đây. Thuộc loại “tin vật”.

- Nói đi.

- Chúng tôi dò được nơi một bà láng giềng của Ella Brockton, bà Jerry Krason, ở số nhà 2309 Olive Crest Drive ngay bên kia đường. Mụ già này tò mò hết mực, ba hoa vô kể nhưng không ngu và biết quan sát mọi sự xảy ra quanh mụ ta.

- Mụ biết những gì?

- Khá nhiều, Perry ạ. Từ lúc đứa bé bị bế đi, mụ không rời mắt ngồi trước cửa nhà. Mụ nói rằng đêm 26, nhà vắng đến chín giờ. Sau đó một chút, khi trời mưa như trút, Ella Brockton đi Taxi về nhà một mình. 12 giờ kém 10 phút, Helen mới đến. Mụ Krason thấy cô ta đậu xe đi vào nhà. Một lúc sau, một người đàn ông lại gần mở nắp mui xe cô ta.

- Thám tử của anh đấy à? — Mason hỏi.

- Chắc vậy. - Paul trả lời hơi ngượng.

- Chà khá lắm. - Mason mỉm cười nói.

- Nhưng chúng ta khó viên dẫn mụ Krason làm nhân chứng

- Tại sao?

- Vì mụ Krason và Ella nổi tiếng là thù địch nhau. Ella đã có lần chặn nhà Krason xâm phạm vườn đất và lần khác kiện Krason về tội dùng thuốc đánh bả bọ mèo hàng xóm. Theo tôi thì lời mụ ta cũng có chút căn cứ, nhưng mà nếu mụ khai cái gì trước tòa thì cũng bị gạt bỏ thôi. Còn điều này nữa Perry ạ. Tôi không muốn người ta biết rằng nhân viên của tôi táy máy cái gì trong xe hơi. Tất nhiên không có cách nào khác, tuy nhiên...

- Dù sao ta cũng tiến thêm một bước. - Mason nói - Cho tới lúc này thì hình như ai cũng chống ta, kể cả cái khẩu súng quý quái mang dấu tay Diana. Tôi thấy chán là trong vụ này có quá nhiều điều khó hiểu. Tại sao Mildred lại xúc động đến thế khi nghe tin Carl Fretch xông vào phòng Diana và đập cô này bầm mắt?

- Chắc không phải vậy đâu.

- Tôi không làm đâu, Paul. Khi Diana kể lại chuyện mình, Mildred nghe mà không có phản ứng gì lạ. Chỉ vài phút suy nghĩ lại sau đó, cô ta mới xúc động gọi lại Diana và hẹn gặp lúc mười giờ. Có vẻ như Carl Fretch và vết bầm đối với Mildred có một ý nghĩa gì mà ta chưa biết. Anh tìm ra người hốt rác chưa Paul?

- Một phụ nữ trông coi Sở rác. Bà ta rất điệu...

- Tôi không quan tâm đến điều ấy cho dù bà ta rất điệu. - Mason ngắt lời - Điều tôi muốn biết là tên người đi hốt rác cơ.

- Hắn tên là Nick Modena, vẻ như đói và hám tiền.

- Đúng người chúng ta cần rồi. Có thể gặp hắn ở đâu?

- Anh về văn phòng đi rồi nửa giờ sau tôi tìm cho.

- O.K! Còn gì nữa?

- Tôi có một cô bé tóc vàng lo săn sóc Carl Fretch.

- Bây giờ họ ở đâu?

- Không có ở đâu hết. Anh cho cô ta một thời gian.

- Tôi gấp lắm.

- Cộng tác viên cừ của tôi đây! - Drake khoe.

- Đủ sức tự vệ không?

Drake mỉm cười:

- Đủ, ở đâu và bất cứ lúc nào.

- Khỏe không?

- Cô ta nặng 54 ký, người mảnh khảnh như mới ở nội trú ra nhưng biết đủ cách thể hội cũng như trả lời.

- Nhưng nếu gã kia muốn giờ trò “bạo” thì sao?

- Có một thời gian, cô tóc vàng của tôi là vô địch quyền Anh hạng nữ. Cô ta biết việc lắm. Tuy nhiên cô ta muốn biết là phải “thả” đến đâu?

- Hừ. - Mason nói - Không phải giản dị thế đâu. Tôi không trả tiền để cô ta đi chơi với Carl. Mặt khác tôi lại không muốn cô ta để hắn đi quá xa. Thôi Paul, hãy bảo cô ta gắng hết sức cho tốt. Tìm tin tức tối đa. Ngoài ra thì tự do lo liệu.

- Cô gái ấy thông minh và muốn gì cũng làm được.

- O. K! Tôi muốn biết cảnh sát hỏi gì Carl Fretch.

Hắn trả lời làm sao và Jason biết gì về vụ này.

- Được rồi.

- Còn gì nữa? - Mason hỏi.

- Hình như Helen Bartsler đã làm lành với ông nội. Sau cuộc tranh luận ở tòa, cô ta đi thẳng đến tìm ông già. Họ vẫn còn chưa từ giã nhau.

- Ồ! Ồ! Quan trọng đấy. Ai bước trước?

- Jason. Lúc đầu cô ta giữ thái độ lạnh nhạt rồi ông ấy nói gì đó, thế là xong.

- Tốt lắm. Tất nhiên chuyện này không giải thích được tại sao có dấu tay Diana trên khẩu súng hay là những gì khác nữa nhưng dù sao cũng là bắt đầu mở máy. Khi nào anh liên lạc được với người hốt rác thì báo cho tôi.

- Tôi đương cho theo dõi. Người của tôi gọi đây nói mỗi lần chiếc xe của Modena dừng lại lâu.

- Được rồi. Khi nào anh ta gọi lại, anh hỏi xem chiếc xe đi về hướng nào. Tôi muốn nói chuyện

với tay Modena đó.

Điện thoại reo.

- Perry, khoan đã. Không biết chừng là anh ta.

Ông giở máy nói “Alô”, gạt đầu với Mason rồi lắng nghe và hỏi:

- Bây giờ anh đang ở đâu, Jim?

Ông ngoáy vài chữ trên giấy rồi nói:

- O. K! Ông Mason muốn gặp hẳn. Hướng về lộ Washington phải không.... Gần sát căn hộ? Tốt.

Perry sẽ đến đây.

Paul đặt tay che ống nói và bảo với Mason:

- Jim Melrose đây. Perry ạ. Có cần hẳn theo dõi khi anh tiếp xúc được với Modena không?

- Không, anh ta có thể trở về. - Mason nói.

- Jim. - Paul nói với Melrose - Khi ông Mason gặp Modena rồi thì anh có thể rút lui. Ông ta đến ngay đây. Anh ở ngay sau xe cam nhông à? Tốt.

- Hoan hô. - Mason nói - Hay lắm. Cô Della, cô có đi không?

- Còn phải nói!

Họ ra khỏi văn phòng Drake, nhảy vào thang máy, chạy qua tiền sảnh, chui vội vào xe của Mason. Della lo lắng hỏi:

- Có nguy hiểm không?

- Gì thế?

- Chuyện ông đang làm đây.

- Trời! - Mason trả lời trong lúc đánh tay lái tránh một xe khác. - Việc gì cũng phải liều mới được.

- Nếu ta giả định là tay trung sĩ Holcomb vớ được quyền nhật ký rồi thì sao?

- Rủi quá rồi.

- Giả định là ông lấy rồi, Holcomb biết được thì sao?

Mason mỉm cười:

- Thế thì ít tệ hơn.

- Tôi không hiểu.

- Mà cả ông trung sĩ cũng vậy.

Delta thở dài:

- Thế thì tôi không nói nữa. Ta đi thôi.

Mason nhấn mạnh ga. Vừa cách nơi đến ba khu nhà thì hai người thấy chiếc cam nhông của Sở rác quành vào một con đường nhỏ. Họ nhận ra dễ dàng vì có chiếc xe của Jim Melrose kè sát theo sau. Melrose giơ tay làm hiệu rồi viên thám tử cho xe lẩn vào trong hàng xe nối đuôi trên mặt đường.

Mason quẹo vào phía sau xe cam nhông. Ông nhảy xuống đất đến trước một người đang mỗi một bước ra khỏi chiếc cam nhông. Hẳn ta thấp bè người, mặt đen, mày rậm và bộ tóc chắc phải ba tháng chưa tắm ông phó cạo. Bộ đồng phục lúc đầu chắc là trắng nay thành màu cháo lông. Mason hỏi:

- Anh là Nick Modena?

Đôi mắt đen ánh lên, mày rậm nhú lại.

- Ông cần gì ở Nick Modena?

- Đề nghị một chút việc.

- Chà, việc gì thế?

- Việc kiếm một ít đôla.

- À, thế còn ông là ai ?

Mason mỉm cười:

- Tôi tên là Trung Sĩ.

- O.K! Trung Sĩ. Thế ông muốn gì?

- Muốn anh kiếm năm mươi đôla.

- Năm mươi đôla! - Modena gần như kêu thét lên.

- Phải.

- Lạ đấy.

- Không lạ đâu.

- Tôi phải làm gì?

- Anh đi lượm rác.

- Trong bao lâu?

- Vài phút thôi.

- Ở đâu ?

- Đằng kia?

- Vào lúc nào?

- Ngay tức khắc.

Modena nhìn Mason rồi Della rồi lại nhìn Mason.

- Năm mươi đôla hả ông Trung Sĩ?

- Phải.

- Cụ thể tôi phải làm gì?

- Anh biết chung cư Palm Vista đấy chứ?

- Tất nhiên. Tôi là người lấy rác ở đấy mà.

- Anh lấy rác ở nhà ấy như thế nào?

- Tôi cầm thùng rác mang đồ vào xé rồi lại để thùng ở chỗ cũ.

- Không tôi không muốn thế. Anh có phải bấm chuông từng nhà không?

- Ông tưởng tôi điên à? Đi từng căn hộ? Rồi sao nữa?

- Các căn hộ đồ rác ra sao?

- Làm sao tôi biết được. Hẳn là họ đem rác ra trước cửa người gác cổng dồn vào trong một thùng lớn. Chính tôi bung thùng ấy đi.

- Được, thế thì lần này anh làm khác đi. Anh lên trên căn hộ ở lầu hai gõ cửa. Một người đàn ông sẽ ra mà cửa, anh bảo là anh đến lấy rác. Hẳn ta sẽ đưa cho anh, anh ôm lấy đem xuống và đổ vào xe. Hết.

- Hết à?
- Hết.
- Và tôi được lĩnh 50 đôla?
- Nếu anh đem được sọt rác xuống thì được 50 đôla.
- Nhưng nếu người ta không đưa thì sao?
- Không sọt rác, không tiền.
- Người ấy là ai?
- Người ấy làm việc cho tôi. - Mason nói - Nghĩa là tôi trả một phần tiền lương cho người ấy. Có thể nói là người ấy làm việc cho tôi như nhiều người khác vậy.
- Thế tại sao ông không tự làm lấy?
- Tôi muốn cho anh lãnh 50 đôla.

Modena lắc đầu, nháy mắt nhìn Della rồi qua Mason ghi nhận.

- Ông điên rồi !
- Năm mươi đôla! - Luật sư nghiêm nghị nói rồi lấy ra năm tờ mười đôla.
- Cái này dành cho anh nếu anh mang sọt rác xuống.

Modena nhún vai, giang tay ra như bắt chột nhận thấy mình không sao hiểu nổi.

- Ông muốn có cái gì thế?
- Không có gì hết. - Mason trả lời rồi bước lên xe.

Cả hai xe rời con hẻm nhỏ ra đường lớn và đỗ trước ngôi nhà Palm Vista. Luật sư và cô thư ký bước xuống. Della hỏi:

- Theo ông thì ta được bao nhiêu phần may?
- Hơn một ăn một thua. Dù sao thì mấy cái rác ấy cũng bắt đầu có mùi rồi. Thằng cha đó tổng được đi là mừng. Vả lại có thể tin nơi Modena. Và nếu lão cóm có nghi ngờ gì nhìn ra thấy xe rác, hẳn sẽ yên lòng. Chỉ cần biết một chút về xe cộ là hẳn hiểu ngay.
- Nếu việc này mà thất bại thì cảnh sát sẽ biết cuốn nhật ký ở đâu.
- Cũng có thể là biết, cũng có thể không.
- Thật may mà Modena có vẻ bình tĩnh. - Della vừa nói vừa cười.

Người phu rác xuống xe đi vào cổng và mất hút. Della nhìn vào đồng hồ đếm từng giây. Mason thì mắt lại không rời chiếc xe cam nhông. Della thàn thì:

- Trời, ông chủ, đã ba phút mười giây rồi. Chắc có chuyện gì xảy ra.

Mason không đáp. Della lại báo:

- Bốn phút.

Luật sư vẫn yên lặng.

- Năm phút! - Lần này trong giọng nói của cô có vẻ hoảng sợ.
- Phải có thời gian hẳn lên, bảo đưa cái sọt rồi đi xuống...
- Năm phút ba mươi giây!Ồ!

Nick Modena vừa ra khỏi tòa nhà, thản nhiên đu đưa cái sọt rác nơi cánh tay phải. Modena lại gần Mason hỏi với giọng nghi ngờ:

- Ông vẫn muốn có à?

Mason đưa anh ta 50 đôla nói:

- Tôi... Tôi muốn có khúc bánh mì trong đó.

- Chúa ơi! - Người phu rác kêu lên, nhét xấp bạc vào túi trong khi Mason nhẹ nhàng rút khúc bánh mì từ trong sọt ra.

- Anh có gặp khó khăn gì không? - Mason hỏi.

- Khó khăn à? Không. Có một người đàn ông đi ra phía cửa. Tôi nói tôi là phu rác. Hắn hỏi ai bảo tôi tới. Tôi trả lời: Trung Sĩ. Hắn nói O.K.

- Ông chủ, nhìn lên cửa sổ kia. - Della thì thầm.

- Họ dò ra ta à?

- Phải.

Một cánh cửa sổ vừa mở ra và một người cảnh sát chồm mình ra phía ngoài kêu lớn:

- Ê! Ê! Ông làm gì ở đây?

Mason ra dấu thân thiện. Người cảnh sát rống lên:

- À, ông. Ông làm gì đây?

- Tôi lượm rác. - Mason vui vẻ nói to.

Ông ném khúc bánh mì vào xe, mở máy.

- Della, lên xe đi.

Lời nói chưa dứt, cô đã ở trong xe rồi. Người cảnh sát nơi cửa sổ giận dữ bưng bưng.

- Ê! Ông kia. Trở lại ngay, nếu không...

Chiếc xe biến mất sau góc đường mà anh ta vẫn còn cố rống lên. Mason quay sang Della mỉm cười.

- Tốt rồi.

- Tôi lại nghĩ khác. - Cô nói.

- Tại sao?

- Lão cảnh sát nhận ra ông và cũng ghi được số xe. Hắn sẽ buộc Modena trở lên vặn hỏi và biết rằng ông cho tiền Modena để...

- Lượm rác. - Mason tiếp.

- Nhưng ông đã giả danh cảnh sát. Nhân viên canh giữ căn hộ đó nghĩ rằng có một trung sĩ...

- Hắn nghĩ gì thầy kệ. - Mason nói - “Trung Sĩ” chứ không phải là một “trung sĩ”.

- Thì cũng là một tên mượn.

- Thì đã sao? Luật pháp cấm mượn tên người khác chứ không cấm lấy một tên mượn.

- Nhưng bây giờ ông lại giữ một vật làm tang chứng!

- Tôi lấy trong sọt đựng rác một khúc bánh mì mà cảnh sát đã vứt đi.

Della thở dài:

- Không biết lần này ông có thoát không. Công việc phức tạp quá chừng.

- Della ạ, tôi thích khó khăn và chuyện dị thường. Cô hãy cầm lấy khúc bánh xem thử quyền sách có còn không?

Della quay lại chồm qua lưng ghế lấy khúc bánh mì bóc rút ra một quyển vở bìa da cuộn tròn. Mason nói:

- Ta gặp may rồi, cô bé.
- Chưa xong đâu.
- Tôi biết, nhưng chớ nên đòi hỏi thái quá.
- Anh chàng trung sĩ Holcomb có cố sức tìm đủ cách để chiếm lấy nó không?
- Có thể lắm nhưng lần này hẳn ta không thành công đâu.
- Tại sao?
- Vì, bây giờ ta tránh những nơi hẳn có thể gặp ta. Ta chui vào một cái xó khách sạn nào đấy để đọc từng trang nhật ký một. Xong rồi ta bỏ vào phong bì ghi địa chỉ nhà cô gửi Bưu chính. Cho đến khi Holcomb tìm ra điều này thì công việc đã xong.
- Ông ta bị một vố đau quá.

Mason cười:

- Này Della, chớ làm cho tôi nổi lòng thương cảm. Tôi sắp khóc đây.

Chương Mười Sáu

Sau khi báo cho nhân viên thừa hành biết hai người sắp dự tiệc với bạn, Perry Mason và Della Street đến ngôi nơi tiền sảnh của một khách sạn nhỏ thường thấy nơi các quận ngoại thành. Luật sư lấy quyền vở mở ra cho Della cùng xem.

Câu chuyện kể bắt đầu năm năm trước. Mildred Danville gặp người tâm đầu ý hợp và diễn tả mọi nỗi niềm của một phụ nữ biết yêu, mong đợi một cuộc sống tốt đẹp. Mason lướt qua đoạn này mặc dù Della cứ muốn đọc từng dòng một.

Thế rồi đến một giai đoạn buồn đau, tuyệt vọng kéo dài từ tám đến mười ngày tóm tắt trong ba câu. Chỉ vào lúc ấy, Mildred Danville gặp Helen Bartsler và nhật ký kể tình bạn mở ra giữa hai người.

Helen Bartsler vừa mới mất một người chồng yêu thương và không có liên lạc gì với phía bên nhà chồng mà ông bố chồng coi cô ta như một tay mưu mẹo, kiếm tiền. Mildred lại chờ kết quả của mối tình đáng thương. Cả hai thường bàn định về tương lai của đứa bé sắp ra đời. Nếu đứa bé là con của Helen Bartsler thì người ta sẽ coi nó như con của một người anh hùng còn vì mẹ nó “*không chồng mà chửa*” thì cả đời nó mang vết nhơ là một đứa con hoang.

Hai người đàn bà liền quyết định đổi căn cước cho nhau. Cả hai đều cùng tuổi, cùng tóc vàng, cùng vóc người gầy gầy giống nhau. Đến ngày sinh, Mildred Danville mang giấy hôn thú của Helen Bartsler đi và người bác sĩ phụ sản chứng nhận khai sinh không bao giờ ngờ rằng đứa bé không phải là con của Robert và Helen Bartsler.

Lúc đầu Mildred nghĩ đến việc để cho người ta nuôi con nhưng số mệnh lại dẫn dắt khác đi. Hai người đàn bà cô đơn, thất vọng đều thương mến bé Robert không muốn rời.

Thế rồi mối quan hệ giữa Mildred và Helen càng ngày càng nặng nề. Mildred bắt đầu nhìn thấy Helen khác đi. Dần dần cô thấy người bạn gái chỉ là một kẻ lạnh lùng, tính toán, ích kỷ, đầy hận thù, chỉ nhắm một mục đích là làm hại con người đã hạ nhục cô ta: Jason Bartsler. Đứa con của Mildred là một phương tiện trả thù của Helen và một ngày nào đó Helen cấm Mildred không được gặp con mình nữa.

Mildred đi hỏi kể một luật sư nhưng ông này trả lời không có cách gì cả. Mason ngừng đọc nói:

- Có lẽ ông này không tin và cho là cô ta bịa chuyện.

- Ông hãy đặt mình vào địa vị cô ta xem. Có phải Mildred cho đến lúc ấy đã có hành động như thế nào để không ai tin được điều ấy không.

Mason lật đầu rồi đề nghị:

- Bây giờ ta đọc đoạn cuối nhật ký. Có lẽ ở đây ta sẽ gặp một vài ý có liên quan đến việc đang xảy ra đây.

- Ô, ông chủ... tôi rất muốn đọc hết cả quyển.

Luật sư lật đầu rồi lật nhanh các trang.

- Trung sĩ Holcomb có thể phản công không biết lúc nào. Trước hết ta phải xem những biến chuyển ngay trước vụ án đã.

- Có lẽ bắt đầu đoạn cô ta kể tại sao quen biết Diana để biết vì sao Diana lại gặp rắc rối.

- Hay đây. – Mason tán thành. – Xem nào, hai năm trước phải không?

Ông lật từng trang tìm ngày tháng.

- Đây rồi.

Mildred kể lại lần gặp gỡ đầu tiên và vẽ ra hình ảnh một người phụ nữ cùng kiệt, chán nản, trốn chạy một mối hiểm nguy trầm trọng. Một khoảng sau, cô ta nêu tên thật của Diana và nói về vụ chồng Diana bị ám sát. Mason kêu to:

- Trời ơi, tôi nhớ rồi. Người vợ bị nghi ngờ là thủ phạm. Cô ta không bị bắt nhưng phải chịu thẩm vấn cả hàng chục lần. Chuyện đó xảy ra ở San Francisco và màn bí mật không được vén lên.Ồ! Nếu Holcomb biết được chuyện này thì cô Diana khôn khéo không có cách gì thoát được.

Luật sư lại cúi mũi vào đọc tiếp. Mildred kể lại chuyện Diana, cô bạn học cũ, đối với cô chỉ mong ước có một điều: quên và được quên. Mildred khuyên cô này nên đổi tên. Và vì Mildred là nghệ sĩ ở đài phát thanh nên nghĩ rằng Diana cũng có thể thành công về lĩnh vực này. Mildred khuyên Diana nên theo các khóa học rồi gặp dịp liền giới thiệu cho các bạn cô.

Mason ngưng đọc kêu lên:

- Đúng rồi, nếu Holcomb mà vớ được cuốn nhật ký này thì lão ta sẽ tung ra cho báo chí và Diana đến tiêu mất.

- Nhưng phía buộc tội đâu có thể nhắc lại được chuyện ở San Francisco. – Della hỏi.

- Đâu có cần. Báo chí bàn tán cũng đủ cho cô ta bị kết án trước khi ra tòa.

- Bây giờ ông làm sao?

- Tôi sẽ tìm hiểu xem tại sao vết bầm của Diana lại đem kết quả là cái chết của Mildred?

- Ông chắc như thế sao?

- Tôi càng lúc càng có cảm giác như vậy.

Mason đọc nhanh vài trang nhưng không thấy gì lạ hết. Ông nhú mày. Ngày 21 chỉ có câu khó hiểu này:

“Người ta nói luật có ghi chín điểm về sự chiếm hữu mà tôi là ở điểm thứ mười”.

Quyển nhật ký chấm dứt ở đó.

Della Street nhìn Mason. Luật sư mở cặp lấy ra một phong bì lớn. Ông ghi tên, địa chỉ của Della, để quyển sổ vào, đóng dấu phong bì, dán tem rồi ném vào hộp thư trước cửa khách sạn.

- Xong rồi.

- Bây giờ ta làm gì nữa? – Della hỏi.

- Chúng ta trở về văn phòng cho ông Holcomb đến thăm. Nên để chấm dứt ngay từ bây giờ còn hơn là đợi đến tối bị dựng đầu dậy từ trên giường để lão khôn đó chia tờ giấy lệnh tòa ra cho xem.

Hai người bước lên xe và Mason lái về hướng văn phòng. Bỗng ông lăm bầm:

- Trời, tôi chợt nghĩ ra chuyện gì đây... Á, à, à...

- Coi chừng! – Della kêu lên.

Mason lạng tay lái sang một bên vừa kịp tránh chiếc xe khác đi ngược chiều rồi đỗ sát vô vệ đường, tắt máy. Diana lo lắng nhìn ông.

- Ông mệt lắm à?

- Không, Della ạ nhưng tôi có giải đáp rồi.

- Giải đáp cái gì?

- Về tất cả vụ chó chết này. Đáng lẽ tôi phải biết ngay từ trước. Rõ ràng quá nên hóa ra không nhìn thấy.

- Sao thế?

- Đây Della, ta hãy suy nghĩ một chút. Diana kể lại cho Mildred những chuyện xảy ra, chắc là cô ta phải nói thật sát sự thật...

Có tiếng còi hú cảnh sát làm cắt đứt lời giảng giải của Mason. Ông ngẩng đầu lên. Hai chiếc xe đen phóng đến, mỗi chiếc một bên. Della lảo bầm:

- Ô! Ô!

Một chiếc thuộc loại tuần tra còn chiếc kia là của Sở Cảnh sát. Người bước xuống khi xe ngừng là trung sĩ Holcomb dáng điệu hung hăng, theo sau là trung úy Tragg. Holcomb gầm lên:

- Ông làm cái quái gì ở đây?

- Ông thấy rồi đó. Tôi đang bật diêm hút thuốc. - Luật sư trả lời.

- À, được rồi. Theo chúng tôi về Sở Cảnh sát.

- Ông có giấy bắt người không?

- Không cần.

- Tại sao?

- Ông phạm trọng tội.

- Trọng tội à? - Mason làm ra vẻ ngạc nhiên thực sự.

- Tội ăn trộm.

- Ô, trung sĩ... - Mason cười to. - Ông nên chịu khó tìm hiểu luật một chút.

- Đúng, tội ăn trộm. - Holcomb nghiêm giọng nói. - Ông chó tưởng là tôi kết tội vu vơ. Chúng tôi cho bắt người phu rác. Hắn kể rằng ông cho hắn 50 đôla để hắn lén lút đưa cho ông cái sọt rác. Tôi nghĩ rằng vật mà ông tìm ở trong miếng bánh mì ấy.

- Như thế mà ông lại gọi là tội ăn trộm à?

- Rất đúng. Trộm với phương cách gian trá.

- Nhưng nhân viên của ông đã đưa miếng bánh cho người phu rác một cách có ý thức cơ mà.

- Trường hợp đó là bị lừa gạt.

- Không, trái lại. - Mason vặn. - Có một điều luật gọi là luật về vật vô thừa nhận được áp dụng trong trường hợp này. Về mặt pháp lý, miếng bánh ấy được vứt đi là vật vô thừa nhận. Còn điều này nữa, thưa ông trung sĩ. Chớ nên quên rằng tôi là người đại diện hợp pháp của Diana Regis và Mildred Danville có để lại một lá thư dành cho khách hàng của tôi được quyền thừa kế của cải. Cô Regis có ý định xin tòa xác nhận bức thư ấy như là bản di chúc và xin được chứng nhận mình là kẻ thừa kế của người quá cố. Như thế thì tôi không những có quyền mà còn có bổn phận phải thi hành một vài biện pháp để bảo vệ và thực hiện.

- Chúng ta không nên nói chuyện án lệ nơi đây. - Viên trung sĩ cắt đứt với dáng ngán ngẫm. - Ông hãy coi chừng đấy và...

Tragg chen vào, giọng nói dàn hòa:

- Này, ông Mason xác nhận là ông chỉ thi hành những biện pháp bảo vệ, thì chúng tôi chỉ mong được liếc nhìn qua cuốn nhật ký xem thử có đáng được coi là tang vật không.

- Tang vật mang danh nghĩa gì? – Mason ngắt lời.

- Tôi không biết.

- Như thế thì ông không có quyền ấy.

- Chớ có quá quắt, ông Mason. – Tragg khuyên.

- Tôi không định làm quá đâu, ông trung úy ạ. Nhưng tôi không hiểu tại sao quyển nhật ký lại có thể coi như là tang vật được. Nó đâu có thể nạp vào hồ sơ... À này... làm sao ông tìm được chúng tôi?

- Chúng tôi cho báo động bằng radio khắp nơi. – Tragg cầu nhàu: - Chiếc xe radio thấy được xe ông và báo cáo về...

- Phát minh radio thật kỳ diệu, nhất là để dành cho cảnh sát.

- Thôi ngừng đùa đi. – Holcomb gầm lên. – Quyển nhật ký đâu?

- Trung sĩ ạ, tôi không muốn nói dối, vì như thế là dấu một vật làm tang chứng.

- Được, được, ông ranh. Nó ở đâu?

- Ông chú giữ mất rồi.

- Chú, chú nào?

- Chú Sam. Quyển nhật ký được để vào phong bì, ném ngay vào thùng thư là xong. Nếu bây giờ ông muốn coi đó là tang vật thì cứ hỏi Bru chính bảo họ trả lại.

Mặt Holcomb chuyển đủ màu sắc như cầu vồng. Mọi người lặng ngắt. Rồi viên trung sĩ bùng lên:

- Không được. Ông không thể làm thế được. Đó là...

- Không, ông ta nói thực đấy trung sĩ ạ. – Tragg chen vào.

- Sao ông biết? - Holcomb rống lên.

- Bởi vì đó là việc giản dị nhất, thông minh nhất và đồng thời cũng hiệu quả nhất. - Viên trung úy cay đắng thừa nhận.

Giọng của Tragg là giọng của người chịu thua và Mason cũng hiểu như thế. Ông xoay khóa xe, mở máy.

- Ô, thưa quý vị. Tôi không biết được gì nhiều hơn.

- Ông biết trong quyển nhật ký có gì không? – Holcomb hỏi.

- Tất nhiên là biết rồi.

- Biết gì?

- Thôi đừng nhọc công mà hỏi nữa. – Tragg nói. – Cứ theo cách này thì anh không đi tới đâu hết. Thà là ta đi đến ông biện lý xem thử có cách nào buộc nhà Bru chính đưa ta cái gói ấy không?

- Tôi, thì tôi đưa hấn về Sở cảnh sát ... - Holcomb gầm lên đáng hung dữ.

- ... Và rồi. – Mason tiếp giọng nhỏ nhẹ. - Ông sẽ kể cho báo chí nghe cách thức một nhân viên của ông đưa lại cho tôi mẩu bánh mì ấy. Chà, thật là một cách quảng cáo hay cho cảnh sát. Thật có lợi cho Diana. Này ông trung sĩ, lần này tôi bắt cần quy tắc, luật lệ gì ráo... Nếu ông muốn bắt tôi, nhất định tôi không phản đối gì đâu.

Trung úy Tragg đặt bàn tay lên vai Holcomb.

- Đi, trung sĩ. Ta đến ông biện lý.

Mason sang số cho xe chạy. Della nói:

- Trời, ông chủ, tôi đổ mồ hôi hột!

- Cô bé, từ lúc này cho đến khi về văn phòng, chớ hỏi gì tôi cả. Tôi có cảm giác là nếu chỉ vì phạm luật lệ đi đường thì cảnh sát sẽ bảo là tôi lái xe bậy bạ trong lúc say rượu. Chiếc xe radio đi theo sát ta kìa.

Chương Mười Bảy

Perry Mason và Della Street đi dọc theo hành lang. Luật sư mở cửa vào phòng, lánh sang cho Della bước vào. Cô nắm tay ông.

- Nói đi.
- Ta còn hàng đống công việc trước mắt.
- Được rồi nhưng ông nói trước đi đã.
- Đầu tiên là phải gọi Paul Drake, Della ạ.

Cô gái nhăn mặt:

- Được, được nếu có khi nào tôi chết vì tò mò thì ông trung úy sẽ thu xếp để buộc ông tội giết người.

- Chắc như vậy rồi, - Mason đồng ý – và ngay cả khi ông ta không làm thì Holcomb cũng sẽ đập cho tôi đến khi tôi phải thú nhận mới thôi. Cứ gọi Drake rồi sau đó ta tha hồ nói chuyện.

Một lát sau, Drake đã có mặt ở đầu dây bên kia. Mason hỏi:

- Này Drake, anh quen báo chí thế nào?
- Nói quen thì cũng hơi quá nhưng cũng có một vài tiếp xúc. Hằng điều tra làm sao cũng phải có bạn nơi này nơi khác chứ.

- Tôi không biết tên tờ báo và cũng không biết đăng ngày nào nhưng chắc không quá tám ngày đâu. Tôi muốn biết tên và địa chỉ của người đăng rao vặt trên báo cho số liên lạc là 3962 YZ.

- Anh muốn có lúc nào?
- Anh sẽ ngạc nhiên là gấp lắm.
- Không.
- Năm phút.
- Một giờ. – Drake đề nghị.
- Năm phút. – Mason cúp máy.

Della nhìn ông nhíu mày hỏi:

- Số ấy ở đâu vậy?
- Cô quên rồi sao?
- Tôi thấy quen... A, phải rồi. Đó là con số viết bằng bút chì mặt sau lá thư của Mildred gửi Diana.

- Đúng đấy. Nhưng thư viết trên một tờ giấy rút ra từ một quyển bloc cô ta mang trong mình. Giấy thoang thoang mùi phấn.

- Nghĩa là Mildred đã để quyển bloc trong cái xắc của mình.
- Tôi nghĩ là diễn tiến như thế này. Mildred vào một hiệu mua một quyển bloc nhỏ và cất trong xắc. Sau đó cô ta ghi con số 3962 YZ trên một trang giấy của tập bloc. Lúc cần viết thư cho Diana, cô

ta rút ra vài tờ.

- Nhưng sao ông biết đó là một lời quảng cáo trên báo?

- Tôi không biết nhưng có đến chín phần mười là đúng. Không phải số điện thoại, không phải số nhà. Tôi kết luận là con số người ta để vào cuối một đoạn rao vặt.

- Nhưng chuyện này thì liên quan gì đến vết bầm của Diana?

- Không phải vết bầm.

- Không à? Thế là cái gì? Chuyện Carl Fretch vào phòng à?

- Cũng không phải.

- Tôi chịu rồi.

- Đó là một người đàn bà có sức lực, tuổi trung niên, chân hơi thọt.

- Ông nói nhanh quá tôi không hiểu. – Della phản nản.

- Một người đàn bà có sức lực, tuổi trung niên, chân hơi thọt. – Mason nhắc lại. – Tôi nghĩ là Diana đã dùng những từ ấy để nói về người đàn bà đó và chắc cũng nói với Mildred đúng như thế.

- Ô, ông muốn nói đến người đàn bà tốt bụng đến bán cái mỏ cho ông Jason Bartsler phải không? – Della hỏi.

- Cô tin à?

- Tin cái gì?

- Tin rằng bà ta đến bán cái mỏ.

- Không chút nào, nhưng... Trời ơi... ông chủ... ông muốn nói là câu rao vặt đăng báo như thế này chẳng: *“Phụ nữ biết nghề nuôi trẻ, nhà thoáng rộng, nhận giữ trẻ vào ban ngày...”*

- Có lẽ thế.

- Và rồi Mildred đọc tin xong, đến nhà Ella Brockton mang đứa bé đi gửi cho bà ta.

- Cứ tiếp Della. Suy diễn của cô hay đấy.

- Nhưng làm thế nào ông Bartsler tìm đến người đàn bà ấy được.

- Không phải ông ta mà là bà ta tìm đến ông ấy.

- Sao?

- Giả như, - Mason nói – có một người đàn bà trọng tuổi, đáng đáng nể, có đủ thứ hết, vào một ngày nào đó tiếp một thiếu phụ tóc vàng hoảng hốt tốt bụng. Người ấy tự xưng là Danville, gửi cho bà ta một đứa con trai tên là Robert Bartsler. Cô ta nói vài ngày nữa sẽ lại đem đứa bé về trong lúc chưa tìm được nhà hay một người đàn bà giúp việc gì đó...

- Và rồi, - Della tiếp – một khi người thiếu phụ ra về, người nuôi trẻ sẽ gỡ nhanh quyền danh bà điện thoại xem thử có tên Bartsler không...

- Đúng.

- Vì cái tên ấy cũng khá khác thường nên chỉ có mỗi một tên. Và bà ta quay số gọi đến nhà có Jason trả lời. Bà ta kể lại câu chuyện cho ông ta biết là có một thiếu phụ tóc vàng đến gửi đứa bé ba tuổi tên là Robert Bartsler...

- Tiếp đi! - Mason khuyến khích khi thấy Della ngưng lời.

- Không được nữa rồi, ông chủ. Chuyện xảy ra về sau thì có thể xảy ra nhiều thứ lắm.

- Tất nhiên, Della ạ. Chúng ta sẽ đưa ra nhiều kết luận táo bạo mà không biết gốc gác ra sao. Nhưng cách giải thích vừa rồi có ưu điểm là giải thích được toàn bộ nên là cách giải thích độc nhất: Một người đàn bà trung niên thọt chân, một đứa bé mà Mildred gửi cho một người và một người đàn bà lạ mặt đến nhà Bartsler hỏi chủ nhà rồi biến mất.

- Nhưng bà ta lại nói chuyện về cái mỏ. - Della phản đối.

- Đó là bà ta nói với người cộng tác của Bartsler nhưng chớ nên quên rằng bà ta đến đó *sau khi* gọi dây nói đến nhà. Có lẽ là chính Bartsler dặn bà ta tự giới thiệu là người bán mỏ hơn là tự xưng với người ra mở cửa: “Tôi đến nói chuyện về đứa cháu nội của ông Bartsler”.

- Trời, đúng là một thứ chuyện dài đăng báo hàng ngày. - Della Street kêu lên. – Jason mà lại có thể tinh tế đến như vậy! Nếu như...

Chuông điện thoại riêng của Mason reo lên. Luật sư cầm máy. Tiếng Paul Drake:

- Nghe đây, Perry. Tôi không muốn anh coi như một tiền lệ để rồi cứ tiếp tục đòi hỏi. Thông thường thì chuyện này phải cần đến một tiếng đồng hồ nhưng nhờ may mắn hy hữu...

- Bớt thuyết giảng đi. – Mason ngắt lời. – Ai đấy?

- Một bà J.C.Kennard ở số nhà 3691 Đại lộ Lobland. Và tôi còn tìm ra được chuyện khác về chiếc xe của Mildred Danville. Trong khu gia cư ấy có một gian bán quần áo trẻ con. Một thiếu phụ tóc vàng buổi chiều hôm xảy ra vụ giết người đã vào đấy với một đứa bé ba tuổi và mua vài áo quần. Cần phải sửa lại quần áo vừa mua đôi chút. Người phụ nữ đó đòi hỏi phải sửa càng nhanh càng tốt. Tôi không đưa ảnh Mildred cho người bán hàng xem vì ngại cô ta nhận ra người chết in trên báo và đi gọi cảnh sát, nhưng về thời gian rất đúng. Nhất định là Mildred.

- Giỏi quá, Paul. - Mason nói – Trở lại khoản rao vặt, có gì trong ấy?

- Tôi không biết. Tôi lấy tin từ nơi thu tiền, không biết nội dung ra sao. Dành cho tôi từ 20 đến 30 phút thì anh...

- Thôi không cần. Có lẽ tôi biết rồi. Này Paul, lấy mũ áo đi ngay.

- Tôi đang sắp sửa đi ăn. – Drake rên rỉ. - Tôi đã phải làm việc suốt ngày chủ nhật và không kịp ăn sáng.

- Anh lấy một mớ sôcôla để dành trong ngăn kéo văn phòng anh thì sẽ chẳng cần đến bữa trưa. Bên cạnh anh bây giờ có người cộng tác nào hoàn toàn tin cậy không?

- Có một người phụ nữ vừa đến báo cáo tôi về một vụ khác. Cô ta có một mình và...

- Tóc vàng hay nâu?

- Vàng, anh biết Anita Dorset rồi...

- Tốt, đem cô ta theo. Có thể là chúng ta cần cô ấy. Hẹn anh ở chỗ xuống thang máy.

- Ồ Perry, tội nghiệp tôi. Đói muốn chết.

- ... Đúng mười giây đấy.

Mason cúp máy và hỏi Della:

- Cô ghi địa chỉ chưa?

- Có, 3691 Đại lộ Lobland.

- Tốt, ta đi.

Hai người đi ra phía cầu thang, Mason vừa bấm nút gọi thì Paul Drake và một phụ nữ tóc vàng to

cao, tuổi 25 cũng được mà 32 người ta cũng tin, bước ra hành lang. Drake hỏi:

- Quý vị có nhớ Anita Dorset không?

Mason giở mũ, Della nghiêng đầu mỉm cười. Cửa thang máy mở ra, bốn người bước vào. Khi thang máy đi xuống, Drake mở lời:

- Tôi đành ăn qua miếng xăng ạch.

- Anh có mang kẹo sôcôla không? – Mason hỏi.

Drake gật đầu, đáng thảm hại. Mason khuyên:

- Ăn một miếng đi.

- Chán quá.

- Tại sao?

- Mất ngon bữa cơm.

- Càng hay, anh càng đỡ nhớ bữa ăn...

Anita Dorset không giấu nụ cười. Drake phàn nàn:

- Sôcôla làm tôi bị ợ...

- Lại càng tốt... Anh chỉ nên ăn nửa miếng thôi. Càng hà tiện chút ít. Này nói thật nếu anh chịu được khoảng hai tiếng đồng hồ nữa thì sau đó tha hồ mà ăn Paul ạ...

Drake thở dài, rút trong túi ra bốn miếng sôcôla chia cho ba người kia. Della và Dorset từ chối nhưng luật sư nhận và ăn ngay.

Khi bước ra đường, Drake hỏi:

- Anh đi xe anh à? Tại sao không đi xe tôi? Nếu anh đi gấp thì tôi sợ đến chết quá.

Luật sư lắc đầu, miệng vẫn nhai miếng sôcôla. Drake mở giấy bọc rồi lại nhét thanh kẹo vào túi, lăm bắm:

- Tôi còn chịu được nửa tiếng nữa. Để xem sao.

- Người nào đi xe người ấy thử xem. – Mason đề nghị cô Dorset ngồi xe anh.

- Không. – Drake ngắt lời – Tôi không có ý theo anh giữa dòng xe cộ dày đặc này. Nếu bị phạt thì là anh chứ không phải tôi.

- Anh lái xe tốc độ nào cũng được, Paul ạ! - Mason nói. – Ta hẹn ở số nhà 3961 Đại lộ Lobland. Tất nhiên là tôi tới trước anh. Chắc tôi sẽ có việc nhờ anh lúc anh vừa tới.

Gương mặt Drake sáng lên:

- Hay đấy. Tôi sẽ đến sau anh chừng năm hay mười phút và...

- Nếu anh dừng lại dọc đường ăn miếng thịt bằm thì chớ hòng từ nay về sau tôi giao việc cho anh nữa.

Khuôn mặt Drake dài ra. Anh ta lầu bàu như nói riêng với Anita Dorset:

- Thằng cha thánh thật. Ai nghĩ gì hần cũng biết.

Mason và Della lên xe mở máy trong lúc Drake nặng nề lê vào xe mình.

Số nhà 3691 là một biệt thự nhỏ ẩn mình trong vườn nho, có vẻ sạch sẽ và trang trọng.

- Della, không cần chờ Paul đi theo tốc độ quy định. Ta vào trước xem.

- Ông muốn vào trong ấy à?

- Tất nhiên! Ta thử bấm chuông xem.
- Nếu bà ta nói rằng bà ta...
- Chắc không có nhà đâu. Đèn đuốc tắt hết. Xem thử còn ai khác không?

Mason và Della đi theo bờ đường tráng xi măng đến một bậc thềm có chằng lưới để những đứa trẻ chơi ngoài trời mà không lọt ra ngoài. Della nói:

- Ông chắc đoán đúng rồi.

Mason bấm chuông.

- Tôi xây dựng giả thuyết dựa trên một sự kiện thật khó nhưng nhất định không lầm lạc.

Không ai trả lời. Mason bấm chuông lần nữa rồi cùng với Della đi vòng quanh nhà ra phía sân sau.

Nhờ có ánh đèn đường phía xa, hai người thấy một cái đu, một đóng cát, một cái vườn trẻ và một mô hình thuyền buồm nằm trên cạn, có cả một ca bin nhỏ xíu và một cột buồm. Della kêu lên:

- Đúng rồi.

Luật sư nhú mào:

- Della, cô không thấy gì lạ sao?
- Không. Phải công nhận là tôi đang muốn trở lại tuổi thơ để leo lên cái đu kia.
- Ông thợ mộc nào làm thật khéo.
- Phải.

- Qua tay thợ lành nghề thì hẳn phải đắt lắm. Chắc là của người bạn hay một người thuê nhà chứ không phải là của một người có chân trong nghiệp đoàn.

- Chiếc thuyền buồm kia, - Della nói – thật là một ý kiến hay. Bọn trẻ có thể chơi trò cướp biển... À, có ánh đèn xe hơi, chắc là Drake đến đây.

Mason và Della lại phía đường lộ và thấy Drake cùng Dorset bước xuống xe. Mason bước tới nói nhỏ:

- Này Paul, sân sau đầy đồ chơi trẻ nhỏ, nhất là có một chiếc thuyền buồm rất đúng mẫu. Anh có thấy chiếc cửa sổ sáng đèn kia không? Nhà của một người láng giềng đấy. Anh và cô Dorset hãy đến đó bấm chuông hỏi thăm. Có thể là bà Kennard đang trông nom nhà trẻ này bỗng cho đóng cửa. Anh nói với người láng giềng là cô Dorset muốn mở nhà trẻ và cần gặp ông thợ mộc đã làm cho bà Kennard. Anh cố tìm biết thật nhiều chi tiết về người này.

- Để làm gì?

- Tôi nghĩ là qua ông ta, có thể tìm được bà Kennard.

- Nếu đúng như vậy thì cũng đáng cho ta làm họ nói hết chuyện cần. Còn vì lẽ chưa xong thì anh chưa cho tôi đi ăn nên thà làm ngay bây giờ. Thôi ta đi, Anita.

Mason và Della nhìn Drake và Dorset đến căn nhà kia, thấy cửa mở và bóng một người đàn ông hiện ra. Cả ba nói vài câu rồi người đàn ông quay lại gọi vợ.

Từ chỗ đứng, luật sư không thể nghe họ nói gì nhưng câu chuyện kéo dài khá lâu và Dorset rút sổ ra ghi. Cửa khép lại. Hai người quay về. Ma son hỏi:

- Sao?

- Bà ta trông coi nhà trẻ đến ngày 26 vừa rồi thì biến đâu mất. - Drake trả lời.

- Không có lý do gì sao?

- Bà ta gọi điện thoại đến người đàn bà tôi vừa nói chuyện và nhờ nhắn các bà mẹ thường gửi con rằng nhà trẻ nghỉ vì chủ nhân bị bệnh đậu mùa phải đi bệnh viện. Bà ta có nói thêm rằng đừng làm náo động để các nhà trẻ khác có thể nhận giữ lũ nhỏ này. Lý do có vẻ lạ nên người đàn bà kia cứ nôn nóng muốn biết sự thực ra làm sao. Người đàn bà này cứ lảng xảng kể chi tiết nhiều hơn mà tôi nghĩ là ta có thể hỏi thêm sau khi ... à, vào lúc khác.

Luật sư bật cười:

- Anh muốn nói là “sau khi tôi ăn tối” phải không? Được rồi, anh biết gì về người thợ mộc?

- Ông ta tên là Thurston, thuê một phòng ở đây trong một khoảng thời gian. Rồi tìm được việc làm ở một hãng lớn, ông ta dọn đi đến gần chỗ làm hơn.

- Anh có địa chỉ ông ta không?

- Chưa, nhưng rồi cũng có. Không khó lắm miễn là ông ta đừng có trốn.

- Được rồi, Paul, anh nghe đây. Anh *phải* tìm được người ấy và địa chỉ bây giờ của bà Kennard. Chuyện không dễ đâu. Và đừng để cho Thurston nghỉ ngơi gì hết nếu không thì ông ta sẽ báo cho bà Kennard.

- Tôi phải gặp anh ở đâu? – Paul hỏi.

- Nếu tôi không có ở văn phòng thì ở nhà Jason Bartsler. Anh gọi về văn phòng trước, nếu không có tôi thì hãy gọi đến nhà Bartsler, cố làm sao để người ta gọi tôi. Nói với người cầm máy anh là khách hàng của tôi và muốn gặp tôi gấp.

- Được rồi. Bây giờ tôi hỏi một câu quan trọng khác. Anh muốn có tin vào lúc nào?

Mason nháy mắt với Della và nói:

- Tôi tin ở anh, Paul ạ.

- Sao? – Drake kêu lên như nghe lộn.

- Đúng vậy. Miễn là anh làm việc đó *trước* khi đi ăn.

Chương Mười Tám

Chính Carl Fretch ra mở cửa. Luật sư nói:

- Chào anh.

Người thanh niên lấy dáng thật thân thiện, trả lời kiểu cách:

- Chào ông. Chắc ông Bartsler đợi ông.

- Tôi mong thế.

Carl Fretch không chịu để câu trả lời đó gây tác động đến mình. Hắn không bỏ dáng bất cần, kiểu như là có Tổng thống đến nhà cũng không hề hấn gì. Hắn nói với giọng lịch sự nhưng không có vẻ gì nồng nhiệt.

- Mời ông chịu khó bước vào. Mời ông ngồi và kiên nhẫn đợi.

Nói xong hắn bỏ khách đứng đấy, đi vào. Della Street nhăn mặt nói nhỏ:

- Tôi muốn đét cho hắn mấy cái vào mông.

Mason mỉm cười không trả lời. Cô nói tiếp:

- Tôi chưa từng gặp ai mà muốn được đá một cái vào người như hắn.

Cánh cửa mở ra. Carl Fretch nói giọng trang trọng:

- Ông Bartsler rất vui mừng được tiếp ông. Tôi đã giải thích với ông ấy là việc rất cần. - Hắn hãnh diện thêm chi tiết đó.

- Ông thật tốt quá xá. - Della mỉa mai nói.

Cặp chân mày của tay thanh niên nhướng lên thật kiểu cách và hắn trả lời không rõ là để tỏ lễ độ đến mức tối đa hay hỗn hào.

- Chẳng sao. Chẳng hề gì.

Mason và Della đi vào phòng đọc sách có Jason Bartsler đang chờ. Luật sư nói:

- Chào ông.

- Ồ, chào ông Mason, chào cô Street. Xin quý vị ngồi. Quý vị cần gì tôi?

- Tôi đến tìm ông nhân danh cô Diana Regis.

- Lại chuyện gì thế?

- Chắc là ông có thể giúp tôi?

- Điều gì?

- Tôi nghĩ là ông có thể can thiệp giúp cô ta với nhà chức trách.

- E là không được đâu, ông Mason ạ. Các điểm buộc tội cô ta quá trầm trọng và nói riêng với ông, có một số sự kiện tôi biết mà ông không biết, nhưng tôi không thể tiết lộ. Tôi chỉ có thể nói là trận chiến của ông khá gay go... tuyệt vọng nữa là khác.

Mason mời Della hút thuốc. Bartsler lấy hộp xì gà trên bàn rút ra một điếu rồi đưa hộp cho Mason, ông từ chối, châm thuốc của mình rít vài hơi, bắt tréo chân lại và lên tiếng:

- Một phụ nữ trọng tuổi, khá khỏe mạnh, hơi thọt, ông biết gì về người ấy?

Rõ ràng Bartsler không ngờ bị hỏi như thế nên nét mặt lộ vẻ ngạc nhiên. Ông nhìn Mason hồi lâu rồi trả lời chậm rãi:

- Không biết gì hết.

- Xin ông suy nghĩ kỹ.

- Vô ích. Tôi không biết người đàn bà có hình dạng đó.

- Để tôi giúp ông nhớ lại nhé, ông Bartsler.

- Tôi sẽ ơn ông.

- Chúng ta trở lại buổi tối xảy ra câu chuyện giữa Diana Regis và người con ghẻ của ông. Khi Diana trở về bằng taxi, cô ta chạm trán trước cửa nhà một người đàn bà? Người đó có xưng danh nhưng Diana quên mất.

- A, tôi nhớ rồi. - Bartsler nói - Ồ, một mục già đến nói với tôi về một cái mỏ. Mục cũng khùng khùng.

Mason nhú mào. Giọng nói của Bartsler rõ ra là thành thực hay cũng có thể là đóng trò tuyệt vời. Bartsler nói tiếp:

- Rồi sao nữa? Chuyện đàn bà ấy dính dáng gì đến chuyện này.

- Bà ta có thể có vai trò quan trọng trong đó... nếu ông chịu nói với tôi bà ta đến làm gì?

- Đến nói về một cái mỏ.

- Ông không thể tìm một lý do gì khác sao?

Bartsler đỏ mặt, mắt lóe lên tức giận.

- Ông Mason, tôi không ưa cái giọng của ông và cũng không ưa lối ám chỉ của ông. Nếu tôi nói bà ta đến đây về cái mỏ thì đúng là sự thực đấy.

- Ông không thấy lạ là bàn chuyện làm ăn vào giờ muộn như thế sao?

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Tôi không hiểu tại sao Glenmore lại để cho bà ta vào. Bà ta nói một thôi những chuyện có lý lắm. Nào là bà ta bận cả ngày, nào là bà ta không nghĩ ra sớm về chuyện bán cái mỏ, và bà ta đến vì nghe nói tôi quan tâm đến chuyện kinh doanh này... Nay ông Mason, sao ông lại quan tâm quá đến cuộc gặp gỡ ấy. Tôi biết là bà ta có cho Diana mượn tiền trả xe taxi nhưng vì tiền đã trả lại cho bà ta rồi thì có còn chuyện gì nữa đâu?

- Ông nhớ tên bà ta không? - Mason hỏi có vẻ hơi ngượng.

- Có tên là Kennard. Với lại đó không phải một cái mỏ mà chỉ là một khu đất có mỏ. Đất ấy được dò tìm thấy có quặng nhưng về phía tôi, tôi không thấy hấp dẫn.

Mason vẫn hút thuốc, nhìn Bartsler không dứt rồi bình tĩnh hỏi:

- Người khách đó ở số nhà 3091 Đại lộ Lobland. Cho tới đến lúc gặp ông thì bà ta làm...

- Sao ông biết bà ta rõ thế? - Bartsler ngắt lời.

- Bà ta coi một nhà giữ trẻ, một nhà dục anh, tùy ông muốn gọi là gì cũng được. Bây giờ ông hiểu ra chưa?

- Làm sao tôi hiểu? Ông muốn nói chắc là bà ta có thể cho tôi biết về đứa cháu nội của tôi à?

- Tôi có đủ yếu tố để tin là cháu nội ông đã được gửi cho bà ta. Tuy nhiên từ lúc đến đây, bà ta lại mất tăm. Bây giờ ta thôi không chơi trò cút bắt nữa, ông Bartsler ạ.

Ông già vươn tay bấm hồi chuông dài, giận dữ nói:

- Ông muốn thì sẽ được thấy!

Một lúc sau, Glenmore ló đầu qua khung cửa hé mở, mỉm cười khi thấy Mason và Della.

- Chào ông Mason, chào cô Street. Ông Jason, ông cần gì tôi.

- Vào đi Frank và ngồi xuống đây. - Jason nói như ra lệnh.

Giọng của ông có gì làm cho Glenmore phải nhú mày. Bartsler hỏi:

- Ông có nhớ cái bà Kennard đến đây khoảng ba, bốn ngày trước không?

- À có. Cái bà khỏe mạnh hơi thọt chứ gì. Bà ta có một mảnh đất vừa được dò tìm thấy quặng...

- Bà ta muốn gặp tôi có chuyện gì?

Glenmore có dáng ngạc nhiên.

- Bà ta muốn bán cho ông cái mà bà ta bảo là mỏ ấy.

- Ông có chứng kiến buổi nói chuyện ấy không?

- Có.

- *Từ đầu đến cuối?*

- Phải.

- Bà ta nói gì? Chúng ta bàn luận những gì?

- Về cái mỏ của bà ta. Bà ta có mang lại vài mẫu quặng và chứng từ sở hữu chủ.

- Tôi hỏi ông lần nữa, ông có mặt suốt từ đầu đến cuối phải không?

- Phải.

- Ai tiễn chân bà ấy về?

- Ông và tôi.

Bartsler quay sang Mason:

- Chắc ông hiểu là vào giờ đó thì khó mà gọi gia nhân?

Mason gật đầu.

- Bây giờ ông hiểu tôi rồi chứ?

Mason gật đầu.

- Xin phép hỏi có chuyện gì vậy? - Glenmore càng lúc càng ngạc nhiên.

- Ông Mason cho rằng bà Kennard đến cho tôi biết về cháu nội của tôi.

- Cái gì của ông?

- Cháu nội tôi. - Bartsler nói từng chữ mà mắt không rời người cộng tác, - Tôi có nhiều lý do để tin rằng vài tháng sau khi con tôi chết, vợ nó sinh được một đứa con trai. Vấn đề đó được đưa ra tòa chiều nay... và...

- Trời, ông chưa bao giờ nói với tôi về chuyện này cả. Như vậy là nó được ba tuổi. Một đứa cháu nội.

- Đứa cháu nội bị giấu không nói ra.

- Giấu à? Sao ông không đưa ra tòa?

- Người vợ góa của Robert luôn luôn phủ nhận là đã có đứa bé. Chỉ đến ngày hôm nay trước tòa nó mới nhận.

Glenmore không nói gì nhưng rất ngạc nhiên. Bartsler bình tĩnh nói tiếp:

- Thôi Frank, bây giờ ta trở lại...

- ... Buổi tối bà ta tới à? - Glenmore ngắt lời - Tôi nhớ rõ lắm. Lúc đầu tôi tưởng bà ta đến với Diana. Cô này nói khác đi nhưng...

Jason vụt đứng dậy.

- Này Frank, anh biết điều gì?

- Cả hai nói rằng...

Glenmore ngừng lời như là một ý tưởng vừa nảy ra trong óc. Bartsler kêu lên:

- Nói tiếp đi. Để cho rõ chuyện. Biết đâu họ lại không đi chung với nhau và bịa chuyện.

Glenmore suy nghĩ.

- Thực ra chúng ta không biết gì hết. Chỉ có thể xếp đặt lại các sự kiện và hành động trong buổi tối hôm đó...

- Tiếp đi, tiếp đi! - Bartsler nói.

- Để xem... Nghe tiếng chuông tôi nghĩ “Để Carl mở cửa”. Lúc đó đã khuya và chỉ có anh ta mới có khách vào giờ đó...

- Phải, phải...

- Tôi đợi một vài phút rồi thấy không ai mở cửa, tôi liền bước ra.

- Bấm chuông hai lần phải không?

- Hình như vậy nhưng không chắc lắm. Tôi chờ khá lâu...

- Carl không xuống à?

- Không. Anh ta... À không Diana cho rằng...

- Tôi hiểu rồi. - Bartsler nôn nóng ngắt lời. - Vậy là ông bước ra mở cửa?

- Phải... Người đàn bà ấy đứng trước cửa như là vừa bấm chuông. Diana đứng ở phía sau một chút và phía xa hơn là người tài xế taxi.

- Chỉ có một chiếc taxi?

- Phải.

- Ta có giải đáp ở đó rồi.

- Không, ông Jason ạ, tôi cũng nghĩ thế nhưng không dám chắc đâu. Hình như cũng có tiếng xe chạy đi. Với lại người đàn bà ấy có thể đi xe buýt. Ngó dạng bà ta thì rõ.

- Ông nói rằng bà ta trả tiền taxi cho Diana?

- Nào, để tôi nghĩ lại đã. Hình như Diana nói: “Tôi bỏ quên cái xác đâu đó và bà này cho tôi mượn tiền trả...” Ồ, đúng vậy. Thế là tôi bảo Diana để tôi lo cho. Cô ta đi ngay vào tiền sảnh và lên lầu... Không, ông Jason, không phải hai người cùng đi với nhau.

- Sao anh lại nghĩ như vậy?

- Thì dựa vào hình ảnh lúc bấy giờ. Dễ hiểu quá. Cô ta không thể đóng trò hoàn hảo như vậy được. Và lại còn người tài xế nữa. Anh ta vừa nhận tiền và không có vẻ gì ngạc nhiên khi nghe Diana nói. Nếu hai người cùng đi trên chiếc taxi đó thì sự thể sẽ xảy ra khác đi.

- Diana dặn trước thì sao?

- Tất nhiên như ông nói nhưng tôi chỉ bày tỏ ý nghĩ thật của tôi thôi và tôi nghĩ rằng nếu người đàn bà ấy có ý nghĩ gì khác ngoài chuyện bán mỏ thì bà ta đáng trò tuyệt đấy. Không một cử chỉ giả dối, không một lời nói sơ hở. Bà ta có vẻ như một người trung lưu bỗng nhiên thấy miếng đất của mình trở nên có giá trị...

- Tôi đồng ý với lời nhận xét của ông. Bà ta có vẻ thành thật.

Bartsler suy nghĩ.

- Này ông Mason, có thể ông phán đoán sai lầm đấy.

- Cũng có thể, - Mason trả lời - nhưng theo các sự việc tôi được biết thì tôi vẫn nghĩ bà ta đương giữ cháu nội của ông.

Bartsler bỗng nhiên lộ vẻ lo lắng hỏi:

- Nếu chúng ta đều cùng có lý cả thì sao? Có thể bà ta đến đây để bán mỏ cho tôi và chỉ sau đó... Không, không thể được. Trừ phi... Bà ta có giữ đứa bé ở nhà và sau đó mới biết đứa bé là ai. Này Frank, anh hiểu ý tôi chứ?

- Vâng, tôi cũng nghĩ đến điều đó nhưng không dám nói ra. Gia đình ông...

- Ông nghĩ thế nào cứ nói thế ấy. - Bartsler kêu lên - Tôi không cần thiên hạ. Nào, nói đi.

- Tôi nghĩ là, - Glenmore khó nhọc nói từng chữ - nếu bà ta biết được chuyện gì về đứa bé thì chắc là sau khi đến đây hay là lúc đến đây.

- Trước khi gặp ông Bartsler, bà ta gặp ai? - Mason hỏi chen vào.

- Không ai cả. - Glenmore trả lời - Bà ta gọi điện thoại, nói tên cho tôi biết rằng có một cái mỏ muốn bán và tôi không ngờ bà ta đến vào lúc khuya khoắt thế. Khi bà ta nói tiếng “tôi”, tôi cứ nghĩ là lúc “xâm xam tôi”.

- Vì thế mà không ai thấy bà ta cả à?

- Để nghĩ xem... Nào... Tôi mời bà ta vào và chúng tôi nói chuyện với nhau. Sau đó tôi tìm ông Jason hỏi ông có đồng ý tiếp bà khách không?

- Đúng vậy. - Bartsler nói - Frank trình bày yêu cầu của bà ta và tôi nói rằng vụ đó chẳng hay ho gì nhưng vì bà ta đã đến đây thì đành mời vào.

- Và khi tôi và ông Jason nói chuyện với nhau thì bà ta ngồi chờ ở phòng khách. Có thể là... nhưng tôi không biết...

- Ông không biết gì? - Jason hỏi Glenmore.

- Bà Bartsler hay Carl chắc chắn có thể vào phòng khách. Nếu vậy thì họ chỉ có thể trao đổi vài câu vắn tắt thôi.

Vài giây im lặng, không ai nói lời nào rồi Bartsler lên tiếng:

- Này Frank, ông muốn kiểm tra lại không?

Glenmore có vẻ lúng túng.

- Bây giờ thì thật là tế nhị...

- Cứ thử xem.

- ... nhất là đối với tôi, chắc ông hiểu vì sao rồi.

Xương hàm Bartsler cứng lại.

- Nếu thế thì... gọi Carl xuống đây. Và xin mời cả bà Bartsler nữa. Nói với họ là việc quan trọng

lắm.

Glenmore bước ra. Bartsler nhắm nhắm điều xì gà.

- Trời, việc này thật khó tin nhưng chẳng thể nào xảy ra được.

- Vì là chuyện gia đình nên có lẽ ông phải lo chuẩn bị kỹ... - Mason nói.

- Vợ tôi và tôi, - Jason ngắt lời - chúng tôi lấy nhau đã lâu nên không còn giữ ảo tưởng gì với nhau cả. Cuộc hôn nhân của chúng tôi chỉ là một vụ làm ăn, chấm hết. Bà ta muốn có tiền, có danh, có địa vị. Và tất nhiên như thường lệ, là người mua bao giờ cũng thất vọng về món hàng mình mua.

- Nhưng còn cậu con ghê? - Mason hỏi.

- Chúng ta đồng ý với nhau như thế này. - Nhà triệu phú cố gắng nói. - Chẳng chẳng ra gì ấy chỉ cần có một cú thật mạnh vào mông thôi. Đó là một thằng xảo trá, đạo đức giả, ích kỷ, dê non, kiêu ngạo, huênh hoang... đủ thứ.

- Chà bức tranh thật toàn vẹn. - Mason mỉm cười.

- Nếu chịu khó thì tôi có thể dễ dàng tìm được nhiều từ nữa nhưng chẳng cần. Nó luôn luôn bị ám ảnh bởi ý tưởng nó là một kịch sĩ lừng danh nhất trên đời và tìm đủ cách để được như thế, đủ cách - trừ phải làm việc. Nó muốn nhắm ngay vào đại hí viện Broadway.

- Còn bà mẹ?

- Bà ta thì chỉ thấy có nó. Với bà ta thì mọi tài tử điện ảnh thượng hạng như Carl Gable, Errol Flynn, Fred Astaire... gồm chung trong một con người là nó.

- Bà ta làm đủ cách để cậu ta đạt mục đích à?

- Không chừa cách nào.

- Như thế thì cuộc nói chuyện sắp tới sẽ hết sức tẻ nhạt. - Mason nói.

- Tôi thấy không có gì hết. Xin ông Mason hiểu cho. Khi tôi trả lời “không chừa cách nào” là đúng sự thực đấy. Bà ta có thể nói dối, ăn cắp, giết người nữa...

- Ông nói ai thế? - Một giọng lạnh nhạt vang lên từ phía góc phòng.

Bartsler ngẩng lên nhìn thấy vợ.

- Chắc mình nhớ ông Mason và cô Street?

- Xin chào. - Giọng bà ta lạnh nhạt. - Ông vừa nói ai thế?

Bartsler nhìn lại:

- Nếu bà muốn biết, thì bà đấy.

- Tôi hiểu. Chắc ông nhờ ông Mason đại diện trong vụ ly dị?

- Không, và bà đừng tưởng...

Bà ta giờ tay ngăn lại:

- Tôi cũng ngạc nhiên là ông đi nước trước vì tôi cũng vừa có ý ngày mai sẽ đưa đơn ly dị.

Bartsler nín lặng một lúc rồi thở phò ra, răng rít lại, lẩm bẩm:

- Đã đến lúc phải giải thích rồi.

- Chỉ mới bắt đầu thôi. - Bà ta nói giọng thân thiện. - Chắc ông Mason phải nói với ông là có nhiều vấn đề phải giải quyết.

- Nếu bà tin là tôi có ý đưa tiền cho bà, cho thằng nhỏ khốn nạn ấy...

- Đủ rồi, Jason. - Bà ta cắt đứt gọn lỏn. - Ông có thể mắng mỏ tôi vì lúc này ông còn là chồng tôi, nhưng tôi thấy không có lý do gì chen con tôi vào câu chuyện bất hòa này. Chính tôi cung cấp cho nó sống chứ không phải là ông.

- Chính bà cung cấp cho nó? Bà lấy tiền của tôi cho nó...

- Có thể, nhưng lúc tôi đưa tiền cho con tôi thì đó là tiền của tôi.

- Điều đó giải thích tại sao nó có thái độ bất cần, hỗn hào như vậy. - Bartsler lườm bà - Nó cư xử như là nó không chịu ơn gì tôi hết, cả sự kính trọng cũng không.

- Tôi không biết nó có chịu ơn gì ông không? - Bà ta lạnh nhạt nói. - Còn về sự kính trọng thì không thể bắt buộc được mà phải tự trong lòng...

- Dù sao tôi cũng buộc nó được. Nếu nó làm điều tôi đang nghĩ đây...

- Ông nghĩ gì?

- Tôi nghĩ rằng nó... Khoan, ta sẽ thấy thôi. Chắc nó cần phải lên tiếng một chút.

Frank Glenmore nhón gót bước vào lắc đầu. Bartsler hỏi:

- Nó không có nhà à?

- Không.

- Nếu ông muốn gặp Carl thì khuya lắm nó mới về. - Bà Bartsler nói - Hình như nó có hẹn.

- Nó đi xe nào?

- Ông khỏi lo. Xe tôi.

- Cái thằng rình rập khôn nạn. - Bartsler rít lên. - Giá như mỗi lần nó đi, nó nói...

- Tôi đã nói với ông rồi, hãy để nó ra ngoài những chuyện tranh cãi giữa tôi và ông. Nó không là gì với ông hết và chỉ có trách nhiệm với tôi thôi. Tất nhiên là nó thích vầy vùng với các bạn cùng trang lứa...

- Nó thích... Bà làm tôi chết cười. - Bartsler rống lên - Thật là hay! Thằng giò bọ đó, thằng hèn nhát mà dám đi xa đến ba mươi ngàn cây số...

- Đủ rồi, Jason!

- ... Để đến một hầm nấp. - Bartsler tiếp tục nói làm như không nghe thấy. - Nghe tiếng nút chai sâm banh nổ, không có cách nào giữ cho nó khỏi chui xuống gầm bàn. Đưa cho nó khẩu súng xem...

- Ông muốn gặp tôi. - Bà Bartsler ngắt lời một lần nữa. - Chắc là có lý do khác với ý định làm nhục tôi bằng cách chửi bới con tôi. Nếu cứ thế này thì tôi xin nhắc rằng tôi chưa đưa đơn ly dị mà bị buộc phải kiện về những lời sỉ nhục tôi ào ạt đấy. Có ông Mason và cô Street làm chứng, từ này giờ tôi chỉ nghe toàn những lời gay gắt với con tôi thôi.

Bartsler thở dài nói:

- Thôi tranh cãi nữa mà làm gì. Bà có biết một phụ nữ nào tên là Kennard không?

Bà ta nhíu mày:

- Kennard? Kennard? Không, không biết gì hết.

- Một người có thể gọi là khỏe, khoảng 60, thọt chân. Bà ta đến đây đêm 24. Chắc là bà phải nhớ. Đêm mà Carl đánh Diana ấy.

- Nay ông Jason, tôi đã bảo ông đừng buộc Carl vào cái tội ngu ngốc ấy. Carl không bao giờ đánh con nhỏ ấy cả. Hôm nọ ông đã đặt tôi vào một hoàn cảnh thật lúng túng khi bảo rằng nó có can đảm

đánh một phụ nữ và ông lại dám nghi ngờ tôi nói dối. Đó là lý do tại sao tôi không thể tiếp tục chung sống với ông được nữa. Đó là cung cách bạo hành tinh thần tinh tế mà tôi được biết...

- ... Để cho phép bà đi tìm luật sư và bắt tôi trợ cấp sống cho bà thật nhiều phải không?

- Đúng vậy, Jason. Tôi thấy không cần kéo dài cuộc tranh luận nữa. Nếu ông cứ tiếp tục nó xấu Carl mỗi lần há miệng ra thì tôi trở về phòng ngay. Nhưng nếu có chuyện gì khác nếu tôi có thể giúp ông thì...

- Bà có gặp người đàn bà ấy không?

- Bây giờ ông nói, tôi mới nhớ ra hình như có gặp.

- Ở đâu?

- Hình như bà ấy ngồi chờ trong phòng khách. Tôi không chú ý lắm. Tôi chỉ thấy thoáng qua.

- Bà thấy bà ta đi không?

- Không.

- Còn Carl?

- Ông phải hỏi nó.

- Nó ở đâu bây giờ?

- Đi ra ngoài rồi.

- Với ai?

- Tôi không biết, mà cũng chẳng cho là quan trọng. Nhưng vì muốn tỏ ra thành thực với ông, thôi để tôi nói. Nó đi chơi với một phụ nữ trẻ, tế nhị, đẹp đẽ và rất có giáo dục. Với lại tôi nghĩ là ông thường không có tình cảm với con tôi nên việc ấy không dính dáng gì đến ông.

- Có tình! - Bartsler lặp lại với dáng khinh miệt. - Chắc bà muốn là tối nào tôi cũng phải ôm hôn nó chắc? Chuyện duy nhất tôi cần là muốn biết nó có nói chuyện với người đàn bà ấy không?

- Tôi chắc rằng nó không nói. Nếu người đàn bà ấy đến là để gặp ông thì không khi nào nó xen vào đâu. Ông biết rất rõ cũng như tôi là nó thận trọng đến mức kỳ quái không chịu chen vào chuyện của người khác, không làm gì có thể gây ra...

- Biết. Nó được giáo dục hoàn hảo lắm.

Bà ta nghiêng nhẹ đầu, quay gót và bước ra không một tiếng động. Bartsler tức giận hết sức:

- Biết. Tôi đã làm lỡ hết mực, không thể nào tưởng tượng nổi. - Rồi ông nhìn Mason. - Mason, ông đừng phiền nữa. Tôi biết là đã lâm vào mưu của bà ta rồi. Một khi yêu cầu ly dị bà ta sẽ đóng trò thật tuyệt, sẽ kể ra hàng loạt những đau khổ hành hạ tinh thần mà tôi đem đến cho bà...

- Mọi chuyện đó không làm tiến triển về vấn đề bà Kennard. - Mason nói.

- Có chứ. Bây giờ tôi biết hết rồi. Đối với bà Kennard, câu chuyện bán buôn cái mỗ chỉ là cái cớ để bà ấy đi vào nhà này thôi.. Trong lúc bà ta chờ tôi, vợ tôi đã tiếp chuyện tìm ra cốt lõi của bà ta và thấy rằng chuyện có đứa bé đã làm trở ngại chương trình của vợ tôi. - Ông ta quay sang Glenmore. - Trời ơi, Frank, anh hãy lo về phía bà Kennard đi. Mướn trình thám tư tìm. Tôi muốn biết tất cả mọi chuyện bà ta làm và làm cho ai!

- Tôi sẽ lo việc ấy ngay. - Glenmore nói - Xin lỗi, tôi gọi điện thoại cho Sở trình thám tư làm việc cho chúng tôi.

Tiếng chuông điện thoại reo cắt đứt lời Glenmore. Ông ta đến cầm máy.

- Alô! Vâng. Xin đợi một chút. - Ông ta quay lại đưa ông nghe cho Mason. - Cửa ông. Một khách hàng nói có việc quan trọng lắm.

Mason cảm lấy. Tiếng Drake:

- Này nghe đây, Perry. Tôi không muốn anh xem đây là một tiền lệ, nhưng quả thực lần này nữa, anh đã gặp may. Tóm lại, tôi đã tìm ra Thurston và hẳn ta có địa chỉ bà già. Nếu tôi hiểu đúng thì anh thợ mộc là bồ nhí của bà ta. Bởi vì bà ta cho hẳn biết địa chỉ mới ngay sau khi bà ta lặn.

- Anh biết tại sao bà ta làm thế không? - Mason hỏi.

- Tại sao bà ta chuồn à?

- Ờ.

- Không biết. Anh lấy bút chì ra ghi địa chỉ. Còn tôi lo theo dõi Thurston.

- Chắc là để mời ăn tối? - Mason hỏi giọng nghiêm nghị.

Paul cười.

- Phải, tôi trả tiền bữa ăn.

- Sao, địa chỉ đó ra sao?

- Bà Kennard sống ở nhà người chị gái, bà Ruffin, số nhà 1191 Đại lộ Killman. Còn bây giờ, xin lỗi anh, ông Thurston có vẻ dối và tôi không muốn cho ông ta rơi chút nào. Chúng tôi sẽ ăn sườn nướng, xà lách khoai tây rưới rượu vang và một vài ly cóc-tai tuyệt vời. Người chủ chi là anh. Còn anh đã tiêu miếng sô-cô-la chưa?

Có tiếng cúp máy. Mason quay sang Bartsler.

- Lần này thì tôi chắc thật là bà già ấy đang giữ cháu nội ông hay ít ra là biết nó ở đâu. Tất nhiên giả định là ông có một đứa cháu nội.

- Chúng tôi sẽ tìm ra nó. - Bartsler nói.

- Còn Carl? - Mason nói. - Anh ta làm gì trong phòng Diana?

- Nó nói là không hề vào phòng Diana. Nó khẳng khẳng nói là nó đi chơi với một bạn gái. Theo lời nó, cả hai dừng xe ở một góc đường và xe bị đánh cắp. Nó có cho tên người bạn gái. Cảnh sát đi điều tra kiểm chứng và cô gái đã xác nhận.

- Bây giờ tôi phải đi. - Mason nói. - Nếu ông biết Carl có nói gì với bà Kennard thì ông cho tôi hay.

- Đồng ý, - Bartsler đáp - nhưng nếu tôi tìm ra địa chỉ của bà ta thì tôi nói chuyện trước rồi mới báo ông sau.

- Tôi hiểu quan điểm của ông.

Khi hai người ngồi trong xe, Della nói:

- Ông ta không nói chuyện hòa giải với Helen.

Mason gật đầu, có vẻ trầm tư.

- Có phải Paul gọi điện thoại không?

- Ồ!..

- Ông ấy có tìm ra bà Kennard không?

- Hình như có.

- Ta đến đó chẳng?

- Đi ngay

Della Street thở dài.

- Đưa cho tôi viên kẹo sô-cô-la.

Chương Mười Chín

Jason ngoặt xe vào Đại lộ Killman và Della đếm số nhà.

- Có lẽ kia, bên trái đó.

Mason đậu xe sát lề, tắt đèn, tắt máy. Đêm lạnh và sáng, đầy sao. Hai người ra khỏi xe và Della bấm chuông. Có tiếng chân phía sau cổng, tiếng nặng, tiếng nhẹ rồi lại tiếng nặng. Della Street nắm tay Mason thăm thò:

- Như của một người thọt chân.

Cửa mở ra. một người đàn bà to lớn, tóc hoa râm, mắt vừa sắc vừa lạnh đứng trước mặt hai người.

Mason hỏi:

- Bà Ruffin?

- Không. - Bà ta trả lời. - Rất tiếc, bà Ruffin vừa đi.

Luật sư đầy vẻ thất vọng, nói:

- Tiếc thật, tôi muốn gặp bà ta về một việc quan trọng; chuyện thừa hưởng gia tài.

- Gia tài? - Người đàn bà vênh tai, lặp lại.

Mason gật đầu:

- Phải... của một người bà con... Tôi có thể đợi bà ta về không?

- Tôi là Kennard, em bà Ruffin, nếu bà ấy được thừa hưởng gia tài thì chắc tôi cũng có phần.

- À, bà là bà Kennard? - Mason hỏi và giở quyển sổ làm ra vẻ dò tìm gì đó. Nhưng không phải bà ở Thông lộ Lobland à?

- Xin mời ông vào. - Bà ta nói. - Tôi đến thăm chị tôi vài ngày. Dạo này bà ấy không được khỏe. Ở chẳng sao, hơi khó ở một chút thôi. Nhưng tôi cũng nghĩ là phải đến đây chăm sóc cho chị tôi giúp việc nhà...

- Tôi hiểu. - Mason theo chân bà Kennard cùng với Della vào một phòng khách có đồ đạc thông thường.

- Mời quý vị ngồi. - Kennard nói. - Và xin ông kể cho tôi nghe. Không biết có phải là ông chú Douglas không? Chúng tôi cứ nghĩ là ông ấy không nghèo như ông ta cố tình cho thấy đâu.

Mason mỉm cười.

- Thừa bà Kennard, bà biết là trong một vụ đại loại như thế này phải có riêng một số quy tắc luật lệ. Cho nên trước khi trả lời bà, xin phép cho tôi đặt vài câu hỏi. Không phải tôi không tin bà đâu nhưng luật là luật, không thể làm khác.

Bà Kennard vòng tay trước bụng, miệng cười rạng rỡ.

- Nào, ông bạn trẻ, hỏi đi.

- Bà góa chồng phải không?

- Phải ông chồng tội nghiệp của tôi mất năm 1934.

- Bà không tái giá à?

- Không.

- Còn bà chị bà?

- Chị ấy ly dị.

Mason nhìn mặt:

- Thật tiếc.

- Vì sao?

- Tại vì nhiều người ly dị mà không lo đến chuyện chia phần của cải bên đương sự. Cho nên khó có thể biết ai được hưởng cái gì. Và các ông trạng tha hồ mà cãi.

- Nhưng không phải phần gia tài được hưởng là của riêng người thừa kế sao? Không phải đó là phần người hôn phối không được đụng đến sao?

- Nói chung thì như thế, nhưng dân luật chúng tôi sợ nhất là các trường hợp thừa kế có người ly dị. Trong trường hợp người đàn bà hưởng gia tài thì ít rắc rối hơn. Nhưng khi người chồng hưởng thì dễ sinh chuyện. Bà Kennard, bà có con không?

- Không.

- Còn bà chị?

- Một đứa con trai.

- Thành niên?

- Ồ, phải. Ralph - cháu tôi, khoảng 30 tuổi. Nó có vợ con.

- Chị bà có đi làm việc không?

- Lúc này thì không. Nhưng hai tháng trước, chị ấy làm ở một hãng bánh kẹo.

- Còn bà?

Bà ta mỉm cười:

- Tôi có làm việc.

- Xin mạn phép hỏi bà làm gì?

- Mấy ngày cuối tháng trước, tôi trông coi một nhà trẻ. Từ lúc có chiến tranh, rất nhiều người bận công việc ở nhà máy, không biết gửi con nơi đâu trong lúc thật khó kiếm người ở. Cho nên công việc kinh doanh nho nhỏ của tôi thật thích hợp.

- Đó là nghề nghiệp gần đây nhất của bà?

- Phải.

- Thật hay. - Mason nói - Bà Kennard, làm sao bà tìm được người đem trẻ đến gửi?

Bà ta bật cười:

- Tôi đăng quảng cáo trên báo, chỉ một lần thôi thế mà có thật nhiều bà mang con tới. Tất nhiên là lúc đầu các bà cũng có tìm hiểu trước về tôi nhưng họ đều thấy thỏa mãn.

- Thật hay. - Mason nói. - Và trong số khách hàng của bà có người nào tên là Mildred Danville mới bị giết cách đây vài ngày không?

Cho đến lúc này thì bà Kennard luôn luôn tươi cười kiểu người tỏ ra sẵn sàng cộng tác tối đa với ông khách. Câu hỏi của Mason như một cú đâm vào bụng bà. Bà ráng ra vẻ tự chủ nhưng không được,

mặt mày nhăn nhó. Mason nói tiếp không đề bà ta có thời gian trấn tĩnh.

- Và có phải người phụ nữ đó đã gửi bà một đứa trẻ tên là Robert Bartsler sau khi kể cho bà nghe một câu chuyện không mấy thuyết phục khiến cho bà phải giở danh bạ điện thoại ra xem thử có ông Bartsler nào trong thành phố, phải không? Bà đã tìm ra số của ông Jason Bartsler và gọi điện. Bà Kennard, xin bà nói tiếp giùm.

Mụ già nhấp nháy đôi mắt, liếm đôi môi khô khốc, không nói một lời. Mason mỉm cười:

- Bà Kennard, thật đấy, tôi nghĩ là bà nên nói hết sự thực đi thì tốt hơn. Dù sao thì cũng đã có một vụ giết người và sự việc bà có dính líu vào đó sẽ khó cho bà đấy.

- Ông điên rồi. - Bà Kennard lấp bắp.

- Trước hết bà hãy cho biết đứa trẻ bây giờ ở đâu?

- Tôi không biết.

- Bà phủ nhận cả việc người ta có gửi bà đứa trẻ tên là Robert Keunard chứ?

- Tôi không biết hết tên của bọn trẻ.

- Khi bà bỗng nhiên đóng cửa nhà trẻ, bỏ nhà ra đi, bà lại bảo bà bị mắc bệnh đậu.

- Tôi tưởng là như thế.

- Vậy mới vừa rồi bà nói bà đến đây để chăm sóc bà chị.

- Thì cả hai công việc được chớ sao.

- Khi rời nhà trẻ, bà có mang theo một đứa trẻ phải không?

- Không, nhất định không.

- Vậy là không có đứa bé nào trong nhà này chứ?

- Nhất định là không có.

Mason liếc nhìn Della rồi nhìn quanh phòng. Trên một cái bàn nhỏ có quyển tự điển to tướng. Ông nhìn chăm chăm vào vật đó rồi quay sang Della, rồi quyển tự điển rồi lại Della. Cô nhú mày suy nghĩ, bỗng nhấp mắt. Mason quay sang bà Kennard:

- Bà có bàn với ông Jason Bartsler chuyện gì khác ngoài chuyện bán cái mỏ không?

- Không, không có gì hết.

- Làm cách nào bà tìm được ông ta?

- Một người bạn tôi chỉ.

- Ai?

- Một người có làm việc với tôi và có biết một ít về hầm mỏ.

- Như vậy là có một người biết bà trong một khoảng thời gian.

- Phải.

Della đứng dậy tiến lại phía cái bàn không để bà Kennard nhận ra. Cô kêu lên:

- Ô, quyển tự điển này đẹp quá.

Bà Kennard quay sang cô, mắt thất thần. Della cầm quyển tự điển lên giở vài trang rồi vụt để rơi xuống bàn kêu đánh ầm. Cô rú lên:

- Ôi tôi vụng quá.

Chung quanh im lặng như tờ. Della Street nói:

- Ô, tôi rất lấy làm tiếc.

Có tiếng rên rĩ nghẹn lại rồi chuyển sang tiếng khóc.

Mason đứng dậy.

- Lại đây Della.

Bà Kennard cũng vụt chạy ra đứng nơi cửa. Mason và Della đi qua một gian phòng tối rồi qua một phòng nữa, theo tiếng khóc của đứa bé. Hai người thấy một đứa bé nằm trên chiếc giường nhỏ trong gian phòng cuối.

Della cười với nó, chùi nước mắt cho nó và hỏi:

- Nào, cháu yêu, cháu tên gì?

- Robert Bartsler, em hơn ba tuổi, em không bao giờ gặp ba em nữa. - Đứa bé nói một mạch như đọc bài rồi lại khóc.

- Làm thế nào đây? - Delta thì thầm.

- Mặc quần áo cho nó. Bỏ đồ đạc của nó vào giỏ ta đem nó đi.

Luật sư quay lại phòng khách.

- Bà Kennard?Ồ! Bà Kennard?

Không có tiếng trả lời. Cửa mở rộng.

- Bà Kennard? - Mason kêu thật to rồi bước ra đường.

Chương Hai Mười

Luật sư quay sở cảnh sát mà ngón tay run run.

- Alô! Sở cảnh sát đây à? Xin gặp trung úy Tragg!

- Ông ta không có ở đây.

- Ai trực ban hình sự?

- Trung sĩ Holcomb.

- Cho tôi nói chuyện nhanh lên. Perry Mason đây. Gấp lắm!

Một lúc sau có tiếng viên trung sĩ:

- Hè! Gì đây?

- Perry Mason ở đâu đây đây. Holcomb. Tôi muốn ông báo động cho các xe radiô tức khắc.

- Giờn!

- Nghe đây, trung sĩ, nghiêm trọng đây. Tôi đã tìm ra tại sao Mildred Denville bị giết rồi và chắc cũng tìm ra tên sát nhân thôi. Bây giờ để ngăn một vụ giết người khác nữa thì ông phải cho một xe chạy tức tốc đến nhà Bartsler. Giữ nơi ấy, có bao nhiêu người dùng hết cho đến khi tôi tới.

- Không, ông tưởng tôi ngu đấy hử? - Holcomb cười nhạo. - Ông tưởng tội mắc mưu là ông đem cả bầy nhà báo lại đằng ấy để rồi cười nhạo cảnh sát chắc? Vô ích Mason ạ. Ai lo phần nấy. Chúng tôi biết rõ ai giết Mildred Danville và vì sao giết rồi.

- Nghe đây, Holcomb. - Mason cố ghìm cơn giận. Tôi không có thì giờ giải thích với ông trong điện thoại nhưng tôi dám chắc với ông là ông không gửi người đến đấy thì đêm nay ông có thêm một xác chết phải lo đấy.

- Đúng rồi và nếu thật có một vụ giết người nữa thì tôi sẽ nhờ đến ông và đưa ông ra tòa để trả lời vì sao ông biết, có phải là đồng phạm không, Nếu ông gấp gáp như thế thì ông tự lo lấy.

- Xe tôi bị mất cắp rồi! - Mason rống lên.

Một tràng tiếng cười thay câu trả lời.

- Xin chia buồn. Chúc ngủ ngon.

Nghe tiếng máy bỏ xuống, luật sư cũng buông theo, thù người suy nghĩ, nhìn quanh tìm quyền danh bạ nhưng không có đành phải hỏi Sở điện thoại.

- Cho tôi xin số của ông Jason Bartsler. Nhờ cô nhanh lên. Gấp lắm!

- Số của ông Jason Bartsler là 9643.

- Cảm ơn.

Ông quay số vừa được cho và nghe tiếng trả lời:

- Ông hỏi số mấy?

- Westgate 9643.

- Xin ông đợi cho một lát.

Vài giây chờ đợi im lặng thật là khó chịu rồi tiếng nói kia cất lên:

- Đường giây bận rồi. Tôi đã báo cho phía có trách nhiệm. Xin ông lát nữa gọi lại.

Mason cúp máy trước khi nghe nốt câu cuối cùng. Lần này ông gọi Xí nghiệp Taxi.

- Cô có thể điều một chiếc xe đến số 1191 Đại lộ Killman ngay không? Gấp lắm.

- Chúng tôi rất tiếc, không có xe nào ở vùng ấy cả.

- Đây là trường hợp vô cùng gấp, một vấn đề chết sống...

- Thường chúng tôi vẫn nghe luôn như vậy. - Cô gái trẻ trả lời giọng hoài nghi. - Nếu quả cấp thiết thì ông gọi xe cứu thương hay xe cảnh sát. Nếu ông chịu thì khoảng nửa tiếng nữa, chúng tôi sẽ điều xe đến.

- Tôi không chịu. - Mason rống lên.

- Rất tiếc. Chào ông.

Nửa phút sau, ông liên lạc được với Hăng Drake.

- Perry Mason đây. Paul Drake đâu?

- Ông ấy ăn tối trên phố. Ông ấy vừa gọi về và...

- Trời ơi. Cô có biết hắn ăn ở đâu không?

- Có. Ông ấy cho số để gọi khi cần.

- Cô hãy gọi ngay bảo ông ta nhảy lên xe, vượt cả đèn đỏ đến số 1191 Đại lộ Killman. Tôi đợi ở đây. Ở văn phòng có ai đến đây nhanh hơn không?

- Chắc là không, thưa ông Mason.

- Được rồi, gọi Paul đi. Nói với Paul là để cô Anita Dorset ở lại cùng với Thurston và chạy tức tốc đến đây.

Luật sư cúp máy, đi đi lại lại trong phòng. Della Street đi vào, tay bế đứa bé.

- Này ông chủ xem, dễ thương chưa?

Mason lơ đãng gật đầu:

- Nó mặc xong quần áo chưa?

- Rồi, không bị lạnh đâu.

- Chúng ta phải rời khỏi nhà này nhanh chóng nào hay chóng ấy. - Mason nói. - Nhưng làm cách nào bây giờ? Mụ Kennard cuỗm xe của tôi chắc đi báo cho đồng bọn. Cảnh sát không chịu làm gì hết mà taxi thì không có...

Ông suy nghĩ:

- À có rồi. Sau nữa ra sao sẽ hay.

Một lần nữa ông lại gọi cảnh sát.

- Alô! Đây là Jason Bartsler, số nhà 2816 Pacific Heights Drive. Có một người mang mặt nạ cố xông vào qua cửa sau. Xin đến cứu tôi gấp.

Người bên kia đầu dây không mấy xúc động.

- Số điện thoại của ông bao nhiêu, ông Jason?

- Westgate 9643.

- Ông nói là một người mang mặt nạ?

- Phải, mà nhanh lên không nó trốn mất. Báo động cho một xe radio.

- Có phải chính ông Bartsler ở đầu dây đấy không?

- Phải.

- Và ông đang sử dụng chính máy của ông?

- Phải rồi. Trời ơi, có chuyện gì thế? Tại sao ông hỏi thế?

- Xin lỗi. - Giọng kia trả lời. - Xin ông gác máy để tôi kiểm tra rồi sẽ gọi lại. Trung sĩ Holcomb vừa ra lệnh cho tôi là không làm gì hết trước khi kiểm tra xác nhận có điện thoại gọi từ nhà ông. Hình như có một tay luật sư tìm cách làm cho chúng tôi gửi một chiếc xe radio đến nhà ông để cho báo chí cười chơi. Ông Bartsler, ông hiểu rồi chứ? Ông thả máy xuống đi và tôi sẽ gọi lại ngay. Westgate 9643 phải không? O.K! Thả máy xuống.

Mason đập mạnh ống nói xuống giá, lẩm bẩm chửi thề. Della hỏi:

- Gì thế?

- Thằng khốn Holcolmb! Không biết nó sợ tôi chơi nó hay là sợ tôi được báo chí biết đến cách giải quyết vụ này...

- Chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Chỉ mong là Paul Drake đến đây giải tỏa cho ta. Nhưng nếu họ báo cho ông ta vào lúc mới... Tất đèn đi, Della!

- Ở đây?

- Phải rồi. Sau đó cô vào góc kia, tôi đứng góc này.

- Để làm gì vậy?

- Vì để đèn thì ta sẽ là cái đích cho ai đó muốn chơi trò bắn lên qua cửa sổ.

- Trời, ông chủ, nguy thế sao?

- Không biết. Nhưng có thể là thế. Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho chúng ta, nhưng tôi bắt đầu thấy rõ trong vụ này.

- Ông chủ, đến ngồi phía trường kỷ đi. Nào, nào bé chớ sợ... Cô là Della, bạn của mẹ cháu đấy. Cháu muốn gặp mẹ cháu không?

Đứa bé lại khóc, nói giữa hai tiếng nức nở:

- Cháu muốn gặp mẹ.

- Mẹ cháu có đến đây thăm cháu không? - Mason hỏi.

- Cháu muốn gặp mẹ.

- Ông chủ, nói cho tôi rõ chuyện đi. - Della nói...

- Sự việc không thể nào rõ ràng hơn được nữa, thế mà tôi lại quên mất điều chính yếu. - Mason nói.

- Tại sao?

- Tại vì tôi quên mất một yếu tố quá đơn giản nên đã vượt mất.

- Cái gì?

- Yếu tố thời gian.

- Tôi không hiểu.

- Della, chúng ta hãy trở lại tối ngày 25. Tối đó. Diana trở về nhà Bartsler lúc mười giờ.

- Rồi sao nữa? Điều đó có ý nghĩa gì?

- Cô ta gặp bà Kennard trước cửa. Bà này vừa đến, Diana lên phòng thấy Carl trong đó. Họ đôi co rồi Carl thui Diana một cú trước khi bước ra. Diana tức giận nhưng cố nén, đi tắm, đắp nước lạnh vào chỗ đau rồi chỉ khoác có cái áo choàng, đi giày, sang phòng bà Barlsler. Họ cãi nhau. Diana chạy vội xuống nhà dưới khoác chiếc áo lông và định đợi Bartsler nơi phòng khách thì nghe có tiếng người. Vì không muốn cho người ta thấy vết bầm nên có nép mình vào tủ áo, đợi sau đó đến nói chuyện với ông chủ. Khoảng mười phút sau, cô đi ra gặp Bartsler, Glenmore đưa bà Kennard về. Cô lên ra cửa, bước ra ngoài đường, không ai thấy. Cô ta đến tiệm tạp hóa nơi góc đường rồi quyết định trở về nhà nghỉ qua đêm. Rủi cho cô là không có chìa khóa mà lại không muốn phiền bà quản lý nên đi tha thẩn đến nhà ga xe buýt, chốc chốc lại gọi điện cho cô bạn Mildred...

- Rồi sao nữa!

- Có hãy nghĩ lại những chuyện tôi vừa nói mà chớ quên yếu tố thời gian và như thế thì cô sẽ hiểu vì sao ta phải đến nhà Bartsler ngay không mất một giây nào cả.

Nghe đến tên, thằng bé lại khóc lên. Della nói:

- Nào, nào đừng khóc. Nhắm mắt lại ngủ đi.

- Thắp đèn lên.

- Không, đến giờ ngủ rồi.

- Mẹ!

- Chút nữa, cháu.

- Và cô Mildred.

- Ô, cưng.

- Cô dễ thương quá.

- Cháu cũng vậy, ngoan, ngủ đi.

Mason đứng lên, đến gần cửa sổ, giở rèm nhìn ra ngoài. Della nói:

- Cẩn thận ông chủ.

- Tôi muốn thấy Drake ngay khi ông ta vừa đến. Trời, sao lâu thế? À... Có ánh đèn pha phía đường quanh. Chớ vội, Della, đứng đó. Ta chưa biết chắc có phải là Drake không? Chà, phía tiền phòng chưa tắt đèn.

Có bóng to bè của Paul Drake rồi chiếc xe dừng lại và chạy vụt qua lề đường.

- O.K! Drake, - Mason kêu lên - đến đây được rồi. Nhanh lên.

Ông mở toang cửa xe, vui mừng hỏi:

- Chào Paul. Anh có sủng không?

- Không, chuyện gì thế?

- Chẳng sao. Ta đi khỏi nơi này ngay. Della có đứa bé rồi. Coi chừng chẳng ngã, Della.

- Tại sao anh không thắp đèn lên? - Paul hỏi nhỏ - Phía sau lại sáng quá.

- Không, không. - Mason chặn lại, - đừng bật đèn. Ta đi ngay.

- Gì thế? Bắt cóc à?

- Cũng gần như vậy. Ngồi phía sau, Della. O.K! Anh ngồi cạnh tôi. Tôi lái.

- Ô! Ô! - Drake rên lên. - Anh sắp cho tiêu xe tôi. Nó không quen loại tài xế như anh. Để tôi...

- Lên ngồi theo lời tôi bảo. - Mason gắt to. - Tôi lái.

Mason mở máy và phóng ngay.

- Ngồi cho vững Della! - Drake kêu lên như người sắp chết đuối.

Mason nhún lút ga. Ông nói:

- Ôm đứa bé cho chặt..

- Chớ lo. Ông chủ.

Thằng bé tỉnh hẳn dậy, vỗ tay reo mừng.

- Im đi, thằng bé tội nghiệp. Cháu không biết mối nguy cơ với cái lão điên cầm vô lăng kia à? Ferry, cẩn thận... Đi tới nhà Bartsler à?

- Phải rồi.

- Miễn là chiếc xe không rã ra từng mảnh ở dọc đường. - Drake nói. - Này Perry, nếu anh biết tiết kiệm vô xe tôi thì nên cho nó chạy hai bánh lúc qua chỗ cua. Thế đấy! Úi! Tôi nói chơi đừng làm thiệt! Chậm lại! Chậm lại!

Phía băng sau có tiếng thở dài nhẹ nhõm của Della.

- May mà từ đây tới nhà chỉ còn một khúc quanh nữa thôi.

Đứa bé vẫn vỗ tay reo mừng:

- Nhanh lên! Nhanh lên!

- Có người cho tôi một ít tin tức về cái thư ấy. - Drake nó. - Mildred cho một đứa bé 50 xu để nó đi xe đạp đến bỏ vào hộp. Thằng bé đọc báo, thấy ảnh nên kể lại với mẹ nó... Coi chừng! Perry.

Mason đạp sát chân ga, vượt mọi đèn đỏ, lách xe vượt cả phía tay mặt làm cho đứa bé đứng giữa hai đầu gối Della vỗ tay hoan hô. Còn Drake ngưng lời không kể tiếp.

Có đèn đỏ chiếu phía sau họ và tiếng còi hụ rền. Drake quay lại nhìn phía sau rồi tuyên bố gọn ghẽ:

- Ta sẽ có bạn đường ngay thôi.

- Vài giây nữa ta sẽ tới nơi. Không cần dừng lại giải thích. - Mason nói.

Chiếc xe cảnh sát tăng tốc độ, còi hụ liên miên, nhưng lại có ích cho Mason vì mọi xe trên đường đều dạt vào phía phải, chừa lối thật rộng. Dù xe Drake chạy tối đa, chiếc xe cảnh sát cũng dần dần đuổi kịp. Drake kêu to:

- Họ sắp bắn vào bánh xe ta đó. Nếu nhắm vào người lái thì đạn trượt phía trên nhưng nhắm vào bánh xe thì người ngồi phía sau lãnh đủ.

- Giữ thật chặt. - Mason hét lên. - Còn một khúc quanh nữa thôi.

Ông lạng hết tốc lực. Tiếng rít của bánh xe trong vài giây át tiếng còi hụ rồi xe lấy lại thăng bằng vút đi.

Chỉ còn hai khu nhà nữa, ông nép vào lề và thắng lại. Chiếc xe radio cảnh sát đằng sau họ vài mét. Mason nhảy ra khỏi xe, chạy vọt về phía cửa nhà Bartsler. Một tiếng thét dữ dội từ phía xe sau:

- Tốp lại không tôi bắn.

Mason quay đầu lại:

- Nhanh lên mấy thằng ngốc, sắp có án mạng đằng kia!

Người cảnh sát không thấy giật mình lại kêu lên:

- Tốp, không thì ăn đạn chì!

Luật sư dừng lại.

Một tiếng súng vang lên phía trong nhà, sau nửa giây lại có tiếng thứ hai. Một viên đạn xuyên qua tấm kính mặt tiền, kính vỡ loảng xoảng. Mason ra dấu cho người trong xe cảnh sát.

- Nhanh lên! Súng sẵn sàng!

Một tiếng nổ thứ ba vang lên trong tòa nhà. Della rú lên, nói với Drake:

- Hành động đi chứ!

Bỏ đứa bé với người thám tử, cô chạy đến xe cảnh sát:

- Luật sư Perry Mason đây! Ông ấy đang ngăn một vụ giết người.

- Đúng là Mason. - Tiếng người trong xe nói.

Paul Drake chạy lại. Della rống lên:

- Trông chừng đứa bé! Tôi đi vòng phía sau!

Cảnh sát bắt đầu dàn ra. Một nhân viên chạy nhanh lên các bậc cấp, đến cửa vào. Một người khác theo Drake đi vòng sau nhà.

Lại thêm hai tiếng nổ liên tiếp vang trong nhà. Mason lấy đà tông vào cửa. Cửa không nhúc nhích. Người cảnh sát đứng bên nắm nòng khẩu tiểu liên, động báng súng vào một tấm kính lớn đập tan ra rồi chui vào. Mason theo sau.

Phía sau nhà có tiếng hô đứng lại, tiếp theo một phát súng nổ và một tràng liên thanh.

Có ánh sáng trong phòng khách của Bartsler, cửa mở toang. Mason kêu lên:

- Theo lối này!

- Chớ nôn nóng. - Người cảnh sát nói. - Để tôi mở cửa đã.

- Không, không. Theo lối lối này, có xác người đằng đó.

Người cảnh sát nhìn theo ngón tay Mason chỉ. Từ chỗ đứng, họ thấy có cái vai và cánh tay một người nằm dài trên đất. Bàn tay nắm khẩu súng lục. Người cảnh sát lưỡng lự, bước tới vài bước, tay để vào cò.

Có tiếng kêu nơi cửa sổ phía tiền sảnh.

- Ê, Bill, có người chạy trốn qua đây. Paul Brake cố bắt lại mà không được. Hắn thoát đi lúc tôi vừa tới. Tôi bảo dừng lại, hắn bắn tôi, tôi bắn trả. Chắc hắn thoát theo đường ngang kia nhưng tôi bắn trúng rồi. Có dấu máu nơi nền gạch.

- Chạy theo bắt tiếp, anh còn chờ gì nữa? - Người cảnh sát gầm lên.

- Tôi muốn bảo cho anh hay.

- Được rồi, tôi biết rồi. Đuổi theo thằng đó. Tôi bận việc, có một cái xác ở đây.

Anh ta bước theo Mason vào phòng khách.

Jason Bartsler nằm dài trên thảm, mặt úp xuống đất. Máu chảy dài từ ống quyển xuống.

Luật sư quỳ xuống, bắt mạch, nói:

- Chưa sao. Ông ta chưa chết. Ta hãy xem các vết thương ông ta. Giúp tôi lật ông ta lên.

- Lấy khẩu súng lục ra trước. - Người cảnh sát góp ý.

Mason lật Bartsler lên, khẩu súng lục tự động rơi khỏi tay. Luật sư vạch chiếc áo ngủ rồi áo pyjama. Người cảnh sát vẫn cầm khẩu tiểu liên, nói dây lưng quần. Một viên đạn xuyên qua phía trên đầu gối phải đi ra phía bụng chân. Đó là vết thương rõ thấy bên ngoài.

Mason ngửi đầu nòng súng, có mùi thuốc súng. Ông nói với người cảnh sát:

- Chắc ông ta ngất đi vì đau. Ta đặt ông ta lên giường, để tôi cho ông ta uống một ly cô nhắc.

- Này, ông kể xem chuyện gì xảy ra vậy?

Anh ta ra dấu cho luật sư đứng yên, bước đến cửa sổ mở chốt rồi quay lại. Mason giải thích:

- Có người muốn giết ông Jason Barlsler.

- Theo tôi thì ông ta định giết người nào đó.

- Ông ta sẽ cho biết tất cả khi tỉnh lại. - Bây giờ thì nên đỡ ông ta lên giường nằm.

Hai người khiêng Bartsler lên đi vắng, kê cái gối rồi Mason đi tìm rượu. Ông thoa rượu lên môi Jason và cho ông ta ngửi mùi cô nhắc.

- Phải gọi xe cứu thương.

Có tiếng còi hụ ngoài đường, đến trước ngôi nhà thì dừng lại, tiếng bánh xe rít lên như phải thắng gấp. Người cảnh sát nói:

- Chắc là xe cứu thương.

- Sao mà nó đến nhanh thế, chắc là có ông đạo sĩ Ấn Độ nào ở phòng y tế thành phố.

Mí mắt Bartsler khẽ nhấp nháy, Mason đỡ đầu ông lên.

- Uống một chút này.

Jason nuốt một bụm rồi nói mệt nhọc:

- Tôi bắn có trúng không?

- Chúng tôi không biết. - Luật sư trả lời.

Có tiếng bước chân rộn ràng nơi hành lang và một lúc sau gian phòng đầy người. Họ dừng lại khi thấy Mason, người cảnh sát và Bartsler nằm trên đi vắng. Trung úy Tragg hỏi:

- Chuyện gì xảy ra ở đây?

- Frank Glenmore định ám sát ông Jason Bartsler. - Luật sư nói toạc ra. - Hình như chúng tôi đến vừa kịp. Một nhân viên của xe radio bắn bị thương Glenmore trong khi hắn trốn chạy.

Tragg hiểu ngay tình thế. Ông nói với người cảnh sát đi với Mason:

- Anh đi giúp bạn bắt Glenmore. Để chúng tôi lo người bị thương. Thế nào ông Bartsler, có hề gì không?

- Tôi thấy yếu và đầu gối đau lắm. - Bartsler trả lời.

- Để chúng tôi gọi xe cứu thương. - Trang nói, rồi quay sang Mason. - Rất tiếc là không đến sớm hơn. Tôi đang ở trên phố, lúc về trung sĩ Holcomb kể lại chuyện ông nói trong điện thoại. Anh ta tưởng làm như vậy là đặc sách vì cho rằng đó chỉ là một mảnh lời của ông để nhạo cảnh sát.

- Tôi hiểu.

- Xét cho cùng thì cũng không đáng trách hắn. - Tragg mỉm cười nói.

Ông ta quay sang Bartsler:

- Chuyện gì xảy ra ở đây đây?

Bartsler cầm lấy ly cô nhắc thứ hai nói:

- Có ai đây gọi điện cho Glenmore. Tôi có nghe hắn nói, đáng hốt hoảng lắm. Sau đó tôi có việc cần gọi điện thoại. Tôi cầm máy nhưng đường dây không thông. Tôi không hiểu gì hết, dò tìm một chút mới hay dây bị cắt. Thế là tôi nghi ngờ, liền lấy khẩu súng để ở học bàn văn phòng. Nhưng không phải tôi ngờ Frank mà ngờ vợ tôi. Rồi Glenmore bước vào. Hắn hỏi tôi vài câu ngu ngốc, đi vòng lại cái bàn phía sau tôi. Tôi chưa kịp hiểu tại sao nhưng cảm thấy khó chịu. Tôi nhìn vào gương thấy tay hắn có súng. Tôi chớp lấy súng tôi và lăn xuống ghế. Hắn bắn tôi bị thương nơi đầu gối. Vết thương làm tôi đau nhức vô cùng. Hắn nhìn tôi mỉm cười, ánh mắt của một kẻ sát nhân. Chính lúc ấy tôi nghe tiếng còi hụ và tiếng bánh xe rít lên. Frank lưỡng lự một chút rồi bắn tiếp. Tuy nhiên tôi nhích vài centimet nên viên đạn suýt qua tóc tôi. Thế là hắn chạy trốn nhưng đến cửa, hắn quay lại bắn phát nữa và tôi bắn trả. Tôi đã làm hắn bị thương vì thấy người hắn giật lên, bám vào cánh cửa. Hắn bắn tiếp, sau đó tôi nghe tiếng kính vỡ... Tôi ngất đi. Đó... tất cả là như vậy. Sao ông Mason lại biết mà đến đây?

- Tôi đoán ra hết. - Luật sư trả lời. - Tôi biết là Mildred đã bắt cháu nội ông và giấu đứa bé nơi nhà bà Kennard. Người đàn bà đến gặp ông buổi tối hôm Carl đánh Diana, chính là bà ta.

- Phải, phải, nhưng bà ta đến để nói chuyện bán cái mỏ.

- Thì mọi người đều tưởng thế. - Mason giải thích. - Thực ra sau khi Mildred gửi đứa bé, bà ta cảm thấy có vài điều nghi ngờ. Tại sao Mildred dẫn đến một đứa bé có tên là Robert Bartsler trong khi cô ta xưng là Danville. Bà ta tìm trong sổ danh bạ điện thoại ra số của ông và gọi điện. Chính Frank Glenmore trở lại. Chắc bà ta kể hết cho hắn và ngay tức khắc hắn nghĩ ra một âm mưu nham hiểm. Có đứa bé thì hắn có thể ra điều kiện với ông. Cũng có thể là hắn biết cả việc vợ ông muốn ly dị và hắn muốn chơi trò chen vào giữa hai người. Dù với ý định nào đi nữa thì rồi lại hắn mời bà Kennard đến đây nhưng khi mở cửa thì không phải chỉ có bà ta mà còn có Dianna, do đó hắn mới bịa ra chuyện cái mỏ để đánh lạc hướng mọi người. Khi Dianna lên phòng, Glenmore đưa bà Kennard vào một căn phòng không ai quấy rầy và thỏa thuận với bà ta như thế nào đó. Chỉ sau đó hắn mới dẫn bà ta đến gặp ông. Tôi dám cá rằng trong buổi nói chuyện này, người nhiều lời nhất là hắn phải không?

- Phải. Nhưng cháu nội tôi đâu, ông Mason? Nếu ông tìm ra...

- Ông đừng nôn nóng. Tôi sẽ nói đến đấy. Tôi muốn nhân ông Tragg có mặt ở đây mà sắp xếp sự việc cho rõ ràng. Thực ra đáng lý tôi phải đoán ra ngay từ lúc sớm hơn. Ông có nhớ rằng Glenmore nói với ông, hắn ta chỉ trao đổi với bà Kennard một ít thời gian không? Về phía ông thì cuộc nói chuyện giữa ba người chắc chỉ kéo dài vài phút. Thế mà theo chúng tôi biết thì bà ta ở đây ít nhất cũng tới 45 phút hay có thể hơn. Xét như vậy thì chỉ có một lời giải thích là hắn đã nói dối. Nhất định hắn đã thuyết phục được bà Kennard theo hắn.

- Thăng khôn. - Bartsler lầu bầu - Tôi đã bắt quả tang hắn vẫn lừa gạt tôi. Hắn ăn cắp quặng mỏ khai thác của tôi, tôi quyết định mượn một kế toán lành nghề để kiểm soát mọi giấy tờ. Chuyện giám định bắt đầu ngày mai. Giá mà tôi biết ý định của thăng khôn ấy!

Mason nói tiếp:

- Glenmore đã thỏa thuận với bà Kennard để bà ta đem đứa bé đến nhà bà chị sau khi tìm cách xóa hết dấu vết theo dõi. Chính vì khi nghe Diana nói về một phụ nữ khỏe mạnh, có tuổi và thọt chân mà Mildred Danville hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra. Hình dạng của bà Kennard khó mà làm được. Mildred đoán ra Glenmore đã mua chuộc được bà Kennard nên cô ta quyết định hòa giải với Helen và

hẹn gặp lúc 10 giờ. Tuy nhiên, trước khi Helen đến thì Glenmore đã đến trước và hạ sát Mildred.

- Nhưng làm sao hấn ta cho Mildred là kẻ thù của hấn? - Bartsler hỏi.

- Tôi chỉ thấy có một cách giải thích thôi. Sau cú điện thoại với Diana, Mildred đã đại đột gọi tới Glenmore. Chắc chắn cô ta nói ra điều mình biết. Nếu chỉ có vấn đề lợi lộc đơn giản thì cô ta còn sống. Nhưng qua những lời ông vừa nói thì rõ ràng hấn lâm vào bước đường cùng. Cũng còn có thể có nhiều lý do mà ta chưa biết. Tuy nhiên rõ ràng là hấn không thể lùi được nữa. Mildred chắc đã mời hấn đến nhà con dâu ông cùng với đứa trẻ và Helen. Hấn đến với những ý định dữ dằn. Thế mà Mildred lại có khẩu súng. Chắc cô ta mắc sai lầm là dùng súng dọa hấn. Glenmore chụp lấy súng bắn chết Mildred, xóa dấu tay rồi mang đến nhà Diana để khẩu súng ở chỗ nào mà Diana có thể nhìn thấy.

- Vì sao hấn đến được Palm Vista? — Tragg hỏi.

- Với một người như Glenmore thì chuyện đó chỉ là một trò trẻ con.

- Nhưng. - Tragg phản đối. - Như thế là Helen đã nói dối khi khai rằng...

- Tất nhiên là cô ta nói dối rồi. - Luật sư đáp. - Cô ta lo cứu mạng mình. Cô ta ở vào một hoàn cảnh khá bối rối không cần phải thêm một vụ giết người để làm rắc rối thêm. Trung úy ạ, có cả một loạt những điều mà tôi chưa rõ, nhưng tôi không có thì giờ bận tâm đến. Khi Helen thấy trời sắp mưa liền mở vòi nước bể...

- À, ông Mason nói đúng, - Tragg ngắt lời - một nhân viên của tôi lúc tối vừa mới đến báo rằng anh ta nhớ rõ ràng đã thấy vòi nước mở và nghe nước chảy...

- Yếu tố chính của vụ này là ở đây. - Mason vạch rõ. - Nó chứng tỏ rằng Mildred bị giết trước cơn mưa. Thật ra cô ta bị giết sớm hơn là ta tưởng.

- Thế còn cháu tôi. - Bartsler chen vào. - Trời, tôi muốn gặp cháu tôi. Xe cứu thương sắp đến rồi, tôi muốn gặp mặt nó trước khi nằm viện.

- Ông làm ơn cho người đi tìm cô Street đang ngồi ngoài xe và bảo cô ta mang đứa bé vào. Nói với cô ta là nguy hiểm hết rồi.

Người cảnh sát liếc nhìn Tragg, ông này gật đầu và anh ta đi ra. Cùng lúc ấy, có tiếng bước chân rầm rập, gấp gấp ngoài hành lang và một nhân viên của xe radiô mà viên trung úy sai đi bắt Glenraore hiện ra trên khung cửa. Anh ta nói:

- Drake đã tìm ra hấn trốn trong nhà bên cạnh. Phải làm nhanh lên. Có ai biết tốc ký không?

Tragg nhíu mày nhìn quanh, đáng bất lực. Ma-son nói:

- Để chúng tôi trông coi đứa bé, tôi cho các ông mượn cô Street.

- Phải nhanh lên mới được. - Người kia lặp lại

Tragg quay gót, vừa ra khỏi phòng thì gặp Della.

- Nhanh lên cô Street. Đi theo tôi. Cô có sổ và viết chì không?

Della gật đầu.

- Thần kinh cô đủ vững để ghi lời khai của một người sắp chết không?

Della gật đầu lần nữa.

Mason ôm đứa bé, nháy mắt với Della ra dáng bảo: “Im lặng” rồi đi vào phòng Jason Bartsler.

Chương Kết

Della Street ngồi cuộn tròn bên cạnh Perry Mason đang ngồi trước vô lăng. Luật sư mở máy rồi ngôi nhà đang nhấp nháy ánh sáng vì các nhà báo và phóng viên nhiếp ảnh vẫn ủa tới. Ông hỏi:

- Hắn chết chưa?

- Không. Không chết đâu. Hắn bị một viên đạn vào lưng nhưng không chạm cột sống, cảnh sát muốn có lời thú tội nên cho hắn tưởng đó là giờ phút cuối của hắn.

- Hắn thú nhận hết chứ?

- Hết. Tôi cũng biết như ông thôi. Tragg nói rằng trừ một vài chữ, còn thì sự việc đúng như ông trình bày. Hắn khai thác hầm mỏ ăn tiền phần trăm trên số lượng quặng lấy lên. Hắn được một mạch rất giàu quặng nhưng không nói cho ai biết mà lấy đất cát trộn lẫn vào. Như thế Glenmore được gấp đôi tiền hắn được thường lệ. Tất nhiên là hắn phải ăn cánh với cai, công nhân nữa. Nhưng một hôm, Bartsler bỗng nghi ngờ và Glenmore chỉ còn một cách làm ông này phải thúc thế... Đó là... ông biết chuyện rồi.

- Hắn ta có nói chuyện gì về đứa bé không phải là cháu nội của Jason không?

- Không. Chắc hắn không biết đâu. Có vẻ như hắn tưởng Mildred đã bắt cóc đứa bé. Trời!.. Kẻ khốn khổ kia là ai vậy?

Hai ngọn đèn pha xe vừa soi sáng một thanh niên đầu tóc bù xù, áo quần rách nát, đi khập khiễng như chân gỗ. Della nói thêm:

- Chắc là một dân chơi bị trấn lột! Ồ xem kìa! Đúng là Carl Fretch rồi.

Mason dừng xe, nhảy ra ngoài, kêu lên:

- Fretch! Fretch! Chuyện gì xảy ra vậy?

Anh thanh niên liếc nhìn ông với vẻ bị xúc phạm rồi lảng biển ngay trong màn đêm. Mason trở lại xe nói với Della:

- Tôi muốn hỏi thăm có sự. Nhưng thôi, mặc kệ hắn.

- Theo ông thì vì lý do gì vậy? - Della hỏi.

Mason mỉm cười.

- Thăng bé đi chơi với một nữ cộng tác viên của Paul Drake. Cô ta nhận nhiệm vụ hỏi dò hắn nhưng không cho phép hắn lén phéng. Có bé đó có hời là vô địch quyền Anh. Chắc Carl định làm ầu nên phải lãnh đủ.

Della cười to:

- Tôi muốn cho Diana trông thấy hắn lúc này. Ông có nhìn thấy cái vết bầm đẹp đẽ của hắn không? Ngày mai mắt hắn sẽ sưng phù lên.

Mason sang số, nghe tiếng máy kêu lọc cọc. Ông nhắm mắt.

- Paul Drake có cộng tác viên thật giỏi nhưng xe hắn lại bết quá.

- Ta lấy xe thì ông ta về bằng cách nào?

- Cảnh sát sẽ đưa về. Do được chứng kiến vụ nổ súng từ đầu đến cuối nên đương nhiên ông ta phải thành người chứng. Chắc ông ta phải ở đây cả tiếng rồi mới được họ buông ra. Bây giờ ta có một việc quan trọng cần phải làm gấp.

- Tôi biết rồi. Ta đi ăn.

- Tôi không muốn chạy quá tốc độ luật định. - Mason mỉm cười. - Trung sĩ Holcomb chắc đứng ở góc đường chờ ta vì phạm luật lệ giao thông.

- Ông có định báo cho Bartsler biết đứa bé không phải là cháu nội ông ta không?

- Đừng nói đại. Việc gì tội phải làm thế.

- Như vậy là ông định...

- Sao lại không... Thằng bé mồ côi. Không ai biết cha nó là ai. Mẹ bị giết. Giấy khai sinh xác nhận nó là con của Robert Bartsler. Ông cụ Bartsler có cả hàng núi bạc và thằng bé hàn gắn được vết rạn giữa Jason và Helen...

- Nhưng ông Bartsler sẽ không biết sao? Sau này chắc ông ta sẽ thấy nó không giống.

Mason cười to.

- Cô sẽ không nói như vậy nếu cô thấy ông nội vui vẻ làm quen với công tử. Ông ta quên cả cái chân đau. Mặt mày rạng rỡ. Cứ nhớ đến ông ta là một đệ tử của chủ nghĩa hoài nghi, tôi lại muốn cười đến chết.

- Ông nói sao?

- À! Ông ta thấy thằng bé có nhiều điểm giống: cái trán giống mẹ, miệng giống bố còn cặp mắt là của bà nội.

- Vậy mà ông ta cứ tự phụ là không tin những gì người ta nói hết.

Luật sư quanh xe vào một con đường nhỏ, giọng phấn khởi:

- Della, cô có nhớ quán ăn này không? Có món ngon lắm.

- Vâng. Phía dưới hầm thật tuyệt. Cả năm nay ta chưa đến đây.

- Paul Drake và tôi thường đến đây. Tôi nghĩ... không biết anh ta xong bữa chưa?

Mason và Della cùng bước vào quán. Chủ quán nhận ra, chào hai người.

Sau vài hớp khai vị và ăn một mớ quả olive,

Della hỏi:

- Còn quyền nhật ký của Mildred thì làm sao, ông chủ?

- Dù kính nể hết sức những vị đại diện luật pháp, tôi vẫn phải đốt nó đi. Tất nhiên nó có thể giúp tôi đe dọa kẻ khác một chút.

- Helen à?

- Phải. Nếu cô ta tỏ ra khôn ngoan, không làm ồn với ông Bartsler thì ta hứa sẽ đánh đổi là không dùng đến quyền này.

- Còn Bartsler?

- Ông này có được đứa cháu nội rồi thì ai bảo sao hay vậy.

- Ô, hình như Paul vừa vào kìa.

Drake đến bàn hai người.

- Nhanh lên Perry, đừng tưởng tôi để cho anh ăn yên ổn.
- Khi tôi gọi điện thoại cho anh, không phải anh ăn xong rồi à? - Mason hỏi.

Drake nhú mồm như cố nhớ lại chuyện gì.

- À, tôi đang ăn tráng miệng. Thôi chuyện cũ mềm rồi, bỏ đi.
- Như vậy là anh lại đói rồi và đến đây để ăn chứ gì?

Mason hỏi, ánh mắt nhạo cợt.

- Đúng boong. Tôi nghĩ anh đến đây. Bọn cóm lại không đưa tôi về nhà, tôi phải tìm taxi lấy. Không sao, tôi ghi sổ mọi chuyện tiêu pha rồi. Mà này anh bạn, anh rời nhà Bartsler hơi sớm năm phút, nếu không thì...

- Gì thế?
- Thì anh sẽ gặp Carl Fretch.
- Tôi gặp rồi.
- Ở đâu?
- Ngoài đường, hắn mới đi bộ.

Drake ngả người ra phía sau cười.

- Trước lúc hắn đến, cô bạn đã gọi điện thoại cho tôi. Hình như tôi có nói với anh là cô ta vô địch quyền Anh một thời?

- Ồ. Cô ta nói gì với anh?

- Cô ta tìm cách moi được hắn chịu nhận có vào căn hộ của Diana. Hắn hãnh diện là đến bọn cóm cũng không phát hiện được...

- Nhưng hắn đến đây làm gì?

- Theo các tin tức tôi thu được thì thằng bé muốn tìm cách dọa tổng tình, dù phải sử dụng tới sức mạnh. Hắn huênh hoang nói với cô bạn tôi rằng không có cô gái nào thoát khỏi tay hắn cả. Hắn lấy chìa khóa của Diana làm khuôn để thuê làm chìa khác. Hắn quả quyết là một khi người đàn ông đánh người đàn bà thì cô ta tất có ham muốn nhục dục.

- Tôi có cảm giác là chuyện tiếp theo sẽ không hay ho lắm, - Della nhận xét.

- Đúng như vậy. Sau một lát vì cô ta không chịu tỏ ra ham muốn nên hắn bày tỏ khả năng ra. Cô ta bị trặc tay nên giữ được chiếc xe, còn hắn đi bộ về nhà

- Carl có thái độ ra sao về chuyện đó hả Paul?
- Hắn khóc lóc kể lể với Tragg và vì mất hai cái răng nên hắn nói phều phào!

HẾT